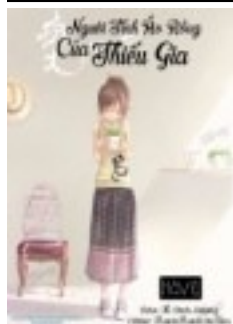

Người Tình Áo Rồng Của Thiếu Gia

Contents

Người Tình Áo Rồng Của Thiếu Gia	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	25
6. Chương 6	30
7. Chương 7	36
8. Chương 8	42
9. Chương 9	48
10. Chương 10	52
11. Chương 11	54
12. Chương 12	55
13. Chương 13	57
14. Chương 14	59
15. Chương 15	60

Người Tình Áo Rồng Của Thiếu Gia

Giới thiệu

Số chương: 10 chương Editor: ThanhThanhDuTamBeta: Tử Đình HươngConvert: Ngocquynh520Khi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-ao-rong-cua-thieu-gia>

1. Chương 1

Khác với cảnh tượng náo nhiệt, ồn ào ở trung tâm thành phố, khu dân cư hạng sang được xây dựa vào vách núi lúc này yên tĩnh hơn rất nhiều, ánh nắng tươi đẹp của sáng sớm xuyên thấu qua rèm cửa sổ Lace (viền

tơ) mỏng manh, rải vào các thiết bị được lắp đặt tinh xảo, thanh lịch, tao nhã trong phòng, có loại tinh tế tỉ mỉ dịu dàng tình diệu.

Như thường ngày, ở nơi này Cố Thấm Đóa hoàn toàn từ trong yên tĩnh chậm rãi tỉnh dậy, lông mi thật dài khẽ run, mí mắt hơi mở ra đóng lại luyện tức không muốn mở ra.

Không thể nào quên hết những chuyện đã qua, vào đêm qua những ký ức đó còn dây dưa vào trong giấc mơ của cô cả đêm, khi ý thức dần trở lại về lo lắng dần tiêu tán, nét mặt tươi cười tan biến, thái độ sau khi sống lại làm cảm khái, cũng vứt bỏ không xong nỗi đau xót.

Chậm rãi mở mắt, ai ngờ bất ngờ không phòng bị Cố Thấm Đóa liền bị gương mặt tuần tú gần trong gang tấc làm cho giật mình.

“A!” Cô bật ra tiếng thét chói tai, thân thể co lại về phía sau theo bản năng, vẻ mặt kinh hãi, một đôi con ngươi lóe lên, dạo gần đây cô càng ít biểu lộ vẻ mặt dễ phòng ở trước mặt người khác.

“Làm sao vậy? Mới một tuần lễ không thấy mà không nhận ra anh rồi” Bởi vì cô đề phòng cùng xa lánh theo bản năng, trong mắt Nguyên Thánh Thành trong xẹt qua một tia vẻ giận trong nháy mắt, khóe môi cong lên theo thói quen, hiện ra nụ cười trào phúng.

Sáng sớm rời giường do huyết áp có chút thấp khiến cho Cố Thấm Đóa có phần trì độn, cô tiếp tục ngây người như phỗng trùng mắt nhìn ông chồng đẹp trai trước mắt đang chiếm giữ hơn nửa cái giường.

Anh dường như mới từ phòng tắm ra, mái tóc đen còn ẩm ướt, bộ áo ngủ thoải mái tùy ý ôm lấy thân thể to lớn, từ đầu đến chân đều toát lên vẻ ung dung thoải mái

Nhưng mà người đàn ông này không phải còn ở bờ bên kia đại dương sao? Làm sao có thể xuất hiện trước mặt cô?

Trong lúc nhất thời Cố Thấm Đóa còn đang tưởng chính mình còn trong mơ

“Uổng công anh cả đêm chạy về tưởng rằng có thể cho em một ngạc nhiên, không nghĩ tới phản ứng của em thật đúng là làm người ta ngạc nhiên, em cứ nói đi?” Bởi vì tự giấu mà môi mỏng chậm rãi phun ra hai chữ “bà xã?”

Cố Thấm Đóa bị tiếng “bà xã” này khiến cho cô nổi lên một trận sở gai ốc, nhưng vô cùng hữu hiệu làm cho cô nhớ tới thân phận của mình trong thời gian ngắn nhất

Theo hiểu biết của Cố Thấm Đóa về Nguyên tiên sinh, ông chồng này bình thường cũng ít bày ra sắc mặt poker, nếu như ngày nào đó bất thường liền tỏ rõ tâm tình của anh cực tốt hoặc là.....Xấu vô cùng.

Tình hình trước mắt này, đoán chừng khả năng sau chiếm đa số.

Ánh mắt vừa chuyển, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không son phấn, thoáng chốc nổi lên nụ cười ngọt ngào khiến cho hai lúm đồng tiền hai bên mặt như ẩn như hiện “Không phải nha, ông xã.....Anh dọa em giật mình, nên em không kịp phản ứng thôi! Anh trở về lúc nào? Làm sao không gọi em dậy....”

Giống như trước kia, Nguyên Thánh Thành nghe được nói cô lấy lòng, vẻ mặt mới hơi ôn hòa, đưa tay nhéo gương mặt trơn mềm của cô, trêu chọc nói: “Nhìn em ngủ giống như heo, sao anh nỡ đánh thức?”

Trong khoảng thời gian này cô gái này vừa vội vàng chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, vừa lén lút giúp đỡ công ty của nhà mình, còn tưởng rằng anh không biết, cô gầy đi không ít, cảm cũng nhọt, làm người ta thấy đau lòng không thôi.

“Thực xin lỗi nha, em ngủ quá sâu, không hay anh về.” Cô ngượng ngùng hạ cổ trắng cười khan một tiếng, phớt lờ lại ngăn đầu lên, nghi ngờ hỏi: “Không phải.....còn ba ngày nữa mới kết thúc hội nghị sao? Làm sao có thể trở về trước thời hạn?”

Một tuần trước, anh được thương hội quốc tế mời đi Mĩ Seattle tham dự cái gì hội nghị thương mại tài chính thế giới, dự tính ít nhất phải đi mười ngày, khó có được thời gian nhàn nhã tự do, cô vui mừng muốn chết, không ngờ mới được mấy ngày tiêu dao thả trâu ăn cỏ, người này bất chợt trở về.

Nguyên Thánh Thành không có trả lời, hỏi ngược lại: “Luận văn của em chuẩn bị như thế nào rồi?”

Cố Thấm Đóa thao thao bất tuyệt báo cáo với anh, “hai ngày trước giao cho nhà trường, trước khi tốt nghiệp thật nhiều chuyện, còn có công ty bên kia cũng thế, bác Thường lớn tuổi rồi không giúp được, em.....em muốn đi làm như trước.....anh cảm thấy có thể không?”

“A, như vậy à?” Anh khẽ nhíu mày, ánh mắt tinh nhuệ kín kẽ nhìn chăm chăm cô hời hợt nói: “Công ty bên kia không cần em phải quan tâm, anh sẽ phái người giải quyết, nếu em muốn đi làm thì hãy chờ tốt nghiệp đi rồi nói.”

Cố Thấm Đóa sau khi nghe xong, trong lòng đột nhiên như bị kiềm hãm.

Chuyện công ty không cần cô quan tâm?

Muốn quay về làm ở công ty nhà mình mà còn phải chờ tốt nghiệp rồi hãy nói?

Hừ! Dọa ai đó!

Hai năm nay cô còn có thể dựa vào các cự thủ trung thành, tận tâm giúp đỡ quản lý công ty đồ chơi của ba để lại, nhưng cũng có một ngày bác Thường bọn họ cũng về hưu, ngộ nhỡ đến lúc đó cô chống không lại những kẻ bất tài

Như vậy cả công ty sẽ trở thành bữa ăn trong đĩa bàn của ông chồng cô, muốn chiên, nổ, kho tàu hay hầm thì chỉ có thể mặc cho anh làm thịt.....Giống như số phận của cô.

Cố Thấm Đóa cô đã thề, tuyệt đối không làm cho ngày đó đến, công ty đồ chơi tuy nhỏ nhưng cũng là tâm huyết cả đời của ba cô, cho dù cô chỉ còn một cái mạng cũng muốn giữ được nó!

Trên thực tế cô cũng đã làm như vậy, một năm trước gả cho người đàn ông này, cô chấp tay giao toàn bộ cái quan trọng nhất của người phụ nữ là hôn nhân và thân thể cho đối phương để đổi lấy việc cứu giúp công ty đang tràn ngập nguy cơ.

Nhưng giờ phút này, Cố Thấm Đóa vẫn phải dùng lời ngon tiếng ngọt để trấn an đối phương, bằng không nếu chọc giận ông chồng nhìn như trầm ổn, thật ra vô cùng phức tạp, tai họa đến một ao cá tôm, thì không có lời rồi.

“Không sao, em có khả năng, mọi chuyện lớn nhỏ ở công ty bên kia không ít, em cũng phải hỗ trợ làm chút gì.....Hơn nữa về sau nếu chỉ có một mình anh chống thì sẽ rất vất vả.”

Lời nói nhỏ nhẹ, khéo léo nhu thuận, cô gái nhỏ trước mắt rất chân thành, bất luận mấy phần thật, mấy phần giả, giọng nói ngọt ngào mềm mại cũng làm cho người nghe thoải mái.

“Ngoan như vậy?” Anh quả nhiên thật vui mừng, cánh tay mạnh mẽ áp sát, ôm chặt thân thể mềm mại lung linh vào trong ngực.

“Gần đây người ta đều rất ngoan.....”

Cô gái nhỏ trong ngực trình trọng tỏ rõ cõi lòng, còn kém chỉ tay lên trời thề một câu lời thoại: “Em đối với anh thật lòng thật dạ rõ ràng theo năm tháng” trong hí kịch.

“Thật sao?” Ánh mắt sắc bén chứa ý cười nhìn chăm chăm gương mặt tinh xảo nhỏ nhắn, trầm giọng lại hỏi: “Vậy mấy ngày anh không có ở đây, em làm cái gì?”

Cố Thấm Đóa trừng mắt nhìn, một giây tiếp theo liền tươi cười rạng rỡ, “Em đều suy nghĩ về anh nha! Nhưng em sợ anh bận quá nên không gọi điện thoại cho anh.....” Về mặt chân thành không nhìn ra vẻ mặt hư tình giả ý, thậm chí còn dí dỏm hỏi thăm một câu: “Nguyên tiên sinh sẽ không tức giận chứ?”

“Bà xã biết rõ đạo lý như vậy, là Nguyên tiên sinh có phúc, làm sao sẽ tức giận?” Trả lời Cố Thấm Đóa là tiếng nói nam tính trầm thấp dễ nghe thể hiện tâm tình lúc này của anh vô cùng tốt.

Mặc dù ông chồng này không phải là mèo con, nhưng cũng là động vật to lớn thuộc dòng họ mèo đi, muốn anh dễ chịu thì phải vuốt lông.

Mà ở cùng một chỗ với anh một năm, cả ngày lẫn đêm hơn ba trăm ngày, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, không chỉ khiến công ty đồ chơi gần như phá sản chết đi sống lại mà còn luyện cho cô càng ngày càng giống diễn viên.

Bởi vì ông chồng của cô không chỉ thành công trong việc kinh doanh ngân hàng mà còn là người có lòng dạ độc ác, phúc hắc, cao thủ trong việc tính toán chi li các khoản tiền cho vay

Cùng ông chồng chủ nợ cùng giường, không thua gì cùng gối với sói, kinh hồn bạt vía không nói, mà còn phải tỏ ra vui vẻ, nếu diễn kém thì sẽ không qua cửa nhé!

“Anh không tức giận, em liền an tâm” Mắt thấy vượt qua kiểm tra rồi, lông mày càng cong cong trên gương mặt nhỏ nhắn càng vẻ mặt xinh đẹp động lòng người không thể tả bằng lời.

“Như vậy.....” môi mỏng Nguyên Thánh Thành cong lên, ôm cô càng chặt hơn. Đề nghị: “Nguyên phu nhân cảm thấy có phải mình hay nên được khen thưởng hay không đây?”

“Không.....Không cần thưởng!” thân thể cô gái nhỏ cứng đờ, bỗng nhiên nhận thấy được ý đồ của anh, thật nhanh cự tuyệt, một giây kế tiếp liền chạy ra, “Anh.....anh nghỉ ngơi một chút, em đi làm bữa sáng!”

Ai ngờ còn chưa thoát khỏi lòng ngực của anh, khuỷu tay cứng như thép đã vòng chặt cô, thân hình cao lớn cúi đầu tới, hai người dựa sát vào nhau, gần tới mức Cổ Thấm Đóa có thể nghe thấy được rõ ràng nhịp tim anh đập mạnh

Con người màu xanh trong đôi mắt thâm thúy lóe ra, trên cao nhìn xuống khóa lại người mang thái độ lo sợ muốn trốn tránh ánh mắt

Ông chồng tuần tú cười tựa tiểu phi tiểu, tiếng nói chậm chạp truyền ra, “Anh muốn ăn cái gì, Nguyên phu nhân.....nên biết chứ?”

“Không cần....” Cổ Thấm Đóa đỏ mặt, hai tay đẩy anh đồng thời nhanh chóng nghiêng gương mặt nhỏ nhắn qua một bên, la ầm lên: “Em.....em còn chưa đánh răng.”

“Anh cũng chưa, lại nói, anh cũng không chê em.....” Anh hiển nhiên bị cái cớ này chọc cười, nơi cổ họng phát ra tiếng cười sung sướng, lồng ngực kề sát cô gái nhỏ chấn động một hồi.

Là cô ghét bỏ có được hay không.....

Cổ Thấm Đóa mắng thầm trong lòng, cố nén bất mãn nhăn mày lại, vẻ mặt không tình nguyện né tránh lòng ngực của anh.

Đáng tiếc ở trước mặt người đàn ông này, mọi chống cự của cô vĩnh viễn chỉ có một kết quả, đó chính là thất bại!

Không cho phép cô cự tuyệt lần thứ hai, bàn tay bưng lấy cái đầu nhỏ không nghe lời, đôi môi bá đạo không nói gì đã dùng sức hôn môi trái tim, đầu lưỡi thuần phục đẩy ra cánh môi mềm mại, cuốn lấy cái lưỡi ngọt ngào một cách nhiệt tình mà không tốn sức .

Mặt không rửa, răng không đánh, sao anh lại có thể hôn xuống được đây?

Thật là phục anh luôn rồi!

Cổ Thấm Đóa đã trút giận, buông tha giấy giũa, trong lòng thở dài bất đắc dĩ.

Hôn thì hôn đi, coi như là trả tiền lời, ai bảo anh không chỉ là chồng cô mà cũng là chủ nợ nắm giữ quyền sống chết đây? Đối với anh, cô đã sớm nợ nần chồng chất, không còn tư cách nói “Không” rồi.....

Đường cong lá lướt, thân thể mẫn cảm bị đôi bàn tay tinh tế như có lửa vuốt ve, êm ái xoa nắn, đều kiên nhẫn lướt khắp nơi qua một lần, cô cũng giống như mọi khi đều chống đỡ không được, hô hấp dần dần bắt đầu hỗn loạn.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ từ ám áp đã nhanh chóng chuyển thành sáng rực rỡ, trên chiếc giường King-size mang phong cách châu Âu thoải mái, xuân ý dồi dào, kích tình bắn ra bốn phía gần như muốn bốc cháy.

“Ừ.....A.....” Tiếng nức nở đè nén của phụ nữ cùng tiếng thở dốc khiêu gợi của đàn ông trong không gian yên tĩnh hết sức mê người.

Mặc dù không phải là lần đầu tiên làm chuyện thân mật vào ban ngày, nhưng Cổ Thấm Đóa vẫn cảm thấy thẹn thùng, anh mở rộng áo ngủ tơ tằm, dưới áo ngủ trống không lộ ra thân hình cường tráng, lồng ngực

hấp dẫn, cơ ngực trần trụi nhìn không xót gì, nhưng ít ra còn có quần áo che chắn, mà thân thể cô hoàn toàn trần trụi trước mắt anh.

Cô vừa ứng phó nụ hôn của anh, vừa giãy dụa đưa tay nhỏ bé, tìm kiếm lung tung trên giường lớn, ý đồ sắp đạt được liền bị ông chồng tiện tay vén chặn mỏng lên bắt lấy, không ngờ vừa mới vươn tay thăm dò liền bị bắt được.

“Không có chỗ để sao?... ..” Nguyên Thánh Thành chặn ngang eo cô ôm lên trên người: “Ôm lấy anh.”

Anh có giọng nói ngoại quốc, tiếng nói trầm thấp, thuần hậu, có vẻ hơi khàn khàn mà dồi dào từ tính, có thể làm cho người khác nảy sinh ra cảm giác an toàn một cách kỳ diệu, ở tại thời điểm tình dục bắn ra thì lại lộ ra vẻ hấp dẫn mười phần.

Một chữ ‘Ừ’ nhẹ nhàng, Cố Thấm Đóa liền không tự chủ được nổi lên cao triều.

Khó trách người ta nói, yêu, là muốn làm được.

Một đoạn hôn nhân không có tình yêu làm cơ sở, tình cảm hài hòa có lẽ là mấu chốt để hai bên duy trì quan hệ.

Mặc dù hôn nhân của bọn họ là một cuộc giao dịch theo nhu cầu, nhưng Cố Thấm Đóa muốn không thừa nhận cũng không được, người đàn ông này thật sự là một người chồng gần như hoàn mỹ.

Gia thế hạng nhất, đầu óc hạng nhất, nhân phẩm hạng nhất, hơn nữa gương mặt đẹp trai lại giả mạo thiện lương, mặc kệ nghĩ như thế nào, cũng là cô chiếm tiện nghi nhỉ?

Khó trách em họ xảo trá bóc đồng Quan Chi Quất, có cơ hội liền bài ra bộ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép quả trách cô không biết tốt xấu.

“Chị dâu nhỏ, anh họ không xứng với chị chỗ nào? Muốn tiền có tiền, muốn người có người, nếu em là chị, có thể tìm được một ông chồng có chất lượng tốt, lại một lòng một dạ mà yêu em thì em phải cảm ơn tổ tiên phù hộ rồi!”

Quan tiểu thư người ta ngụ ý quá rõ ràng, không phải là nói trúng tim đen chỉ ra cô không xứng với Nguyên tiên sinh sao! Cô hiểu cái này cô, nhưng.....

Yêu, còn một lòng một dạ?

Vậy thì tỉnh lại đi, cô cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, ném ra đường là có thể dụ được nở ra nụ cười.

Có lẽ thấy cô có dạng vẻ đi vào cõi thần tiên, dáng vẻ không tim không phổi, làm Quan Chi Quất giận sôi lên, vỗ bàn “bốp” một cái, tiếp tục đe dọa.

“Chị đừng lo việc không đáng lo, bên ngoài một bó to phụ nữ nhìn anh họ chăm chăm, chị làm vợ tốt cũng phải đề phòng một chút, phải đề tâm hơn chút, để tránh ngày nào đó anh họ bị tiểu tam câu đi, đến lúc đó cho chị khóc!”

Về phần lời nói này, mặc dù là nói trắng ra, nhưng thật ra còn chứa chút mật báo, chọn bên đứng có lợi thế.

Cố Thấm Đóa ngẫm hiểu trong lòng, lập tức bày ra vẻ mặt tỉnh ngộ và thành khẩn bày tỏ mình hết sức tiếp thu dạy dỗ với đối phương, và quyết chí cố gắng nghiên cứu kỹ thuật khống chế chồng.

Thật ra thì, Quan Chi Quất tiểu thư người ta nói cũng không sai, ngẫm lại xem, đường đường là phó tổng ngân hàng Anh Hoa kiêm lãnh đạo vận chuyển buôn bán lớn

Nguyên Thánh Thành tiên sinh, vững vàng chiếm giữ vị trí hạng nhất trong danh sách rể rùa vàng của nhiều thiên kim tiểu thư, làm sao lại rơi vào tay một cô gái nông thôn ở Cao Hùng chứ?

Môn không đẳng, hộ không đối, chẳng lẽ nói, là kiếp trước cô làm nhiều chuyện tốt?

Nhưng nếu thật là như vậy, tại sao cô vừa sinh ra liền không có mẹ, mấy năm sau người bà thương cô nhất và ba cũng lần lượt bỏ cô mà đi đây?

Người yêu cô, cuối cùng cũng từng bước từng bước rời xa cô.....

Trong lòng bỗng nảy lên chua xót, giống như bị tảng đá lớn đè lên, mắt Cố Thấm Đóa không tự chủ được dâng lên cảm giác cay cay.

.....

Không khí bỗng nhiên cứng đờ, như bị người ta dội thùng nước đá lên đầu khiến cho Cố Thấm Đóa đang trong cảm xúc mãnh liệt tỉnh lại trong nháy mắt, trong lòng phát ra một hồi kêu thảm, sao dè cả lại xuất hiện rồi hả?

Lúc này ông chồng cũng tiến thoái lưỡng nan, thân hình trần trụi cao lớn, mỗi một tác bắp thịt đều buột chặt, bởi vì dục vọng gương mặt tuấn tú ửng hồng trong nháy mắt trở nên xanh mét, cau mày nhìn cô chăm chăm.

Mặt Cố Thấm Đóa đỏ tới mang tai không dám nhìn thẳng vào mắt anh, nửa ngày sau vì không nghe thấy một tiếng khiển trách, liền không an phận lặng lẽ cúi đầu liếc nhìn

Không ngờ giữa hai chân ông chồng lúc này cũng không chịu từ bỏ, vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực như cũ, gân xanh quần quanh cự long trắng hiện ngay trước mắt, cô xấu hổ nức nở một tiếng, che khuôn mặt nhỏ nhắn sắp bốc lửa, ngã xuống giường giả chết, cũng không còn dũng khí mà xem lần thứ hai.

Không nói một lời xuống giường, anh bước vào phòng tắm tắm nước lạnh, khi tiếng nước chảy “Ào ào” vang lên, Cố Thấm Đóa giả làm đã điếu núp trong chăn đột nhiên tỉnh táo, cả người run lên, tay chân luống cuống từ giường bò dậy.

Tiếng nước chảy một hồi lâu mới tắt, Nguyên Thánh Thành mới bước chân ra khỏi vòi sen, thuận tay lấy khăn tắm lau chùi tóc ướt, nhưng trong nháy mắt nhướng mày.

Chỉ thấy trước cửa phòng tắm cô gái nhỏ đã chỉnh đốn mình ổn thỏa, mặc xong áo ngủ, ngoan ngoãn, cung kính đứng ngay ngắn, hai tay cầm áo choàng tắm sạch sẽ bưng thật cao, nâng ngang mày giống như đang chờ đợi.

“Em thật đúng là tiểu yêu tinh” Anh vừa bực mình vừa buồn cười, rốt cuộc không nhịn được mỉm cười đi tới liếc nhìn cô, bất mãn đưa tay nhéo hai gò má mềm mại, mới nhận lấy áo choàng tắm, vừa mặc vừa bắt đầu nghĩ nên tính sổ cô như thế nào.

Anh hỏi: “Sao lại như thế? Chậm trễ?”

“Cái đó.....Á.....” Cố Thấm Đóa ấp a ấp úng, đôi con ngươi chột dạ né tránh khắp nơi.

“Có phải không uống thuốc đúng hạn? Giúp việc bên kia làm như thế nào?” Lòng mày anh nhíu chặt, lời nói mang theo mười phần tức giận, khăn tắm trắng như tuyết bị anh không khách khí quăng ra phủ lên trên bồn rửa mặt.

Trong miệng anh “Bên kia” là chỉ “Cẩm Lan Uyển”, là nhà chính của nhà họ Nguyên, Cố Thấm Đóa từng cùng anh tới mấy lần, mỗi lần tới cô đều có cảm giác như mình đang đi dạo chơi ở danh thắng cổ tích.

Đó là một tòa nhà mang phong cách Châu Âu có sông bao quanh, lại có giao thông thuận lợi, gần sân bay, là nơi thông thương mậu chốt với ba đường không, thủy, bộ. Cho nên báo chí thường giới thiệu nói khu vực này là khu nhà cao cấp nhất, nên mỗi ngôi nhà thường có giá từ mấy tỷ nguyên trở lên, khu nhà ở nơi này nằm trong sách kỷ lục về mức cao cấp ở Đài Loan hiện nay.

Nhà chính bên trong được thiết kế hoa lệ theo phong cách cổ điển, đèn thủy tinh khổng lồ, trong suốt sáng chói, vật trang trí lộng lẫy rực rỡ, màu nâu đậm cùng màu đỏ sậm khiến cho người ta ưng ý không dứt, ở mỗi gian phòng đặt một lò sưởi khổng lồ, trang trí thêm một số đồ sứ cổ Trung Quốc.

Nơi lớn như vậy, có chỗ nào giống nhà đây? Nghe nói cha mẹ Nguyên Thánh Thành quanh năm ở nước ngoài, nam, nữ chủ nhân đều không có ở nhà nên khu nhà cao cấp đã dần trở nên trống rỗng, lạnh tanh rồi.

Cố Thấm Đóa thấy anh nổi giận, sợ anh sẽ giận lây sang người giúp việc ở Cẩm Lan Uyển, nên vội vàng giải thích: “Em có uống, mỗi ngày vú Lâm cùng quản gia Hoa đều đặc biệt đưa thuốc tới, em thật sự đều uống mỗi ngày.....”

“Hả?” Anh nghe xong, nhướng mày trong nháy mắt, “Vậy làm sao như vậy? Cho anh một giải thích hợp lý.”

Cố Thắm Đóa cắn môi dưới, khổ não lắc lắc đầu ngón tay, không biết trả lời như thế nào.

Cô nghĩ lại, có lẽ.....Đại khái.....Có thể bởi vì tuần trước cùng Quan Chi Quất dùng cơm ở nhà hàng tây, hai người khó có dịp trò chuyện ăn ý, một bữa cơm ăn hơn hai tiếng, cô ăn món chính được vài miếng, sau khi ăn xong lại kêu thêm một đồng điểm tâm ngọt lớn.

Kết quả Quan tiểu thư càng nói càng hăng, giống như nước sông cuộn cuộn liên miên không dứt, mà cô càng ăn càng cao hứng, Hoàng Hà xảy ra đã không thể ngăn cản, nên một phần kem Hương Thảo rất nhanh đã giải quyết xong.....

Sau đó cô lại ăn thêm một đĩa xoài ướp lạnh to.....

Tiếp đó hình như còn có một ly bơ chocolate.....

Thoải mái ăn uống no say kết quả là đi cả không khách khí đến trễ, hơn nữa lại trễ rất nhiều ngày, bất hạnh hơn chính là ông chồng mới đi lại trở về.....

Ai! Thật là “Phúc đến thì ít, họa đến dồn dập”

Không đợi Cố Thắm Đóa tìm nguyên nhân để tùy tiện ứng phó, liền nghe Nguyên Thánh Thành nói: “Không phải là lỗi của bọn người vú Lâm, cũng không phải là lỗi của em, mà là thuốc có vấn đề? Hay là nói.....Cần đổi bác sĩ?”

Cố Thắm Đóa thấy anh hiện ra sắc mặt tức giận ít xuất hiện trong thời gian qua, con người chớp động, biết lần này thực sự làm cho anh tức giận, nhưng lại không biết lửa giận này là do cô không chịu nghe lời ngoan ngoãn uống thuốc bác sĩ trung y đặc biệt điều chế cho cô, hay là bởi vì dục vọng không được thỏa mãn mà xuất hiện.

Mất thấy sắc mặt ông chồng trước mặt càng ngày càng âm u, vì không muốn bác sĩ trung y gặp phiền toái, Cố Thắm Đóa cắn răng một cái, thành thành thật thật khai báo việc ra ngoài cùng Quan Chi Quất.

Nguyên Thánh Thành im lặng không lên tiếng nghe lời khai, chân mày khóa lại dường như có thể kẹp chết mấy con muỗi, Cố Thắm Đóa run sợ trong lòng, vội vàng dừng lại, một mặt tiến lên cầm cánh tay anh lay nhẹ làm nũng, một mặt cọt nhả cầu xin tha thứ

“Là lỗi của em, là lỗi của em, anh đừng tức giận nữa! Em thề lần sau không dám nữa.....”

“Còn muốn có lần sau?” Ai ngờ người ta căn bản không tôn trọng, hừ lạnh một tiếng khiển trách: “Thân thể là của chính em, em không biết thương tiếc thì thôi, chuyện này càng không liên quan tới anh, về sau muốn uống thuốc hay không tùy em, nếu thân thể không thoải mái.....Cũng là đáng đời em!”

Cái gì gọi là “Báo ứng kiếp này”? Đại khái chính là tình trạng Cố Thắm Đóa lúc này.

Lời nói lạnh lùng của Nguyên tiên sinh vừa dứt, cô đã cảm thấy bụng dưới bắt đầu từng trận đau đớn, tất xấu đau bụng kinh của cô đã quấy nhiễu cô từ lúc còn chưa gả cho anh, sau khi kết hôn nhờ uống thuốc gia truyền của bác sĩ trung y nên đã chuyển biến tốt, ai ngờ cứ như vậy dễ dàng bị hủy bởi một đồng đồ ăn lạnh kia.

Khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu trắng bệch, ra mồ hôi trộm, lại không dám biểu hiện ở trước mặt anh, không thể làm gì khác hơn là ủ rũ cúi đầu buông cánh tay anh ra, một mực cắn môi cố nén.

Thấy dáng vẻ làm bộ đáng thương của cô, anh cũng lười dạy dỗ, nghiêm mặt, đẩy cô qua một bên sỏi bước ra khỏi phòng tắm.

2. Chương 2

Đối với Cố Thắm Đóa mà nói, cả buổi sáng này trôi qua thật gian nan !

Nguyên Thánh Thành là người làm việc điên cuồng, ăn bữa sáng xong cũng không đi ngủ, mà cắm đầu vào thư phòng, nếu không dán mắt vào máy vi tính lạnh lẽo thì cũng vùi đầu xem tài liệu, một con mắt cũng không cho cô, rõ ràng là mặc kệ cô.

Thừa dịp cô bưng ly trà rón rén đi vào, bỏ lên trên bàn sau đó đi chung quanh anh mà nheo mắt mấy phút đồng hồ, trông thấy anh hoàn toàn không có chuyển dời tầm mắt từ màn hình máy vi tính đến trên người mình, cô không thể làm gì khác hơn là lại rón rén đi ra.

Khụ, thật sự là tự tìm mắt mất!

Gần tới buổi trưa chuông cửa vang lên “Leng keng leng keng”.

Từ mắt mèo nhìn ra ngoài, vừa thấy hóa ra là thân hình mập mạp của vú Lâm, cả hai tay ôm một hộp giữ nhiệt đựng thức ăn, đầu đầy mồ hôi đứng ở cửa.

“Vú Lâm, là vú à! Vào nhanh đi!” Cố Thấm Đóa tung tăng mở cửa nghênh đón.

Cũng may là Cẩm Lan Uyên bên kia ai ai cũng dễ thân cận, có khả năng nói chêm chọc cười, tựa như vú Lâm không phải việc gì cũng đầu ra đấy, còn quản gia Hoa nghiêm túc như đại thần bên người nữ hoàng Anh thường xuất hiện trong lịch sử.

Từ lúc vào ở nơi đây, mỗi ngày người ở Cẩm Lan Uyên đều hầm thuốc đông y, và dùng lửa nhỏ để nấu các loại canh cho vú Lâm hoặc quản gia Hoa bất chấp mưa gió đem đến cho hai người tắm bổ.

“Thiếu phu nhân, có phải là người lại chọc thiếu gia tức giận?”

Vú Lâm đứng ở phòng bếp, vừa bỏ các đĩa thức ăn vào tủ lạnh, vừa nhỏ giọng hỏi thăm: “Thiếu gia vừa gọi điện thoại qua, quản gia Hoa vừa cúp điện thoại liền nói thiếu gia phân phó chúng tôi đem thuốc tới đây, không chỉ như vậy thiếu gia còn cẩn thận hỏi thăm có phải là mấy ngày thiếu gia không có ở đây, người chịu uống thuốc hay không, quản gia Hoa vừa nghe đã nói nhất định là người chọc thiếu gia tức giận.....”

Cố Thấm Đóa vừa tính giúp đỡ, nghe xong lời này liền chu miệng lên “Không phải nha, vú Lâm, con nào dám chọc giận anh ấy.....”

“Thật? Thiếu phu nhân, vậy thiếu gia như thế nào lại.....” Vú Lâm không tin.

Cố Thấm Đóa nghe không vô, than thở nói: “Làm ơn đi vú Lâm, không cần gọi con thiếu phu nhân có được hay không? Gọi tên con là được rồi, vú vừa gọi, con liền nghĩ là mình đang đóng phim cổ trang!”

Người giúp việc ở Cẩm Lan Uyên, ngay cả quản gia Hoa cũng trầm miệng một lời gọi cô là “Thiếu phu nhân”.

Cô nhỏ giọng kháng nghị nhiều lần đều không ai nghe, bao gồm cả vú Lâm người đã chăm sóc Nguyên Thánh Thành từ nhỏ.

“Như vậy sao được? Chủ tớ khác biệt, Quan lão gia bên kia coi trọng nhất là cái này, sao có thể phá hư quy củ được? Tuy là hiện giờ vú không còn làm việc ở nhà họ Quan, nhưng quy củ vẫn còn nhất định phải tuân thủ, không được phá hủy.....tránh cho bên kia cười nhạo chúng ta không có chừng mực.”

Cố Thấm Đóa nghe xong liền cười khanh khách, quần quít lấy vú Lâm hỏi, ngộ nhỡ có người phá hư quy củ của lão gia, kết quả sẽ như thế nào, có phải sẽ giống như lão hoàng đế hay không, tức sùi bọt mép vỗ bàn một cái, hét lớn một tiếng, oanh! Người đâu! Kéo ra ngoài chém cho trảm!

Tay vú Lâm không có đình chỉ, lập tức “Phốc” cười ra tiếng, cười xong lại cảm thấy như vậy là quá mức bất kính đối với lão gia, lại lập tức lộ ra vẻ mặt “Sai lầm” sấm hối, chọc cho Cố Thấm Đóa không khỏi cười lớn.

Ai ngờ còn chưa cười được hai tiếng, chợt nghe sau lưng có tiếng vang, Cố Thấm Đóa quay đầu nhìn lại, thì ra là Nguyên Thánh Thành xuống tới, tám phần là nghe tiếng cười khoa trương của cô, xuống xem một chút là cô đang cười cái gì.

Cố Thấm Đóa lập tức ngừng cười, ngậm miệng, mắt xem mũi, mũi xem tâm, đứng đúng quy củ, vú Lâm cung kính gọi một tiếng “Thiếu gia”

Nguyên Thánh Thành mặt không đổi sắc, từ trên bàn trà phòng khách, cầm một tờ báo tài chính mới nhất, ánh mắt khó hiểu liếc Cố Thắm Đóa vài lần, mới gạt đầu một cái, một tiếng cũng không nói, lần nữa đi lên lầu.

Thấy Nguyên Thánh Thành đi rồi, vú Lâm mới nhỏ giọng nói: “Người xem! Thiếu gia nghiêm mặt dọa người cỡ nào, cho nên mới nói, trừ thiếu phu nhân, ai có thể chọc thiếu gia thành như vậy?”

Cố Thắm Đóa nghe vậy, lúng túng ha ha cười khúc khích, “Vú Lâm quá khen.....”

Người nọ luôn không có nhiều biểu cảm trên mặt, miệng lại chặt giống như vỏ trai, cả người như tường đồng vách sắt, lì lợm, giống như không còn người nào liều chết đi vượt râu hùm?

“Không quá khen, không quá khen, là thật, vú trước kia ở nhà họ Quan phục vụ đại tiểu thư, đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư không giống nhau, tính tình vô cùng ôn hòa, sau lại đại tiểu thư đi lấy chồng xa ở nước ngoài, không mấy năm liền đưa thiếu gia mới bảy tuổi đến nhà họ Quan, cho đến mười lăm tuổi đi Đức du học, nói thật, qua nhiều năm như vậy, vú chưa từng thấy thiếu gia phát giận lung tung. Nhà họ Quan, thiếu gia, tiểu thư nhiều, hơn nữa còn thân thích, mười đầu ngón tay cũng đếm không hết.....Chỉ có thiếu gia chúng ta, từ nhỏ đã được nuôi dạy thành đứa bé ngoan, có lễ phép, phẩm tính tốt.

Chính là mới nhìn giống như tảng đá, ngoan cố, vừa lạnh, vừa cứng, Cố Thắm Đóa lén lén cộng thêm một câu.

Cô biết “Đại tiểu thư” trong miệng vú Lâm, là trưởng nữ của Quan lão gia Quan Thiên Hồng.....chính là mẹ chồng của cô, nghe nói quanh năm ở nước ngoài, hành tung bất định, ngay cả Nguyên Thánh Thành là con ruột một năm muốn gặp một lần cũng khó khăn.

Ý của vú Lâm là “Có mẹ mới có con”, Cố Thắm Đóa dĩ nhiên hiểu, chỉ là cô không nghĩ ra, tại sao mẹ chồng lại muốn đưa đứa con duy nhất của mình đến nhà họ Quan, khi đó anh mới bảy tuổi hẳn là rất nhớ ba mẹ mình?

“Đúng rồi, thiếu phu nhân, hôm nay có canh gà người thích uống, vú đặc biệt dùng nồi sành và lửa riu riu, cộng thêm Thiên ma (vị thuốc đông y) hầm cách thủy nhiều giờ, rất thơm đấy! Mau uống thử xem.” Vú Lâm lấy ra một chén canh cực lớn từ trong hộp đựng thức ăn.

Cố Thắm Đóa vội vàng nhận lấy, vừa mới mở nắp ra, một mùi thơm nồng nặc đập vào mặt, nhất thời vui vẻ không thôi, làm nũng nói: “Cám ơn vú Lâm, con rất thích uống canh vú Lâm nấu.”

“Không thể chỉ uống canh, thiếu phu nhân, còn có những thuốc kia người cũng phải nhớ uống đúng hạn....., một này ba bữa, uống trước khi ăn cơm.....”

“Dạ, vú Lâm, vú cứ yên tâm đi! Con nhớ rồi!”

“Còn nữa, vừa rồi thiếu gia còn dặn dò Hoa quản gia, muốn tuần sau chúng ta đem rèm cửa sổ cùng thảm bên kia đổi thành cái mới, vú đoán là người sắp tốt nghiệp, thiếu gia muốn cùng người về nhà lớn ở, đã có người giúp việc nên chuyện nhà cũng không cần thiếu phu nhân quan tâm.....”

Cố Thắm Đóa nghe xong cảm thấy xấu hổ.

Sau khi bọn họ kết hôn liền tới nơi này, anh nói nơi này gần trường học, phương tiện thuận lợi, nên Cẩm Lan Uyển nơi lớn đến mức dọa người bên kia thì cô chưa từng ở qua.

Hơn nữa nơi này cũng không có nhiều việc cần quan tâm, nhiều lắm chính là làm chút việc nhà, nấu cơm, tự tay hâm nóng thức ăn trong tủ lạnh do các đầu bếp bên Cẩm Lan Uyển có tay nghề sành ngang khách sạn năm sao nấu như canh, cháo, vằn vằn, cũng may Nguyên tiên sinh cũng không quá bắt bẻ sự việc trên, mặc dù tài nấu nướng của cô bình thường nhưng cũng không đến nỗi nuốt không xuống, cũng coi như đã góp một phần sức mọn rồi

Nhìn cái miệng nhỏ đang uống canh của Cố Thắm Đóa, dưới ánh mặt trời càng thêm xinh đẹp động lòng người, vú Lâm mừng thầm trong lòng.

Nhìn là biết do thiếu gia quá mức thương yêu, lần đầu tiên nhìn thấy vị thiếu phu nhân này thì bộ dáng ngược lại, đáng đáp được, thân hình lại tiêu tụy, gầy gò, không thích nói chuyện, nhận thấy trong lòng cô

chứa không ít buồn rầu

Nhưng hiện tại lại khác biệt, không chỉ thần sắc thay đổi tốt hơn, nụ cười cũng trở nên đáng yêu, lại sẵn lòng nói chuyện phiếm với mọi người, làm cho người ta nhìn là thích.

Vú Lâm vui mừng mà cười trêu chọc, “Thiếu phu nhân, mau điều dưỡng thân thể tốt hơn, sớm vì thiếu gia sinh cục cưng nhỏ đi!”

Cục cưng nhỏ?

“Phốc.....” Cổ Thấm Đóa vừa mới vớt đùi gà trong canh lên miệng gặm, lại không may mắn cắn phải đầu lưỡi, đau đến nỗi cô sắp chảy nước mắt.

“Ai nha, sao không cẩn thận như vậy? Có nặng lắm không?”

Tiếp nhận khăn giấy vú Lâm đưa tới, Cổ Thấm Đóa che miệng lắc lắc đầu, vẻ mặt đáng tiếc bỏ qua đùi gà, lấy cổ đi vệ sinh chạy mất.

Cho đến buổi tối khi vú Lâm đi rồi, cô mới vào phòng bếp một lần nữa, mở tủ lạnh ra, nhìn thấy những chén thuốc bên trong được sắp xếp gọn gàng, lại nhìn lên lầu, bỗng nhiên thở dài.

Cổ Thấm Đóa còn nhớ rõ, lần đầu tiên thấy Nguyên Thánh Thành, là trên quyển tạp chí tài chính kinh tế mới xuất bản.

Trên trang bìa, người ông mặc tây trang mang giày da, thái độ ung dung, vẻ mặt nghiêm túc, một đôi con mắt sâu không đáy, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú, sánh ngang với các nam minh tinh trong Làng Giải Trí, làm cho người khác thêm chú ý, thật là làm cho người ta đã gặp một lần liền không quên được.

Về mặt bác Thường nặng nề chỉ chỉ người đàn ông trên trang bìa, nghiêm túc nói: “Chính là anh ta.”

Vì vậy Cổ Thấm Đóa liền nhìn kỹ tên tiêu đề, Nguyên Thánh Thành.

Ba chữ Trung văn nhìn có vẻ hơi bình thường, nhưng ở giới tài chính Châu Á có ảnh hưởng rất lớn.

Nghe bác Thường nói, vị Nguyên tiên sinh này trong ngành ngân hàng rất xuất sắc, giữ chức phó tổng giám đốc ngân hàng Anh Hoa kiêm lãnh đạo vận chuyển, buôn bán lớn, nắm trong tay lượng tiền bạc khổng lồ, chỉ theo lệnh một người là người ở nhà họ Quan kia hai giới hắc bạch lưỡng đạo điều phải nhún nhường ba phần.

Nhà họ Quan ở Đài Trung, Đài Loan mặc dù không thể nói là nhà độc nhất, nhưng chỉ cần giậm chân một cái, cũng làm rung chuyển giới thượng lưu.

Nhà họ Quan chen chân vào nhiều lĩnh vực, từ tài chính đến bất động sản, từ ăn uống đến giải trí, đồng thời còn có tài sản khổng lồ, mua nhiều loại chứng khoán đầu tư lâu dài trong nhiều lĩnh vực, treo lên ký hiệu “Nhà họ Quan” thì chẳng khác nào có biển chữ vàng

Quan Lão thái gia trải qua phong ba một đời, hiện giờ con cháu dưới gối đầy nhà, thành viên trong tộc người nào cũng xuất sắc, không người nào không phải là tinh anh trên thương trường, tài năng xuất chúng? Sản nghiệp gia tộc tuy nhiều, nhưng Quan lão gia lại sớm phân chia cho các chi trong nhà tự do kinh doanh, bản thân ung dung vui vẻ bỏ quyền làm chủ.

Chỉ có ngân hàng Anh Hoa, bị ông cụ nắm vững vàng trong tay, thế nào cũng không chịu buông.

Ngân hàng Anh Hoa có tiền vốn hùng hậu, năm năm trước ra mắt thị trường Mĩ, theo sổ giao dịch chứng khoán Newyork tính toán giá cổ phiếu hiện nay, thì tổng giá trị đã vượt qua 100 tỷ 2048 triệu nhân dân tệ, nhảy một cái trở thành ngân hàng lớn có sức ảnh hưởng lớn nhất Châu Á, bất luận là lợi nhuận hay năng lực tài chính thì Anh Hoa đều trở thành ngân hàng lớn điển hình.

Khi Quan lão gia thân thể khỏe mạnh thì các chi trong nhà họ Quan coi chừng địa bàn của mình, mọi người nước sông không phạm nước giếng, ngoài mặt các phe hòa nhã, nhưng một khi Quan lão gia xảy ra chuyện, con cháu trong nhà liền rục rịch gốc đầu dây, đánh chủ ý lên ngân hàng Anh Hoa.

Hào Môn, sợ xuất hiện cái gì nhất?

Là tai tiếng!

Quần chúng thích xem cái gì nhất?

Là tai tiếng Hào Môn!

Hơn nửa năm gần đây, các phóng viên trên tạp chí ríu rít lấy độ dài số trang đăng tải, phú hào, vì tranh giành gia sản mà gây sóng gió không ngừng, những thứ kia đã đi theo suốt cuộc đời của các phú hào, danh tiếng, tài sản, quyền thừa kế vấn đề này nối tiếp vấn đề kia lần lượt nổi lên trên mặt nước, ân oán tình cừu liên tục không ngừng, cuối cùng biến thành cuộc chiến trên tòa án, không phải mẹ cùng con cái tranh giành trên tòa án thì cũng là anh em đấu đá, con cháu tàn sát lẫn nhau, ngoài mặt quần áo bánh bao, phong quang vô hạn, sau lưng bộc lộ bộ mặt hung ác, làm trò hề.

Mất thấy nhà họ Quan tranh giành gia sản, chúng truyền thông ngồi chờ xem kịch hay.

Nào có thể đoán được, nhà họ Quan ở Đài Trung ít giao du với bên ngoài, Quan lão gia đã sớm có sắp xếp để an tâm tịnh dưỡng, một cuộc điện thoại triệu tập Nguyên Thánh Thành ở công ty chi nhánh bên Hồng Kông, về quản lý tổng công ty ở Đài Bắc.

Cái này tốt lắm, “Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi”, người ngoài chê cười con cháu các chi nhà họ Quan, mình ở bên đây tranh giành bể dâu chảy máu, trái lại chiếm tiện nghi lại là người khác.

Thật ra thì người khác họ Nguyên Thánh Thành cũng không phải là nhân vật đơn giản, là cháu ngoại ruột duy nhất của Quan lão gia, con trai độc nhất của Quan đại tiểu thư, tình huống bên cha thì lại rất thần bí, chỉ nghe thấy mơ hồ là có thể lực rất lớn ở Nam Mỹ.

Còn về bản thân Nguyên Thánh Thành, tốt nghiệp đại học kinh tế ở trường Munich Đức, cầm hai bằng đại học tài chính và công trình, tinh thông bốn loại ngôn ngữ, nghe nói khi còn học đại học, mỗi khi đến kì nghỉ đông và nghỉ hè, sẽ một mình đến công ty Wall Street nổi tiếng nhất ở nước Mỹ để thực tập.

Sau khi từ Hồng Kông về Đài Loan, vị này giữ vị trí Biểu thiếu gia của nhà họ Quan, ngoài mặt đối với các loại nghi vấn bên ngoài không biến sắc, làm việc quả quyết sắc bén cực kỳ, trong thời gian ngắn nhất, các phe đối đầu trong ban Hội đồng quản trị ngân hàng Anh Hoa, đội ngũ đấu đá nội bộ khắp nơi đối với Nguyên Thánh Thành không có chỗ nào không phải là lui bước ba thước, nhún nhường ba phần.

Năng lực làm việc xuất sắc, hơn nữa bối cảnh gia thế hiển hách, chỉ cần đứng yên ở một chỗ, cũng có thể làm khiếp sợ bất kỳ đối thủ nào, thử hỏi ai không có mắt mà lại đi trêu chọc nhân vật như thế chứ?

Cho nên, dù cho Cố Thắm Đóa cô có gan lớn như trời, cũng trăm ngàn lần không dám đi trêu chọc Nguyên Thánh Thành.

Nhưng việc đời khó đoán, cô không chỉ trêu chọc tới người ta, mà còn bay lên cành cao, hóa thành Nguyên phu nhân.....

Phen này gặp gỡ, giống như một chuyện xưa hoang đường, tưởng chừng chỉ có xuất hiện trong phim thần tượng, nhưng lại thật sự xảy ra ở trên người Cố Thắm Đóa, làm cho cô mỗi khi nhớ lại, cũng không nhận được không biết nên khóc hay cười, giống như trên hài kịch vừa làm cho người ta ôm bụng cười, nhưng lại bỗng trở nên hoang đường, khôi hài trộn lẫn với tự giễu, phần nộ hòa cùng nước mắt.....

Một năm trước, đúng vào cái đêm mùa đông, khí hậu cực kỳ giá rét.

Lễ Giáng Sinh náo nhiệt vừa qua khỏi, một cuộc khủng hoảng tài chính bất ngờ xảy ra như lốc xoáy cuốn sạch Đài Loan, một nhóm công ty có sức cạnh tranh lớn đánh thẳng vào thị trường, các công ty nhỏ gặp phải tai họa ngập đầu, ríu rít tuyên bố phá sản đóng cửa, trong số đó có công ty đồ chơi mang tên “Phú Quý”

Công ty đồ chơi xuất khẩu các loại búp bê nhung, Anime quanh thân, đồng hồ đeo tay cùng nhiều loại nhân vật trong phim, xuất khẩu sang Đông Nam Á cùng Châu Phi, ai ngờ lại đứng mũi chịu sào trước trận cuồng phong này, liền rơi vào hoàn cảnh khó khăn trong một tháng ngắn ngủi, trong lúc nhất thời lời đồn phá sản nổi lên bốn phía.

Thân là lãnh đạo Cổ Đại Phú gặp đến hỏa công tâm, nghỉ hết mọi biện pháp để cứu vãn công ty, không ngờ vì vất vả quá độ mà dẫn đến đột phát xuất huyết não, cấp cứu không có hiệu quả nên rời khỏi nhân gian.

Nghe nói công ty đồ chơi sắp đóng cửa, những đối tác làm ăn trước kia, đều độc ác tàn nhẫn, từ bốn phương tám hướng chạy đến công ty, thậm chí bắt đầu ủy thác các chuyên gia định giá tất cả đồ vật có giá trị, bao gồm đất đai, công ty, thiết bị.....Cũng có người nảy sinh ý đồ với con gái duy nhất còn học đại học của Cổ Đại Phú.

Tháng trước mới qua sinh nhật hai mươi tuổi của Cổ Thấm Đóa, cô cũng bị hàng loạt biến cố dọa cho choáng váng, sau khi nhận được thông báo cô từ trường học chạy đến bệnh viện, quỳ gối trước giường bệnh, nắm tay Cổ Đại Phú, liều mạng kêu, “Ba.....Ba.....” Mặc cho bao người tới khuyên, cô nhất định gất gao cầm lấy, giống như sợ một khi buông tay, ba từ đó sẽ biến mất không thấy nữa.

Cổ họng gào thét, nước mắt dâng trào, Cổ Đại Phú vẫn bỏ lại con gái rời đi nhân thế.

Những ngày kia, cuồng phong vẫn thổi mạnh, bầu trời âm u, thỉnh thoảng lại có mưa, khu mộ nằm ở lưng chừng núi bị rừng thông to lớn bao quanh, từng hàng Mộ Bia nối tiếp nhau trong uy nghiêm đáng sợ.

Cô gái nhỏ thân hình mỏng manh gầy gò rút thành một cục, lẻ loi tựa vào Mộ Bia bên cạnh.

Cô an táng người ba mới qua đời cùng người mẹ mất sớm của mình cùng một nơi, “Sinh cùng chỗ, chết chung huyệt”, bọn họ đều có thể vĩnh viễn ở bên nhau, sẽ không bao giờ phải cách xa.

Cô không dám về nhà, mỗi ngày đều có rất nhiều người xa lạ đến cửa nhà họ Cổ, hình như bất cứ lúc nào cũng có thể xông vào niềm phong nhà cửa....

Cổ Thấm Đóa nghĩ, có lẽ không bao lâu nữa, mình thực sự sẽ thành cô nhi không có nhà để về.

“Tiểu thư! Thì ra con thực sự ở nơi này, bác tìm con ở khắp nơi.” Bác Thường cự thán của công ty không biết làm cách nào cư nhiên tìm được cô, nhìn di ảnh trên mộ bia, trên mặt khuôn già nua rơi lệ không ngừng, thương cảm mà khuyên nhủ: “Tiểu thư cô nhất định phải phấn chấn lại, nếu ông chủ mà nhìn thấy cô như vậy, ông ấy sẽ đi không được yên lòng.....”

Một câu thức tỉnh Cổ Thấm Đóa. Đúng vậy nha, chính mình là một đứa bé ngoan, sao có thể khiến cho ba mẹ trên thiên đường không yên lòng về cô đây?

Cô lau khô nước mắt thật nhanh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tiểu tụy cố gắng cười to, hỏi: “Bác Thường, bác vội vã tìm con, là có chuyện gì sao?”

“Đúng là có một vấn đề rất quan trọng, muốn tìm tiểu thư thương lượng, chúng ta lập tức đến công ty đi.....”

Theo bọn họ rời đi, trong mộ địa mọi sự vật im lặng, mưa đã dừng rơi, chỉ có gió lạnh thấu xương thổi qua giống như tiếng linh hồn không ngừng kêu gọi.

Ẩn núp ở chỗ rẽ, một chiếc xe thể thao đang lảng lảng dừng sát đó, người đàn ông trong xe sau khi thấy bọn họ lên xe rời đi, gương mặt tỉnh tể về mặt trước sau không đổi, điểm tiết lộ cảm xúc duy nhất, là dưới sống mũi anh tuần khê mân mê môi mỏng.

Cửa sổ xe từ từ đóng lại, che khuất người đàn ông anh tuần với sườn mặt khía cạnh, cuối cùng hoàn toàn đóng chặt, sau đó xe nhanh chóng rời đi.

Đi qua đường lớn, khu Mộ Địa lại khôi phục lại sự yên ả, giống như mới vừa rời chiếc xe chạy nhanh qua chỉ là đi ngang qua mà thôi.

Công ty đồ chơi Phú Quý xử lý công việc trọng đại, cũng giống yên tĩnh như nước đọng trên mặt đường.

Cổ Thấm Đóa ngồi ở phòng làm việc của ba cô lúc còn sống, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn phòng làm việc bên ngoài trống rỗng, giấy tờ phân tán khắp nơi, bình hoa trên bàn không ai tưới nước trở nên khô héo, từng thùng hàng mẫu Búp Bê dính đầy bụi bặm.....Khiến lòng người ta cảm thấy bị thương..

“Chính bác làm ở đây gần mười năm rồi, như thế nào cũng không nghĩ loại chuyện này có thể xảy ra.” Bác Thường thở dài nói: “Ông chủ ra đi quá đột ngột, rất nhiều việc cũng không bàn giao rõ ràng, hiện tại công

tự loạn thành một đoàn, mấy trăm công nhân chờ phát lương.....Tiểu thư, công ty là tâm huyết nhiều năm qua của ông chủ cùng mọi người, chúng ta không thể để nó cứ như vậy mà sụp đổ.....”

Cố Thắm Đóa bỗng nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ đỏ nhưng lại kiên định gật đầu một cái, “Bác Thường, những thứ này con đều hiểu, bác có thể nói cho con biết hay không, bây giờ có còn biện pháp nào có thể cứu công ty?”

“Đây chính là nguyên nhân bác vội vã tìm con, hiện tại vấn đề lớn của công ty là không đủ tiền vốn, không có tiền bạc, nguyên vật liệu không cách nào cung cấp như bình thường, nhưng mấy ngân hàng như thế nào cũng không chịu cho chúng ta vay tiền.....Ngày hôm qua chính bác cũng cho rằng không thể cứu vãn công ty nữa rồi, ai ngờ buổi chiều đột nhiên có vị tiên sinh phái người tìm bác, nói nguyện ý giúp công ty chúng ta vượt qua khó khăn.....Nhưng tiên sinh ấy tuyên bố chỉ khi thấy tiểu thư, tất cả chi tiết cũng chỉ nói với tiểu thư.”

Cố Thắm Đóa nghe đến mê mẩn, nghe vậy không khỏi sửng sốt, “Muốn.....Gặp con?”

“Đúng, chỉ danh muốn gặp con, người kia.....”Bác Thường đặt lên bàn một quyển chỉ tài chính kinh tế đẩy đến trước mặt cô, hơn nữa còn trình trọng chỉ chỉ người đàn ông trên trang bìa, nói: “Chính là anh ta.”

Cố Thắm Đóa nhìn trên trang bìa là cái người kia, nghi ngờ nhìn về phía bác Thường.

“Con không biết vị Nguyên tiên sinh này sao? Vậy thì thật kỳ quái.” Về mặt bác Thường đồng dạng giống cô không hiểu, “Một giờ trước chính Nguyên tiên sinh còn gọi điện thoại cho bác, nói cho bác biết con ở khu Mộ Địa, hơn nữa còn dặn dò nói con nhất định phải sớm đến gặp anh ta.....”

Ah? Người kia làm sao biết cô ở khu Mộ Địa?

Cố Thắm Đóa nghẹn họng nhìn trần trời, suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra nguyên do, dứt khoát buông tha, mân mân cánh môi khô khốc hỏi: “Vậy, bác Thường, vị Nguyên tiên sinh này, anh ta thực sự có thể giúp chúng ta sao?”

“Theo bác được biết, chỉ cần người này chịu giúp một tay, công ty nhất định có thể vượt qua cửa ải khó khăn.” Bác Thường vô cùng khẳng định nói: “Công ty còn chưa tuyên bố phá sản, lúc này nếu như có một lượng tiền chảy vào, là có thể giúp công ty giải trừ nguy cơ trước mắt.”

Tiểu thư có thể không hiểu, nhưng ông sao có thể không rõ được.

Nguyên Thánh Thành, chính là phó tổng giám đốc ngân hàng Anh Hoa! Là người nắm quyền ngân hàng tư nhân lớn nhất Đài Loan, lại chủ động đưa ra cảnh ô liu cho công ty đồ chơi nho nhỏ, nhưng.....Ai nào biết mục đích của đối phương là cái gì chứ?

Nhìn cô gái trẻ đang trong tuổi thanh xuân trước mắt, trong mắt bác Thường mang theo sự lo lắng nói: “Tiểu thư, nếu không chúng ta suy nghĩ biện pháp khác.....”

“Không có chuyện gì bác Thường, bác yên tâm, con đã trưởng thành, sẽ không để cho công ty sụp đổ như vậy.” Cố Thắm Đóa nhìn cấp dưới trung thành nhất của ba ba, như đinh đóng cột nói: “Vô luận như thế nào, con cũng phải thử một lần.”

Vị Nguyên tiên sinh muốn gặp cô kia, nắm trong tay một lượng tiền lớn, hết thấy đối với công ty mà nói, không thể nghi ngờ là cây cỏ cứu mạng cuối cùng.

Buổi chiều ngày hôm sau, bầu trời gần đây lúc nào cũng mù mịt cuối cùng cũng trở nên quang đãng, sắc màu âm hiểm có của ánh sáng mặt trời, Cố Thắm Đóa đã sớm có mặt tại khu vực vàng ngân hàng Anh Hoa, bên ngoài phòng làm việc phó tổng giám đốc ở tầng thứ bốn mươi bảy.

Cố tiểu thư sao? Nguyên tiên sinh đang đợi cô.” Thư ký Tú Nhã xinh đẹp hào phóng, đoan trang mặt không biến sắc quan sát cô, sau đó khách khí mời cô đi vào.

Phòng làm việc của anh ta, cả phòng đều là màu trắng và đen, phối hợp với nhau tạo nên cảm giác thanh thoát, rõ ràng là chủ nhân rất biết thưởng thức, toàn bộ mặt tường đặt tủ sách khổng lồ, tất cả đều là sách chuyên ngành được đặt chỉnh tề, cửa sổ sát đất to lớn trong suốt sạch sẽ sang ngời, rộng rãi khiến ánh sáng mùa đông chiếu khắp cả gian phòng.

Cố Thắm Đóa nhìn về người đàn ông đang làm việc chuyên chú ở bàn công tác rộng rãi, đang vừa nói điện thoại, vừa ký tài liệu thật nhanh.

Anh ta hình như không xem cô người tới cửa thăm hỏi là khách, hay hoặc là trong lòng anh ta, căn bản không xứng đáng được coi trọng là khách, sau khi nghe nữ thư ký báo cáo, anh ta chỉ ngẩng đầu nhìn cô một cái, gương mặt cực kỳ tinh xảo tuần tú, ánh mắt lạnh nhạt mang chút sắc bén, khóe môi lại như có như không cong lên.

Hơi hơi gạt đầu ý bảo Cố Thắm Đóa ngồi xuống, anh ta lại tiếp tục làm tiếp công việc của mình.

3. Chương 3

Cố Thắm Đóa bưng ly nước trà, bắt động thanh sắc, lén lút quan sát người đàn ông đang cúi làm việc nghiêm túc.

Đường cong trên mặt anh ta đường nét rõ ràng, ngũ quan trên dưới thâm thúy, dễ nhận thấy là một tiêu chuẩn của con lai Á Âu, tràn đầy nam tính, hai lông mày lại tương xứng trong sáng tuần tú, mang lại cảm giác sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái.

Rất khôi ngô, rất tuần tú, rất có mùi vị đàn ông, thiếu sót duy nhất, đại khái chính là gương mặt tuần tú hầu như không có biểu cảm gì.

Một người như vậy, làm sao có thể xuất hiện cùng lúc với mình đây?

Trong lòng Cố Thắm Đóa suy nghĩ đủ kiểu, nhưng lại ngồi yên lặng, cũng không có đứng ngồi không yên nhìn chung quanh, mà tồn tại sự yên lặng trầm tĩnh không tương xứng với số tuổi.

Nói cho cùng, những khó khăn trong cuộc sống sẽ làm cho họ dần trưởng thành lên.

Cô đã không còn là trẻ con, bởi vì từ nay về sau, bởi vì trên cõi đời này không còn người thương yêu, cưng chiều cô.....

Đến tận mười lăm phút sau, Nguyên Thánh Thành mới kết thúc công việc, anh ta ngẩng đầu nhìn cô lần nữa, lần này không lạnh nhạt giống lần trước, ánh mắt sáng rực quá mức bức người khiến cho Cố Thắm Đóa tránh đi mới bản khoăn lo lắng, thiếu chút nữa mất đi dũng khí nhìn thẳng đối phương.

Có thể cô đã bảo vệ mình quá mức, tất cả nguy trang ở trước mặt đối phương, cũng sẽ dễ dàng lộ ra nguyên hình, ý nghĩ này bỗng chốc làm cô thần nhiên.

“Nguyên tiên sinh, anh khỏe chứ, tôi là Cố Thắm Đóa.” Cô nhanh chóng từ giữa sofa thoải mái đứng lên.....Hoặc là bật lên.

“Mời ngồi, Cố tiểu thư, không cần câu nệ.” Anh ta đứng dậy đi tới trước mặt cô, một thân tây trang màu đen, đơn giản nhưng lại không mất đi sự cao quý.

Anh ta thuận tay cài lại nút áo trên tây trang, rõ ràng là rất am hiểu quy tắc ăn mặc, động tác như vậy do anh ta làm nhìn hết sức tự nhiên đẹp mắt.

Giống vậy, cho đến lúc anh ta đứng phía sau, Cố Thắm Đóa mới phát hiện người này hết sức cao lớn, thân hình anh tuấn, khí độ bất phàm, cho dù là ở trong phòng làm việc của mình, quần áo vẫn tử tế, chỉnh tề.

Nhìn lại mình, mặt mộc không trang điểm, tóc đuôi ngựa được buộc lại bằng dây thun, một thân áo len cùng quần jean đơn giản chỉnh tề, trên tay còn ôm áo khoác vừa cởi ra, từ đầu đến chân đều không hợp với phong cách văn phòng tao nhã.

Giày thể thao màu trắng trên chân nhỏ xinh xắn xấu hổ lùi lại phía sau.

“Cố tiểu thư.” Nguyên Thánh Thành yên lặng quan sát, mặc chút không thay đổi nhìn cô gái nhỏ nói: “Tôi mời em tới, là muốn bàn bạc với em chút chuyện quan trọng, nếu như có thể có cùng nhận thức chung, đó là tốt nhất.”

Nhận thức chung?

A, anh ta nói là nhận thức chung, mà không phải là đặt điều kiện trên một phương diện, việc này làm sống lưng Cố Thấm Đóa hơi căng thẳng chút, đồng thời lộ ra ánh mắt tha thiết chờ mong.

Đáng tiếc, lời nói được nói ra từ trong miệng của một phó tổng ngân hàng, không phải là tình hình thế giới, tình hình trong nước, đầu tư nguy hiểm cùng đầu tư nguy hiểm, bọn họ am hiểu nhất là giao thiệp với con số, nhưng đồng thời cũng tinh thông trò chơi chữ nghĩa.....

Vị Nguyên tiên sinh này hiển nhiên là nhân tài trong đó, mỗi câu anh nói cơ hồ tất cả đều là ngôn ngữ ngoại giao, lời nói khách sáo, thỏa đáng mang nội dung cụ thể, làm cho Cố Thấm Đóa nghe hơn nửa ngày, vẫn là một chút trọng điểm cũng không bắt được.

Là một người tinh anh trên thương trường, Cố Thấm Đóa nơi nào là đối thủ của anh? Không tới thời gian nửa ly trà nhỏ, lông mày thanh tú bắt đầu nhú lên từng chút từng chút, tất cả lo lắng trong mắt trở nên mờ mịt, không biết trọng điểm cuối cùng là ở nơi nào.

Một chút ý đồ của đối phương cô cũng không đoán ra, trước khi đến bác Thường liên tục dặn dò cô ngàn vạn lần không được làm việc liều lĩnh.

Tuy rằng từ trước đến giờ chưa từng quen biết đại nhân vật nắm trong tay mấy tỷ bạc, cũng có thể nhận thức được, khí độ bản thân mình quá yếu, cho dù yếu đến mức như hạt bụi, chỉ cần có thể cho đối phương hiểu được, mình là lựa chọn duy nhất không thể thay thế, như vậy mọi thứ đều dễ dàng.

Nếu không vạn nhất sơ sẩy, làm cho đối phương không vui, ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng của công ty đồ chơi cũng mất.

Chỉ là, tiếng nói anh thật dễ nghe! Từ tính, thuần hậu, câu chữ lưu loát rõ ràng, kéo theo chút làn điệu ABC, theo lý thuyết, đó là một chuyện vô cùng kỳ lạ, vậy mà hiện tại lại xuất hiện trên người anh một cách tự nhiên không mang theo cảm giác đột ngột.

Trên báo nói người này từ nhỏ ở cùng ông ngoại, tuy là con lai Á Âu, nhưng trong xương lại chịu ảnh hưởng truyền thống văn hóa Trung Quốc sâu sắc, tuyệt đối không phải là người ngoại quốc dễ lừa gạt.

Một người như thế, vừa là người phương Đông tâm tư kín đáo, cũng là người ngoại quốc trực tiếp quả quyết, đối mặt với anh phần lớn chắc mọi người đều thấy khó giải quyết!

Ngoài mặt bày ra bộ mặt nghiêm túc thái độ chăm chú lắng nghe, trong lòng Cố Thấm Đóa bắt đầu len lén chuẩn bị trước bản nháp.

Phải thể hiện chân thành, thành khẩn tha thiết, tính chuyện công ty đồ chơi từ đời trước đến đời sau, từ quá khứ đến tương lai, tốt nhất có thể đã động lập trường của đối phương, ngay lập tức rat ay cứu công ty một mạng.

Ai ngờ, đang lúc Cố Thấm Đóa tập trung suy nghĩ, người đàn ông ngồi đối diện chợt chuyển đề tài, “Cố tiểu thư, suy nghĩ của tôi, em chắc hẳn đã hiểu toàn bộ?”

“À?” Cố Thấm Đóa lấy lại tinh thần ngay tức khắc, vẻ mặt khó tránh khỏi đờ đẫn, “Nghe rõ.....Cái gì?”

Là thị trường hồi đoái tiền tệ quốc tế, hay thay đổi tỷ lệ dự trữ bắt buộc?

“Tôi cho là chúng ta đã có nhận thức chung.” Về mặt anh có chút không vui, con mắt chìm ưng nhìn cô chăm chăm, không nói một câu, kỳ quái là giữa hai lông mày lại mơ hồ tồn tại dao động hiểm thấy.

Cố Thấm Đóa xấu hổ đến cực điểm, trong lúc nhất thời không có ý định thăm dò sắc mặt? Lại càng không dám đường đột chuyển dời tầm mắt, e sợ đắc tội đối phương, buộc lòng phải đối diện ánh mắt anh, càng nhìn càng thấy cặp mắt kia sâu không thấy đáy, làm cho người ta không tìm ra được bất kỳ manh mối nào.

Hai tầm mắt chạm nhau, yên lặng không nói gì, dấy dưng rất lâu không dứt.....

May mắn cũng không lâu lắm, anh liền phát ra giọng nói trầm thấp lần nữa, từng câu từng chữ mà nói với cô: “Tôi nguyện ý giúp em cứu mạng công ty của ba em lưu lại, đối với chuyện này tôi chỉ có một điều kiện.”

“Dạ! Nguyên tiên sinh cứ nói.” Cố Thấm Đóa lập tức ngồi nghiêm chỉnh, ý định rửa tai lắng nghe.

“Tôi hi vọng Cố tiểu thư có thể đồng ý làm.....Nguyên phu nhân.”

Phản ứng của cô lúc này rất thú vị, cô thở hắt vì kinh ngạc, nguyên bản con mắt đang bối rối đột nhiên trợn to, trên gương mặt nhỏ nhắn tiêu tụy hai phần kinh ngạc, ba phần ngạc nhiên, một phần chần chờ, còn có rất nhiều nội dung, anh nhất thời còn chưa xem rõ.

Nhiều vẻ mặt như vậy, trong lúc nhất thời xuất hiện toàn bộ trên gương mặt nhỏ nhắn, tinh xảo hơi có vẻ ngây thơ, khiến cho cô trong nháy mắt trở nên sinh động mà thú vị.

Nguyên Thánh Thành đều xem trong mắt, ngoài mặt không biết sắc, nhưng hai lông mày giữa trán giờ lên lại tiết lộ anh đang vui vẻ.

Cố Thấm Đóa không giải thích được ý nghĩa của lời anh vừa nói, rất, rất.....?

Đây có thể giải thích được phải chăng anh đang cầu hôn cô? Hay là nói bản thân cô nhất thời lảng tai nghe lầm?

Vì để tránh cho đưa tới hiểu lầm không cần thiết, cô hắng giọng một cái, cẩn thận nhìn anh xác định lần nữa, “Ách.....Có thể hay không xin hỏi, là làm phu nhân của Nguyên tiên sinh nào?”

“Đương nhiên là tôi.” Giống như cô tùy tiện nói một câu, là có thể dễ dàng làm cho anh đen mặt, cô nghe được anh nói: “Ba mẹ tôi vợ chồng tình thâm, tình cảm rất tốt, có cơ hội tôi dẫn em đi gặp bọn họ.”

Cố Thấm Đóa suy nghĩ đến đêm chiều, ngượng ngùng cực kỳ, trên mặt lúc hồng lúc trắng nhìn đặc sắc vô cùng.

Lần này anh cũng không bỏ qua, trên mặt cô vừa rồi còn nhìn không ra cảm xúc, trong nháy mắt mọi thứ thay đổi thành vẻ thoải mái, anh thậm chí còn nhìn cô cô lặng lẽ thở ra một hơi.

Xem ra rất thuận lợi, vì vậy anh cũng thở phào nhẹ nhõm theo thuận tiện đề nghị: “Cố tiểu thư, tôi muốn nghe chút ý kiến của em, em có thể hỏi bất cứ chuyện gì, chuyện gì chúng ta cũng có thể nói, nhưng tôi hi vọng có thể mau chóng đăng ký.”

Cố Thấm Đóa sửng sốt vài giây, mới mấp máy cánh môi khô khốc, tầm mắt từ gương mặt anh tuần dờ đi, thần sắc của cô có phần tịch mịch, trôi nổi không nơi trông cậy, cuối cùng băng quơ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mặt trời lúc này vừa lặn, bốn bề yên tĩnh, hài hòa như vậy, làm cô nhớ đến mùa đông mỗi năm, nông thôn lúa thu hoạch sau, đất đai nhanh chóng chuyển thành Hoa Điền, nếu từ trên lầu nhìn xuống thì sẽ không thấy, chỉ có thể nhìn thấy xa xa một mảng lớn bầu trời mùa đông, không tính là quá xanh, cũng sẽ không quá mức u ám, chỉ có chút cũ kỹ, nhìn như một bức tranh có niên đại lâu đời.

Thật ra thì có một số việc con người cũng giống như bầu trời này, lúc nào cũng cách Thiên Sơn Vạn Thủy, còn cách hai đầu Âm Dương.

Cố Thấm Đóa nháy nháy mắt, bức nước mắt chảy ngược lại, ánh mắt nhàn nhạt, một lần nữa nhìn về phía người đàn ông đang chờ câu trả lời của mình.

Thấy cô nhìn anh bằng vẻ mặt nghiêm túc, làm Nguyên Thánh Thành nhất thời sinh ra một cảm giác, vẻ thương cảm cùng cô đơn xuất hiện trong đáy mắt cô vừa rồi, chỉ là do bản thân anh tưởng tượng ra mà thôi.

Là một cô gái thông minh, cô đang nguy trang, cũng mang nguy trang để bảo vệ mình.

“Nguyên tiên sinh, tôi.....Tôi còn có chút vấn đề muốn hỏi rõ ràng.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghiêm túc nhìn anh.

Nguyên Thánh Thành tĩnh mịch, con mắt nhìn chằm chằm vào cô, “Cố tiểu thư mời nói.”

“Chúng ta.....” Cố Thấm Đóa cố gắng hết mức tìm từ thích hợp, tuy nói “Hôn nhân” hay là “Hiệp nghị”, bây giờ theo ý cô cũng không có khác gì nhau quá lớn, nhưng cô biết, có vài lời vừa nói ra khỏi miệng, từ đó liền không còn đường lui nữa, lại nuốt một ngụm nước miếng, cô nhắm mắt nói: “Chuyện đăng ký.....Tôi nay có thể sao.....Nguyên tiên sinh, tôi cảm thấy.....Giữa chúng ta còn chưa hiểu rõ lẫn nhau.....”

“Tôi sẽ mau chóng làm cho em hiểu tôi, còn phần hiểu biết về em.....” Anh nhìn chằm chằm hơi nóng còn lượn lơ trên ly trà, “Tôi cảm thấy vậy đủ rồi.”

Lời của anh làm cho Cố Thấm Đóa không hiểu ra sao, ý tứ của anh là đã hiểu về cô trước đó, hay là anh nói căn bản không có thời gian rảnh rỗi để tìm hiểu cô?

Ánh mắt trên gương mặt nhỏ nhắn thật vất vả mới dời đi nơi khác, anh tuyên bố một câu chắc chắn và khe cười một tiếng, “Sau khi chúng ta đăng ký kết hôn, tôi sẽ bắt đầu tiến hành xây dựng lại công ty đồ chơi.”

Cố Thấm Đóa biết mình không còn đường lui nữa, hít thở thật sâu: “Anh là người đại diện ngân hàng Anh Hoa đầu tư vào công ty chúng tôi sao?”

Nguyễn Thánh Thành tao nhã lắc tay, “Không phải, cái này thuộc về đầu tư tư nhân.”

Nếu những lời này bị người khác nghe được, tất nhiên sẽ mở rộng tầm mắt, một công ty đồ chơi không có danh tiếng, cũng có thể lọt vào mắt của Nguyên tiên sinh, phải biết, bên ngoài không biết bao nhiêu công ty nổi tiếng khóc, ngóng trong tìm kiếm hợp tác!

Cố Thấm Đóa làm sao mà biết những thứ này, chỉ cảm thấy người này bụng dạ khó lường, nhưng lại không biết đến tột cùng trong bụng anh nghĩ gì, chỉ đành phải nhặt nhèo phụ họa mấy câu.

Cuối cùng, anh đứng lên, đưa tay phải về phía cô, thân hình cao lớn mang theo một cỗ áp bức, ẩn chứa một loại sức mạnh cùng cảm giác uy nghiêm.

“Nếu như không còn những vấn đề nào khác, chúng ta cứ quyết định như vậy.”

“Vâng.....Được, Nguyên tiên sinh, hẹn gặp lại.” Cố Thấm Đóa đứng lên thật nhanh, nhìn về phía anh cúi chào mà không tới bắt tay.

Anh đưa mắt nhìn bóng dáng biến mất ở ngoài cửa, neho mắt lại, nhìn lại tay phải đang ở giữa không trung, quay đầu nhìn lên chậu cây màu xanh lá trên bệ cửa sổ, phỉ thúy được ánh mặt trời chiếu vào phát sáng, trong như tiểu tiên tử nghịch ngợm.

Mãi cho đến thật lâu về sau, Cố Thấm Đóa mới thành thật nói với Nguyễn Thánh Thành: “Em còn tưởng rằng, anh sẽ bắt em làm người tình của anh.”

Phú hào bây giờ, người nào không có người tình, hoặc là xây Kim ốc tàng kiều nuôi tiểu tam? Liền lấy cháu nội đích tôn nhà họ Quan đang trấn giữ ở núi “Lệ Phong” Quan tiên sinh mà nói, nghe nói còn chưa cưới vợ, đã bao đường không biết bao nhiêu diễn viên người mẫu làm người tình.

Cùng là anh em họ, Cố Thấm Đóa cũng không tin Nguyễn Thánh Thành lại không nhiễm nước bùn, lại nói anh không phải là con lai sao, người nước ngoài trong quan hệ này luôn rất thoáng!

Ai biết Nguyễn Thánh Thành nghe xong, mày rậm nhảy lên, không được vui hỏi ngược lại: “Em xem phim truyền hình lúc tám giờ nhiều quá”

Thật ra không thể trách Cố Thấm Đóa suy nghĩ lung tung, nếu gặp một người đàn ông không quen biết đưa ra điều kiện, thì phải suy nghĩ đến trường hợp xấu nhất, cho dù người kia là một người không học vấn không nghề nghiệp hay là kẻ thù lúc còn sống của ba, thừa dịp nhà họ Cố gặp khó khăn, nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, thậm chí bắt cô đến khách sạn làm tiếp viên hầu rượu làm trò cười.

Nguyên tiên sinh nghe không vô, giễu cợt “Xuy” một tiếng, đưa tay nắm cằm nhỏ của cô, trừng mắt nói: “Thật là không nhìn ra, Nguyên phu nhân đúng là biết tìm đường sống trong cõi chết! Không bằng bây giờ chúng ta thử xem chút, tiếp rượu ở khách sạn là như thế nào?”

Cố Thấm Đóa thẹn thùng, xấu hổ mặt cho anh tùy tiện mà đè ép bóp nghiền xoay tròn mình.

Thiên hạ không có bữa ăn nào miễn phí, “Chịu cho”, có bỏ mới có, mặc dù cô không phải là người trên thương trường, nhưng làm sao mà không hiểu đạo lý này? Lại chẳng có cái gì khác người hay sao?

Tóm lại, cũng không lâu lắm, “Cổ Thấm Đóa” cái tên này, liền bị điền vào cột vợ của Nguyên Thánh Thành trong giấy chứng nhận kết hôn, thành vợ của anh.

Vào đông bầu trời bao giờ cũng mau tối, từng chiếc đèn đường bắt đầu sáng lên.

Cổ Thấm Đóa không thích mùa đông, cảm thấy có chút thương cảm, cô cảm thấy mùa này, đều lấy đi chút gì đó của cô.

Một trước một sau từ nơi đăng ký ra ngoài, người đàn ông đi phía trước đột nhiên dừng bước chân, đưa tay về Cổ Thấm Đóa.

Toàn thân anh một màu áo len cao cổ màu cà phê, quần dài đen như mực, áo khoác kiết tác bằng lông dê, tất cả đều được may bằng vật liệu tốt nhất, làm nổi bật lên dáng dấp tuấn tú của anh, càng làm nổi bật lên khí chất bức người, cổ tay lúc này đang đeo đồng nổi tiếng liên tục léo ra ánh sáng, đây tuyệt đối người đàn ông rất cẩn thận tỉ mỉ! Khó trách dọc theo đường đi lúc nào cũng thu hút tầm nhìn tán thưởng của phái nữ.

Nhìn lại cô? Bởi vì sợ lạnh, mặc quần áo mùa đông thật dày, khăn choàng vòng quanh trên cổ thật dài, trên lỗ tai còn đeo hai cái chụp tai bằng lông màu hồng, bao tay kiểu con thỏ còn chưa kịp đeo, bởi vì người ta đã vươn tay trước một bước, cô làm sao dám không cầm?

Tay nhỏ bé dễ dàng bị bao lại chặt chẽ bởi bàn tay có lực, nhắm mắt đi theo anh, ngón tay trắng nõn cứng ngắc để lộ ra vẻ khấn trương và cảm giác xa cách.

“Rất lạnh sao?” Nguyên Thánh Thành nghiêng đầu, nhìn gương mặt đỏ lên vì lạnh của cô với vẻ mặt không được tự nhiên.

Cổ Thấm Đóa vội vàng lắc đầu một cái, anh liền không nói chuyện nữa, quay đầu, bước chân tựa hồ nhanh hơn.

Vừa đi, Cổ Thấm Đóa vừa len lén liếc nhìn người đàn ông cao lớn bên cạnh, anh thật cao! Hẳn là sẽ không dưới 1m85, ở phái nữ cô cũng không tính là thấp, 1m63 nhưng cái đầu vừa mới tới ngực của anh.

Gương mặt ngũ quan tinh tế, mày kiếm mắt sao, mũi cao môi mỏng, người đàn ông như vậy, hẳn là phải có nhiều cô gái ái mộ chứ?

Mà anh, vừa mới cùng cô đăng ký kết hôn thành vợ chồng.

Anh đối với cô mà nói không khác gì người qua đường xa lạ, cô không biết nhóm máu của anh, chòm sao, size áo.....Thậm chí trước khi anh tìm đến cô cho đến bây giờ cô cũng chưa từng gặp anh, rốt cuộc anh coi trọng cô ở điểm nào đây?

Hay nói là, anh đang mưu đồ cái gì?

Vấn đề là, cô hai bàn tay trắng, hay tay trống không, bộ có chỗ nào cho anh mưu đồ sao?

Cổ Thấm Đóa không khỏi nghĩ đến tác giả An-Beers, trong “Ma quỷ từ điển” đối với hôn nhân có giải thích, thông thường đó là một loại giam cầm cưỡng bức lao động thường gặp, Mục Sư đem hai đứa ngốc trói chung với nhau, một là cô dâu, còn lại ném tương lai tốt đẹp của phụ nữ ở phía sau.

Một loại giam cầm, hai đứa ngốc

Ách.....Vẫn vịn nhìn ý trên mặt chữ, bản thân cô lại càng phù với cách nói này hơn.

Cổ Thấm Đóa khó tránh khỏi suy nghĩ tâm tình càng phiền toái, có lẽ từ nay về sau, tuổi thanh xuân của mình rất nhanh sẽ suy tàn trở thành thiếu phụ luống tuổi có chồng.

Anh thật kỳ quái không có lập tức đi tới bãi đậu xe lấy xe, mà dắt tay cô đi bộ từ từ, đi tới bên nhà hàng Tây cách đó không xa, dừng lại.

Bên ngoài nhà hàng mấy cây tùng cao lớn xanh biếc, tô điểm thêm là những bóng đèn màu bạc rải rác lấp lờ, mờ ảo, phản chiếu lên tấm kính những chấm nhỏ li ti, nhìn có vài phần mang hương vị giống trong truyện cổ tích.

“Đã đến nơi này chưa?” Nguyên Thánh Thành hỏi cô.

“Không có.....” Cố Thắm Đóa lắc đầu, thời gian qua cô ăn ở quán ven đường ở chợ đêm, rất ít có cơ hội ngồi ở nơi sang trọng cao nhã này.

“Fairytale”

“Cái gì?” Cô sửng sốt, nhìn anh không hiểu.

“Tên của nhà hàng này.”

Cố Thắm Đóa nhìn theo ánh mắt của Nguyên Thánh Thành, bảng hiệu của nhà hàng này không giống với nơi khác, trên tấm ván gỗ không lớn, viết nguệch ngoạc bình thường, dùng màu vàng viết “Fairytale”.

Truyện cổ tích, cũng có thể giải thích là, viết nên chuyện xưa.....Này rất giống với chân tướng cuộc gặp gỡ của cô.

Trong truyện cổ tích Cô bé lọ lem may mắn, gặp được chàng hoàng tử anh tuấn dũng cảm tới cứu nàng, sau đó mang đến cho nàng End-less Love tình yêu cùng hạnh phúc.

Nhưng anh với cô không phải là người cùng một thế giới, anh không phải là chàng hoàng tử của cô.

Cô đã từng có một hoàng tử, nhưng anh đã đi nơi khác, không trở lại nữa.....

Cô suy nghĩ rất nhiều về tình cảm của mình và hoàng tử!

Người phục vụ cung kính đứng tại cửa cười tủm tỉm với họ nói “Hoan nghênh quý khách”, cắt đứt tâm tư pháp phòng của Cố Thắm Đóa.

“Nguyên tiên sinh, ngài khỏe chứ, mời ngài đi theo tôi.” Quản lý nhà hàng đi tới trước mặt họ, mang giọng nói hết sức cung kính nói với anh, giống như anh không phải là khách bình thường.

Gặp người anh quen, Cố Thắm Đóa theo bản năng thả chậm bước chân, tay nhỏ bé bị anh cầm lên rút lại mấy lần, dường như chỉ muốn thoát khỏi khống chế của anh, đáng tiếc Nguyên Thánh Thành nhạy bén phát hiện ra tính toán của cô, cầm lấy tay cô thật chặt, hoàn toàn không có ý định thu tay lại, cô đành phải chịu thôi.

Xuyên qua cây mây và dây leo bố trí tinh xảo ở cổng vòm, đi vào xa hơn không tới 10m, là có thể thấy toàn bộ phòng ăn.

Bên trong phòng ưu nhã mà thoải mái, không khí cũng rất tốt, người đánh đàn ngồi trước cây dương cầm màu trắng, thành thạo đàn lên giai điệu bài hát im tai tuyệt đẹp.

Trước sự hướng dẫn ân cần của quản lý, Cố Thắm Đóa bị Nguyên Thánh Thành dẫn đến vị trí đã đặt trước, đó là một vị trí nằm ở góc tương đối yên tĩnh, vừa vặn có thể chậm rãi thưởng thức món ngon, mà không phải chịu sự quấy rầy của người bên ngoài.

“Có đặc biệt thích món nào không?” Anh cuối cùng cũng buông tay cô ra, ưu nhã ngồi xuống.

“Tôi món nào cũng được, tôi không kén ăn.” Cô ăn cái gì cũng được, rất dễ nuôi, cộng thêm không biết anh thích ăn gì, Cố Thắm Đóa dứt khoát giao cho anh toàn quyền quyết định, quả nhiên thấy anh cầm thực đơn lên gọi món rất nhanh, hẳn là thường xuyên đến nơi này.

“Xin hai vị chờ một chút.” Quản lý cùng phục vụ rời đi, chỉ còn lại hai người ngồi đối mặt nhau.

Nguyên Thánh Thành vẻ mặt bình tĩnh trước sau như một, ánh mắt vẫn nhìn cô không buông tha, nhìn chăm chú đến khi mặt Cố Thắm Đóa đỏ tới mang tai, hận không thể trốn xuống dưới mặt bàn, hoặc là cầm khăn quàng cổ bọc mình thành xác ướp.

“Nguyên.....Nguyên tiên sinh.” Cuối cùng bị anh nhìn đến không chịu nổi, Cố Thắm Đóa khẽ cắn môi lấy dũng khí mở miệng.

Anh nhướn mày trong nháy mắt, bĩu môi mồm một cái, lộ ra nụ cười chế giễu, “Giọng điệu của em giống cấp của tôi”

“Cái gì?” Cố Thấm Đóa kinh ngạc.

“Tôi cho rằng giữa chúng ta không cần dùng giọng điệu người ngoài nói chuyện với nhau, Đóa Đóa.” Anh không ngờ lần đầu tiên gọi tên cô lại thuận miệng như vậy.

Hình như lâu rồi, không ai dùng giọng điệu này kêu mình.....

Tim Cố Thấm Đóa đập mạnh và loạn nhịp nhìn anh, trong lúc nhất thời không biết phản ứng như thế nào.

“Em có thể gọi tên tôi, hoặc là.....” Nguyên Thánh Thành dừng một chút, nụ cười thật sâu ở khóe môi, rất chờ mong nhìn phản ứng trên gương mặt nhỏ nhắn có vẻ tái nhợt của cô “Gọi tôi [ông xã]”.

“Ông.....Xã?” Quả nhiên cô không phụ sự kỳ vọng của anh, khuôn mặt nhỏ bé xinh xắn đỏ lên lập tức, khí sắc nhìn tốt hơn nhiều.

“Ừ, như vậy nghe thuận tai hơn nhiều.” Sung sướng của anh hiện lên ở đáy mắt, từ nơi đăng ký đến đây, tâm tình của anh giống như vẫn luôn tốt.

Cố Thấm Đóa rũ cổ trắng xuống, hai tay nắm chặt, đầu ngón tay trắng mịn xoắn lại một chỗ, nhỏ giọng nói úp úp mở mở: “Tôi.....thực sự có chút không hiểu.”

Thính lực của anh hiển nhiên rất tốt, nghe được rất rõ ràng, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, hỏi cô không hiểu chỗ nào.

“Anh tại sao lại muốn kết hôn với tôi?” Cái nghi vấn này quấy nhiễu cô rất lâu, nhà cô không tiền không thế, cũng không có dung mạo Chim Sa Cá Lặn, anh tại sao phải nhất định lấy cô chứ?

Nguyên Thánh Thành không vội trả lời vấn đề của cô, bởi vì đã bụng mâm đựng thức ăn đi tới.

Thức ăn đầy đủ màu sắc, nấu nướng tinh tế, làm cho người ta thấy thèm ăn, nhưng mà Cố Thấm Đóa một chút khẩu vị cũng không có, cô một lòng nôn nóng muốn nghe đáp án của anh.

“Thử xem một chút, đây là món đặc sản của nơi này, mùi vị cũng không tệ lắm.” Anh lại không gấp một chút nào, đẩy cá cuốn tới trước mặt cô.

“Cám ơn.” Cô chỉ cúi đầu thật thấp lặng lẽ dùng cơm.

“Ăn ngon không?” Anh không động đũa, kiên nhẫn chờ cô ăn xong một ngụm rồi mới hỏi.

“Oa, ăn ngon thật.” Cô thán phục mở to hai mắt, cái miệng nhỏ nhắn vội vàng nhai thức ăn.

Đây là lời nói thật! Lớn như vậy, cho tới bây giờ cô chưa từng được ăn cá cuốn ngon như vậy, không những ngon, lại hết sức mới mẻ.

“Sau này chúng ta thường đến nơi này, ăn cơm trước đi, có chuyện gì chút nữa nói tiếp.” Dễ nhận thấy vị tiên sinh này là “Ăn cơm Hoàng đế” đều thể hiện qua lời nói.

Cố Thấm Đóa không thể làm gì khác hơn là lắp bắp đáp một tiếng, vội đầu vào ăn cơm, mà Nguyên Thánh Thành chỉ ăn vài miếng thịt bò ướp tiêu, uống một chút rượu đỏ, liền bắt đầu giữ im lặng thay cô lột tôm, giống như không muốn cô động vào.

“Không cần, tôi tự làm được rồi.....Nguyên.....” Cố Thấm Đóa không biết vì sao anh lại biết mình thích ăn tôm, vừa mở miệng khách sáo nói một nửa, liền cứng rắn nuốt hai chữ “Tiên sinh”, cùng thịt tôm tươi ngon nuốt vào bụng như nuốt quả táo, mà anh cũng chỉ là giương mắt liếc cô một cái.

4. Chương 4

Sắc mặt nhân sĩ không đổi, khí thế quả thật rất cường đại, nhân vật nhỏ chưa trải chuyện đời như Cố Thấm Đóa, thì làm sao có thể là đối thủ của người ta.

“Em phải ăn nhiều một chút, dạo này em gầy quá.” Nguyên Thánh Thành nhìn chăm chú vào gương mặt gương mặt nhỏ nhắn trắng hồng của cô, trong ánh mắt sâu xa tồn tại một loại cảm xúc mà người ngoài không thể nhận ra.

Khi Cố Thấm Đóa ăn xong miếng thịt tôm cuối cùng, cô lặng lẽ lấy tay vuốt bụng nhỏ nghĩ, bữa cơm này cô không chỉ ăn một chút, mà là ăn no mười phần rồi, hoàn hảo là tương ăn của cô nhìn rất ổn, không có ăn mảnh liệt hù người ta chạy.

Cho đến lúc được anh dắt ra khỏi nhà hàng, Cố Thấm Đóa mới ý thức tới, anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của cô, anh không cho cô bất kỳ đáp án nào.

Quên đi, ngay cả một câu trả lời có lẽ cho cô cũng không có, cô cũng lười hỏi tới, dù sao mặc kệ đáp án là gì, đối với cô cũng không còn quan trọng nữa.

Mở cửa xe thể thao, Nguyên Thánh Thành lịch sự vô cùng, đợi cô ngồi vào, anh mới vòng qua bên kia lên xe.

Nhanh chóng lên xe, lại không vội vã khởi động xe, mà là anh cúi người muốn tự mình thắt dây an toàn cho cô.

“Tự tôi.....” Khuôn mặt anh tuấn của anh bỗng nhiên phóng đại, Cố Thấm Đóa sợ hết hồn, cự tuyệt theo bản năng.

Trên mặt anh mặc dù không có biểu cảm gì, đôi mắt thâm thúy nheo lại nhìn cô chăm chú, ngụ ý nói: “Tôi làm.”

Cố Thấm Đóa thoáng chốc ngừng thở, cả người rúc vào ghế ngồi, mặt nhỏ nhắn bị khăn quàng cổ che hết phân nửa, chỉ lộ ra đôi mắt to tròn vo luống cuống.

Khoảng cách giữa bọn họ gần đến mức có thể nghe được nhịp tim của nhau, có thể cảm nhận nhiệt độ trên người đối phương, có thể ngửi mùi hương trên tóc của cô cùng hơi thở mát lạnh trên da của anh, anh nhìn thẳng đôi mắt xinh đẹp kia, sâu và đen trong mắt như phát ra ngọn lửa.

“Ừ, tốt lắm.”

Anh vòng chặt cô vững vàng, chắc là cô không trốn thoát được nữa?

“Cám ơn.....” Cố Thấm Đóa không dám thở mạnh, rất muốn dùng sức thở ra không khí tích lại trong lồng ngực, vấn đề là tại sao anh còn chưa lái xe? Thậm chí còn duy trì tư thế vừa rồi? Rất.....Mập mờ!

Nguyên Thánh Thành nhìn cô, “Chúng ta đi đến chỗ này.”

“Dạ” Cố Thấm Đóa ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Anh khẽ nhếch môi, “Sao em không hỏi đi chỗ nào?”

“Vậy.....Muốn đi đâu?” Cô rất nghe lời, lộp bộp hỏi.

“Về nhà em.” Anh nói xong, thành công nhìn thấy cô như bị ghen nước miệng ở họng.

“Bất quá hiện tại không vội, chúng ta phải làm chút chuyện quan trọng.” Anh mỉm cười, đưa bàn tay ra, thay cô cởi một vòng khăn quàng cổ trên chiếc cổ mảnh khảnh.

“Cái.....Cái chuyện gì khác?” Hồi hộp trong lòng vô duyên vô cớ đến, Cố Thấm Đóa cà lăm hỏi.

Khăn quàng cổ lưu loát được cởi ra ném tới chỗ ngồi phía sau, Nguyên Thánh Thành đưa tay nâng cằm xinh xắn của cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc cằm bóng loáng mềm mại.

Thân thể Cổ Thấm Đóa khẽ run lên, bàn tay tựa hồ như có lửa chạm vào cô, trong chốc lát anh đã tiến đến bên tai cô, hơi thở nóng rực phun lên da thịt non mềm ở cổ, không chút dè dặt phun ra hai chữ “Hôn môi”.

Cô còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh ôm vào trong ngực, bàn tay gian xảo, nâng lên chiếc cổ mảnh khảnh, cưỡng ép cô ngửa mặt lên.

“A” Cổ Thấm Đóa kinh hoàng kêu lên thành tiếng, nhưng một giây tiếp theo đôi môi đã bị anh ngang nhiên che lại.

Bất luận như thế nào cô cũng không thể ngờ tới, bề ngoài nhìn như tao nhã lịch sự, đối với cô dường như không có hứng thú, lại có thể cưỡng hôn cô.

Không sau, sau khi thỏa thuận xong, thì hôm nay là lần thứ hai bọn họ gặp mặt, có lẽ là bởi vì anh quá bận rộn, bọn họ không có cơ hội hẹn hò, ăn cơm, trò chuyện, xem phim.....Quan hệ giữa bọn họ, giới hạn liên lạc bằng điện thoại nói chuyện trong ba ngày.

Nguyên Thánh Thành được giáo dục rất tốt, nói chuyện với cô, chỉ dừng lại ở mức bình thường, vô cùng phong độ lịch sự, thậm chí ngay cả tay cô cũng không nắm.

Nhưng là bây giờ.....Cổ Thấm Đóa hoang mang đến cực điểm, thật sự không nghĩ ra mình dự dõ anh lúc nào, để cho anh đại phát thú tính lúc này.

Ai.....Hay là nói quả nhiên đàn ông chỉ dùng nửa thân dưới mà suy nghĩ?

Cái miệng nhỏ nhắn bị buộc mở ra chặn lại một cách chặt chẽ, đôi mắt to của cô mở thật lớn, cùng anh mũi đối mũi, mắt đối mắt, dường như không có chút khoảng cách, thẳng tắp nhìn anh chăm chăm.

Nguyên Thánh Thành không có dừng lại vì bị cô nhìn chăm chăm, trông mắt xinh đẹp của cô hiện rõ sự khinh ngạc, cũng không quan tâm ý nguyện của cô mà chiếm đoạt hương vị ngọt ngào từ hơi thở mùi đàn hương trong miệng, chiếc lưỡi kịch liệt chen vào bên trong đôi môi dự định đóng chặt, cạy ra hàm răng trắng tuyết, nhanh chóng đi vào bên trong xâm chiếm dịu dàng dây dưa, đầu lưỡi mềm mại, trơn bóng, dùng sức bú mút.

Cô là của anh, sẽ không cho người khác chút cơ hội cướp cô đi.....

Nghĩ tới đây, anh càng hôn sâu hơn, môi lưỡi quấn quýt, mạnh mẽ mút cánh môi mềm mại của cô, yêu thương liếm láp khoang miệng mềm nhũn ẩm ướt, quét nhẹ qua hàm răng bạch ngọc tinh tế, nhẩn nại mà dùng kỹ xảo thành thạo cuốn lấy cái lưỡi thơm mát.

Về mặt Cổ Thấm Đóa ửng hồng, sắp không thở nổi, cô bị anh vây trong ngực rộng rãi, không thoát ra được, hơn nữa căn bản còn chưa kịp làm ra bất kỳ cử động nào, đã bị anh hôn đến choáng váng, lưỡi của anh càng bá đạo không ngừng ở trong miệng cô lật khuấy, bú mút, quấn quýt, không cho cô chút cơ hội phản kháng.

Hơi thở trở nên nóng bỏng nặng nề, anh tham lam hút nước miếng trong suốt, say sưa mút cái lưỡi mềm mại ngọt ngào, cho đến khi kết thúc nụ hôn dài nồng nhiệt, anh còn liếm láp hai cánh môi bị hôn sưng đỏ của cô đúng là anh trong giây phút mới biết xương ngon.

“Đóa Đóa?” Nguyên Thánh Thành chống đỡ trên cánh môi của cô, lăm bắm tên cô.

“Dạ?” Hai gò má của cô gái nhỏ trong ngực bị che kín sắc hồng, mở ra ánh mắt mơ màng, mím đôi môi tê dại vì đau, theo bản năng đáp lại.

“Chúng ta về nhà.” Anh nhìn chăm chú vào người đang chậm rãi tỉnh lại từ trong sóng tình, vẫn cúi đầu, cô vẫn không dám nhìn anh, khuôn mặt đỏ bừng lộ ra làm cho tâm tình anh thật tốt, anh lại cúi đầu hôn đỉnh đầu của cô, lúc này mới hài lòng buông cô gái còn đang ngượng ngùng, khởi động xe.

Nguyên Thánh Thành mua một căn nhà trang hoàng hoàn toàn bằng những thứ cao cấp, hai tầng lầu cùng một sân thượng, diện tích hơn hai trăm mét vuông, nội thất được thiết kế an bài một cách xuất sắc tỉ mỉ.

Dưới nền nhà toàn bộ là sàn gỗ, phòng tiếp khách ở hướng Nam, phòng khách, phòng ngủ, thư phòng, phòng tắm, phòng để quần áo đầy đủ mọi thứ, vườn hoa nhập khẩu, thậm chí còn có một cái cổng vòm được chạm trổ hoa văn rất xinh đẹp.

Thừa dịp Nguyên Thánh Thành nghe điện thoại, Cố Thắm Đóa lặng lẽ đẩy cửa ban công bị đóng kín bởi cửa gỗ nặng nề, lệp tức hai mắt sáng ngời.

Đứng ở chỗ này có thể quan sát toàn thành phố về đêm, chỉ thấy bốn phía đèn chiếu rực rỡ, những công trình kiến trúc đồ sộ hùng vĩ, xe cộ qua lại không dứt, giống như một dải ngân hà trôi trên trời rơi xuống.

Dọc theo bên ngoài hành lang trên lầu, bị bao quanh bởi hơn ba mươi tấm bình phong, hai chân dừng lại ở hàng ghế mây màu râm nắng bên cạnh, trong lúc nhất thời, Cố Thắm Đóa còn cho rằng mình lạc vào chốn đào nguyên.

Ở mùa này, nương theo ánh đèn từ ngoài chiếu vào, theo tầm nhìn, khắp nơi đều là hoa màu khoe sắc, xuân ý dồi dào.

Quần quanh bức tường là một màu xanh biếc, cây tử đằng hòa cùng lan điều ưu nhã rũ xuống ở cửa gỗ hình tròn dưới mái hiên, vừa xanh tươi vừa sáng long lanh, tình hình sinh trưởng rất tốt che kín cả chậu hoa màu nâu, chỉ có một ít chuỗi lá rũ xuống nhẹ nhàng lay động trên không trung, thanh thúy mềm mại, nhìn rất đẹp mắt.

Cả một chậu hoa lớn Phong tin tử cũng nở hoa, màu tím, hồng, xanh dương, vàng, tầng tầng lớp lớp cánh hoa thật chính tề, còn có những loại hoa như thạch mộc lan xinh đẹp, hải đường bốn mùa, thiên trúc quý.....Cô ngắm nhìn những loài hoa kia, suy nghĩ trôi lơ lửng, không cách nào hoạt động.

Ở vùng quê Cao Hùng, ánh sáng đầy đủ quanh năm, đặc biệt là gió nhiệt đới thổi qua, hương thơm hoa gạo lượn lơ khắp nơi vào tháng hai, hoa cúc tháng ba, phượng hoàng vào tháng năm.....

Làm sao Cố Thắm Đóa quên được?

Người dân thật thà chất phác, âm thanh không hoành tráng của những ca khúc vui vẻ phát ra ở các cửa hàng.

"Ấm áp gió xuân chạm mặt thổi, hoa đào Đóa Đóa mở, đầu cành con chim thành đôi đứng, người tình tâm hoa nhi mở.

A yêu a yêu, người so hoa còn tuyệt vời, dạy ta không quên được.

A yêu a yêu, thu lại đi xuân lại tới, nhớ ta yêu.

Chính ta tại nơi này chờ người trở lại, chờ người trở lại, nhìn hoa đào nở. . . ."

Cô không có quên, chỉ là nơi đó không có người đợi cô chờ về.

Cố Thắm Đóa im lặng không tiếng động nhìn những đóa hoa kiêu diễm nở rộ trong bóng đêm, giống như sợ làm chúng nó thức tỉnh, sau lưng truyền đến tiếng bước chân rõ rệt, không đợi cô xoay người, anh đã đi tới ôm cô từ phía sau.

Thân hình to lớn dán sát vào sống lưng tinh xảo của cô, trên người anh phát nhiệt độ nóng bỏng cùng mùi vị phái nam, khiến cô gái bỗng dung cứng đờ. Hình như toáng cái nóng lên

"Tôi.....Tôi.....Cái miệng hồng thuận nhỏ nhắn đóng mở, nói quanh co, hiển nhiên vừa mới nhận thấy tình cảnh của mình lúc này.

Bọn họ vừa mới đăng ký kết hôn, Nguyên Thánh Thành dẫn cô tới đây, không phải chỉ là đơn giản xem hoa, ngắm cảnh đêm như vậy, mặc dù mỗi ngày trong lòng đều nghĩ tới, nhưng chuyện tới trước mắt, cô cũng khó tránh khỏi hoảng hốt.

Nguyên Thánh Thành nhay bèn nhìn ra ý đồ của cô, cô gái nhỏ này muốn chạy trốn, muốn về nhà, vấn đề là, làm sao anh có thể thả cô đi?

Bị anh đè trên giường lớn ở phòng ngủ, Cố Thắm Đóa nhắm chặt hai mắt, cảm giác mình giống như là cá nằm trên thớt, đang đợi chủ nhân lăng trì.

.....

Trí nhớ sau đó cũng rất mơ hồ, cô chỉ nhớ cả người mình đều đau nhức, mệt mỏi mắt mở không ra, còn nhớ rõ giống như bị anh ôm vào ngực, mà cái thứ cự vật trắng kiện làm cho cô đau muốn chết thủy chung vẫn cắm bên trong cơ thể cô.....Nửa về sau, cô đã nặng nề ngủ.

Lần nữa mở mắt ra, cả người Cố Thấm Đóa như bị xe nghiền qua, nhất là vòng eo cùng hai chân, vừa mới vừa đau, nhắc nhở cô tối qua đã diễn cuồng thế nào, nhưng giữa hai chân lại có cảm giác mát lạnh, không có nhiều cảm giác đau và khó chịu.

Chợt từ trên giường ngồi dậy, những chuyện tối qua thoáng qua trong đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ.

Trong phòng ngủ chỉ có một mình cô, gối đầu bên cạnh lõm xuống, nhắc nhở cô người đàn ông yêu cầu vô độ hình như thức dậy rất sớm.

Chẳng lẽ đi làm rồi?

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ bị đẩy ra từ bên ngoài, ánh mắt Cố Thấm Đóa nhìn tới vừa lúc đối diện ánh mắt của anh.

Môi hồng mấp máy, sau đó vẻ mặt ngượng ngùng xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Nguyên Thánh Thành một thân quần áo thoải mái đi tới, áo len màu xám tro cổ chữ V, quần dài màu đen.

Anh ngồi bên mép giường, duỗi tay về phía cô.

Cố Thấm Đóa bị của anh làm cho hoảng sợ đến sắc mặt biến sắc, vội vàng nắm chặt ga giường trước ngực.

Anh thấy cô trừng mình bằng con mắt tròn xoe, bị bộ dáng chim sợ cành cong của cô chọc cười, “Để cho anh xem nơi đó của em một chút.”

Nói xong liền đưa tay vén cái chăn lên, lộ ra thân thể cô gái nhỏ trần truồng trắng nõa.

Cố Thấm Đóa không nghĩ đến người nọ nói vén là vén, vừa giận vừa sợ. Vừa khổ không dám phản kháng, xấu hổ lui về phía sau.

Anh dễ dàng giữ chặt thân thể của cô, bàn tay đem hai chân ngọc mở ra, trong miệng còn nói: “Ngoan đừng nhúc nhích, cho anh nhìn xem coi có cần thoa thiết lần nữa hay không.”

Xấu hổ chết người! Xấu hổ chết người!

“Không.....Không cần.....” Cố Thấm Đóa theo bản năng muốn khép hai chân lại, nhưng ở dưới ánh mắt cứng nhắc của anh không dám nhúc nhích nữa.

Tối ngày hôm qua, đợi cô ngủ mê, anh mới ôm cô xuống giường đi vào phòng tắm, thay cô rửa sạch, đem chất lỏng còn sót lại tẩy sạch, lại thay cô thoa thuốc, mới hài lòng ôm cô ngủ.

Thân thể Cố Thấm Đóa run rẩy, lỗ chân lông toàn thân bắt đầu thư giãn, hàm rang cắn chặt, liều mình nhịn xuống ý nghĩ chạy trốn, để cho anh nhìn xem xét.

Cũng may anh không có thú tính đại phái hành hạ cô lần nữa, rất nhanh liền buông hai chân cô ra.

Vậy là xong rồi phải không? Cố Thấm Đóa vừa nghĩ tới, vừa nghe anh không nhanh không chậm nói: “Em thật sự quá chặt, về sau mỗi ngày chúng ta làm thêm mấy lần, có thể sẽ tốt hơn một chút.”

Ô.....Cô không muốn sống!

Cố Thấm Đóa che lại khuôn mặt nhỏ nhắn, một chút cũng không muốn nhìn người đàn ông không biết thẹn là gì trước mắt.

Thấy cô giá nhỏ trên giường vừa nũng nịu lại mang dáng vẻ thẹn thùng, quyến rũ vô cùng, Nguyên Thánh Thành liền đánh chủ ý, đè lên thân thể xinh xắn của cô, môi mỏng tham luyến mút lấy cánh môi đỏ thắm, đầu lưỡi không trước mà chen vào, lấp đầy khoang miệng mềm mại, đưa hơi thở của mình vào toàn bộ.....

5. Chương 5

Mùa xuân, sáng sớm chủ nhật, những chú chim nhỏ hoạt bát nay nhảy trên cửa sổ, ánh nắng ban mai xen lẫn tiếng chim hót véo von.

Đều nói “Chim non dậy sớm có côn trùng ăn”, bà chủ nhà cần cù, ôm trong ngực vui sướng, loay hoay một số giống hoa.

Trồng hoa là một công việc cần phải tỉ mỉ, cô mua hoa ở chợ về làm giống, cầm xẻng nhỏ gieo chúng vào trồng đất bùn xốp, tưới nước cho chúng, bón phân, còn phải học phòng chống sâu hại như thế nào, còn vị tiên sinh ở trong phòng kia, ngay cả tên của các loài hoa ở trong nhà mình cũng không nói ra được.

Là hoa, còn là tư tay mình trồng, Cố Thấm Đóa đã sớm đoán được, không thể nào là Nguyên Thánh Thành trồng, anh cả ngày lẫn lộn trong giới tài chính, làm sao có thể lãng phí thời gian vào thú vui trồng hoa tao nhã này?

“Hô, được rồi!” Cố Thấm Đóa mặc tạp dề in hoa nhỏ, một tay nhắc cái thùng màu hồng, một tay cầm xẻng nhỏ, thẳng người lên, kêu ngạo mà nhìn mình cây bừa trồng trọt.

Khí hậu ẩm áp lên từ từ, ánh nắng tươi sáng liên tục mấy ngày, từng đám cây non mọc lên, nhìn giống như nấm, trong căn nhà nhỏ, nổi lên một chút xuân sắc, rất có phong cảnh “Nhất thời quá lớn”.

Cô vừa mới đem hai chậu Phong tín tử tốt nhất để ở bên cạnh, tro bụi mềm mại khi bị bỏ đi lớp bùn đất, cô ngưng mắt nhìn chúng, giống như những hạt mầm non nứt từ trong đất chui ra, nở ra nhiều đóa hoa nho nhỏ.

“Hôm nay em không có đi làm sao?” Từ sau lưng, truyền đến giọng nam trầm thấp.

“Dạ, không có.” Cố Thấm Đóa cấp tốc thu lại dáng vẻ thẳng lưng của mình, xoay người, hai tay giơ lên cái thùng, bộ dáng ngoan ngoãn nhìn Nguyên Thánh Thành còn mặc áo ngủ.

Anh nhìn thấy cô quá mức chú ý tới động tác và nét mặt, không nói gì, tầm mắt anh nhìn về hai chậu hoa một chút, sau đó xoay người vào phòng.

Cố Thấm Đóa vụng trộm ở sau lưng Nguyên Thánh Thành le lưỡi, động tác nhanh nhẹn thu thập xong dụng cụ, “Đông đông đông” xuống lầu, lại vội vàng chạy vào phòng bếp.

Từ ngày đăng ký kết hôn đến nay, tính đến hôm nay đã gần một tháng, cô luôn ở nơi này cùng anh, thứ nhất là nơi này gần trường học, thứ hai chuyện của công ty cô không giúp gì được, nhưng lại không thể để cho vị Nguyên tiên sinh thấy mình là “Sâu gạo” chơi bời lêu lổng, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể don hành lý của mình, xách tới chỗ này “Sau khi xuống bếp ba ngày, cô đã có thể nấu ăn được chút chút (@ThanhThanh: ta chém chút nhá thật sự là đọc không hiểu) luyện tập làm sao có thể thành “Thiếu phụ lương tửu có chồng”.

Ngoài tập luyện nấu ăn cũng không quân tủy nảo bản thân, chỉ có thể ra sức hầu hạ kim chủ, người ta mới có thể tận cứu vớt công ty, phổ độ chúng sinh.

Nguyên Thánh Thành hình như hết sức vui vẻ khi thấy một màn như vậy, vì vậy vung tay lên, dứt khoát liền không cho người giúp việc bên Cẩm Lan Uyển tới dọn dẹp nấu cơm, mọi việc lớn nhỏ trong nhà đều giao cho Cố Thấm Đóa.

Nguyên Thánh Thành thật ra thì.....Là cố ý chỉnh cô đi?

Thành công biến thành “Cô hầu gái” vừa bắt đầu Cố Thấm Đóa khó tránh khỏi thẫn thờ trong lòng, nhưng về sau thì.....

Nghĩ đến tới đây, gương mặt nhỏ nhắn của cô lập tức đỏ, cảm giận đưa cái xẻng về phía không khí quơ quơ mấy lần.

Không để cho người giúp việc tới đây, nhưng thật ra chính là để thỏa mãn bản thân tâm tư hạ lưu của anh!

Thật ra thì cô nên sớm nhìn ra, người đàn ông kia ngoài mặt nghiêm trang, nói năng thận trọng, kỳ thực ham muốn rất mãnh liệt, không chỉ có trên giường muốn làm gì thì làm, hiện tại lại đều người giúp việc đi, còn không phải là vì để dễ dàng gỡ trò lưu manh với cô?

Ví dụ như ngày hôm qua, cô chịu khó làm tổng vệ sinh, tháo ga giường, vỏ chăn, áo gối ném vào trong máy giặt, lại dọn dẹp thư phòng sạch sẽ, mang theo mái hút bụi vệ sinh rèm cửa sổ cùng ghế sofa, sau cùng lấy khăn lau quỳ ở trên sàn nhà, dự tính lau sàn nhà trở nên bóng loáng.

Khi đó chính xác vào buổi trưa, ánh mặt trời sáng rõ xuyên thấu qua cái chậu lớn màu vàng kim ở trên cửa sổ chiếu vào, sáng ngời, những thứ dây leo điệp tử hình trái tim rậm rạp trùng điệp, giống như ngọc bích theo gió nhẹ lướt qua lắc lư không ngừng.....Mọi thứ hết thảy đều tốt đẹp.

Ai ngờ ngay lúc Cố Thấm Đóa đang vội vàng cố gắng, thì đã quên cái móng nhỏ của bản thân đang đưa lên trời, đối với đàn ông có bao nhiêu dự hoặc. Vì vậy người đàn ông vẫn ngồi xem tài liệu trên sofa. Đột nhiên từ phía sau chặn ngang ôm lấy cô, không nói gì đè lên sofa, không ngừng gặm cắn miệng và bả vai của cô.

.....

Cố Thấm Đóa bị làm cho khóc không ra nước mắt, như thế nào cô cũng không hiểu, chẳng qua cô chỉ lau lau sàn nhà, không hề làm gì cả, Nguyên tiên sinh, Nguyên tổng giám đốc.....Vì cái gì lại động tình đây?

Nhưng mà người đàn ông cường hãn như vậy, làm bất cứ chuyện gì cũng tùy ý hành động, không có bất kỳ nguyên nhân nào! Bởi vậy nên không trả lời được nguyên nhân kết hôn cùng cô?

Phòng bếp sáng ngời ngăn nắp sạch sẽ, trong nồi đun nước “Sùng sức” bốc ra hơi nóng, cháo đậu đỏ bên trong vừa đặc vừa thơm, là từ Cẩm Lan Uyển bên kia đưa đến, đặt ở trong chảo, là bánh rán hành ướp lạnh mà cô mua được ở cửa hàng tiện lợi trong tiểu khu, dùng dầu đang sôi chiên một chút, hai món vừa nhẹ nhàng khoan khoái vừa ngon miệng, bữa sáng của Nguyên Thánh Thành đã chuyển bị ổn thỏa.

“Buổi trưa không cần nấu cơm, chúng ta ra ngoài ăn.” Mới dùng xong bữa sáng để đưa xuống, Nguyên Thánh Thành lại dặn dò những công việc có liên quan đến buổi trưa với Cố Thấm Đóa.

“Dạ, được.” Cố Thấm Đóa thấy anh đã ăn xong rồi, cũng vội vàng để đưa xuống, gật đầu như gà con mổ thóc, gương mặt cung kính, giống như tiểu bạch thỏ bị sói xám giam cầm.

Nguyên Thánh Thành nhin không được kéo chân mày, nhẩn nhẩn, không hề nói gì, xoay người đi lên thư phòng trên lầu hai.

Trước khi lên lầu, anh lặng lẽ quay đầu lại, quả nhiên thấy cô gái nhỏ bắt đầu ăn như hổ đói, một tay bưng chén, một tay cầm bánh rán hành, tướng ăn phóng khoáng, cực kỳ vui vẻ, thậm chí còn vút đôi vớ trắng, đá đi đôi dép mang trong nhà, hai chân không yên phận đung đưa.

Về mặt cô gái nhỏ nhìn hết sức dễ thương sinh động!

Ngày thường chung quy là một bộ một mực cung kính, bộ dáng vàng vọt dạ dạ, trên giường cũng không dám phản kháng, mặc anh hoành hành ngang ngược còn gương mặt chịu khổ.

Tuy rằng một chữ cô cũng không đề cập tới, nhưng mọi hành động đều nhắc nhở anh rõ ràng, chỉ sợ anh quên nói rõ cho cô nguyên nhân “Nguyên phu nhân” từ nơi nào mà ra.

Cũng chỉ có cô gái này mới có bản lĩnh đó, cái gì cũng không cần làm, cũng có thể làm anh giận đến nổi đầy gân xanh trên trán, chỉ là anh che giấu tốt, mới không bị cô nhìn ra thôi.

Anh than nhẹ trong lòng, tay nắm thành quyền để ở bên môi, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, tưởng tượng trong đầu thấy biểu tình củi củi của cô gái nhỏ kia trên bàn cơm, giờ phút này giống như chim sợ cành cong, tâm tình không khỏi tốt lên, bước chân thoải mái đi lên lầu.

Gần tới buổi trưa. Hai người chuẩn bị ra cửa.

Trước khi xuất phát, anh mặc tây trang mang giày da nhìn chăm chú vào Cố Thấm Đóa, “Em.....Sẽ mặc như vậy?”

Áo khoác thể thao có mũ màu chanh dây, quần jean màu xanh dương, đôi giày màu đỏ, đầy sức sống tuổi trẻ, hơn nữa trên khuôn mặt nhỏ bé không son phấn, tóc buộc đuôi ngựa.....Vậy làm sao coi được, nhìn giống như là Nguyên Thánh Thành dự dỗ trẻ vị thành niên ngây thơ không biết gì.

“Vậy phải mặc cái gì?” Cố Thấm Đóa bị hỏi đến sững sờ, anh chưa bao giờ xoi mói cách ăn mặc của cô, trong tủ treo quần áo đều là quần áo của cô mua, cũng có anh mua cho cô, kiểu dáng không chỉ khác nhau, mà phong cách còn cách một trời một vực, giá tiền thì còn khỏi nói tới.

Cũng không biết có hay không ghét bỏ cách thưởng thức của cô, nhiều lần anh dẫn cô đi dạo trung tâm mua sắm, cũng sẽ chính tay chọn cho cô một đồng lớn trang sức cùng quần áo. Những thứ treo trong tủ quần áo kia khiến cô phải lú cả lười vì giá tiền của nó.

Có tiền là lớn nhất! Lời này nói quả thật không sai, nhìn quần áo đắt tiền xinh đẹp trong tủ nhìn về mặt của Nguyên Thánh Thành, lại nhìn lại về mặt của mình, tờ nào trên mặt cũng biểu hiện rất rõ ràng viết “Hâm mộ, ghen tỵ, hận?”

Mặc dù gia cảnh Cố Thấm Đóa cũng không kém, nhưng từ nhỏ đã sống ở quê cùng mẹ, dưỡng thành thói quen tiết kiệm, đến Đài Bắc từ đầu đến cuối vẫn duy trì đức tính đó, làm sao có thể gặp loại người bại gia vùng tiền như rác như anh?

Đang lẩm bẩm trong lòng, trong tay nghe được giọng nói của Nguyên Thánh Thành: “Anh có hẹn bạn ăn cơm cùng chúng ta, ăn mặc vẫn là.....Không nên quá tùy tiện.”

Là như thế sao! Cố Thấm Đóa gật đầu, ngoan ngoãn lên lầu thay đổi quần áo, sau đó đã thay quần áo mà anh đã chọn cho cô.

Áo khoác màu hoa hồng, cổ áo, ống tay áo cùng vạt áo đều viền tơ tinh xảo, thân váy đính những hạt trân châu, đôi giày màu nâu trên mắt cá chân, trên miệng nhỏ nhắn còn thoa son môi màu hồng, cả người tỏa ra vẻ đẹp kiều diễm quý phái.

Nguyên Thánh Thành nhìn cô chăm chú một lúc, cho đến khi Cố Thấm Đóa ngượng ngùng nghĩ xem có nên đi thay bộ khác hay không, anh mới đưa tay thay cô buông lỏng dây thun trên tóc, để cho một mái tóc đen bóng chỉnh tề xoa trên vai.

Như vậy không sai biệt lắm. Anh hài lòng dẫn cô vợ nhỏ ra cửa.

Dọc theo đường đi. Cố Thấm Đóa lúc nào cũng mang tâm trạng thấp thỏm. Cô không biết anh dẫn mình đi gặp ai.

Ban đầu lúc anh đề nghị đăng ký kết hôn, lại bàn bạc chi tiết hôn lễ, cô liền chần chừ nói với anh ba cô vừa mới qua đời, có thể dời ngày cử hành hôn lễ không, Nguyên Thánh Thành cũng là người thông tình hợp lý, nghe xong thấy có đạo lý, liền gật đầu đồng ý, vì vậy cũng ít người biết quan hệ của hai người.

Vậy bây giờ anh lại đặc biệt dẫn cô đi gặp ai đó?

Hai người chạy xe tới nhà hàng có món cay Tứ Xuyên nổi tiếng, trong nhà hàng luôn kín hết chỗ ngồi, quả nhiên đi vào, thấy một hàng dài người đứng sắp hàng.

Nguyên Thánh Thành đã sớm đặt phòng trước, bên trong có người đang chờ, đó là người vừa là cấp dưới vừa là học đệ của anh Nhiếp Minh Triết.

Nhiếp Minh Triết là một người thảo mái hoạt bát trẻ tuổi đẹp trai, hóm hỉnh lại hay khua môi múa mép, nhưng lại có khiếu hài hước, rất nhanh thân thiết với Cố Thấm Đóa, hàn huyên mấy câu, di động Nhiếp Minh Triết reo lên, một bên anh ta bày tỏ ái nấy với Cố Thấm Đóa, vừa đi nhanh ra bên ngoài nghe điện thoại.

Chờ anh ta đi vào lần nữa, về mặt liền trở nên dăm chiêu ủ dột, bất đắc dĩ nói với Nguyên Thánh Thành “Boss, Chi Quất tiểu thư đang ở bên ngoài.” Cố Thấm Đóa rất mún xem Chi Quất tiểu thư này là người phương nào, chỉ nghe Nguyên Thánh Thành lơ đãng nói: “Đã đến đây rồi, vậy kêu cô ấy vào đi.”

Vừa dứt lời, chỉ thấy ngoài cửa một nữ sinh tuổi xấp xỉ Cố Thấm Đóa toàn thân đỏ rực liềm chạy vào.

“Anh họ! Các người thật quá đáng! Tối đây ăn cũng không gọi em! Nơi này buôn bán quá tốt, em không có đặt trước, nên quản lý không chừa chỗ cho em!” Cô vừa oán trách, vừa không ngừng đánh giá Cố Thấm Đóa, về mặt tò mò lại cố ý che giấu.

“Đây là em họ Chi Quất.” Nguyên Thánh Thành vừa giới thiệu xong cho Cố Thắm Đóa vừa quay đầu lại nói với nữ sinh kia: “Chi Quất. Đây là chị dâu của em”

Người tới chính là tiểu thư Quan Chi Quất của chi thứ hai nhà họ Quan, cô tò mò nhìn Cố Thắm Đóa, vừa nghe Nguyên Thánh Thành nói xong, liền kinh ngạc mà quan sát Cố Thắm Đóa một lần nữa.

“Chị dâu?” Cô sững sốt thốt ra, “Anh họ, là anh nói đùa phải không? Anh kết hôn lúc nào? Còn Joanna làm sao bây giờ?”

Nhiếp Minh Triết đối với tiểu thư nhà họ Quan lỗ mãng cùng không có đầu óc đã tập mãi thành thói quen, lời này vừa nói ra, không khí lập tức nặng nề, ngược lại thái độ Cố Thắm Đóa không có gì thay đổi, nhưng chân mày Nguyên Thánh Thành nhẹ chau lại, sợ cô bị Nguyên Thánh Thành mắng, liền cười nói: “Anh hai em chút nữa cũng đến, em xác định muốn ở lại đây tham gia náo nhiệt?”

“Thiệt hay giả?” Quan Chi Quất cho là anh hù dọa mình, tỏ vẻ không tin, ai ngờ cô vừa dứt lời, chợt nghe người ở cửa tiếp một câu, “Cái gì thiệt hay giả?”

Cố Thắm Đóa nhìn sang, chỉ thấy từ ngoài đi vào hai vợ chồng trẻ tuổi, nam vóc dáng cao to, tao nhã lịch sự, còn nữ xinh xắn lạnh lùng, vô cùng đáng yêu.

Thì ra đây mới là nhân vật chính mà Nguyên Thánh Thành mới hôm nay, Quan Chi Quất thiếu gia chi thứ hai nhà họ Quan, em họ củ Nguyên Thánh Thành, vợ chồng Quan Chi Nghiên.

Quan Chi Quất trong nhà sợ nhất là người anh hai này, dùng sức trừng hai mắt với Nhiếp Minh Triết, nhưng thoáng cái lập tức đành hoàng lại.

Cơm nước no nê, nhóm đàn ông ngồi tán gẫu gần cửa sổ sát đất, còn dư lại ba người phụ nữ, tuy nói không quen, cũng đành phải ngồi cùng một chỗ để giết thời gian.

Hai mươi ba xuân xanh, kết hôn năm năm Quan Chi Quất phu nhân Niên Nhược Nhược, đã là mẹ cũ một bé trai năm tuổi, khí chất vẫn thuần khiết như cũ.

Chị hai, chị gần đây bận cái gì, về nhà lớn không thấy chị, có phải làm ra chuyện gì rồi hay không, để cho anh hai dọn dẹp tàn cuộc?” Quan Chi Quất luôn không xem trọng người chị dâu này, bởi vì tuổi tuổi bằng nhau lại từng là bạn học, vì vậy nói chuyện so với anh hai mình tùy tiện hơn nhiều.

Niên Nhược Nhược nghe xong, lập tức nói rõ: “Không có nha, gần đây chị tính đi thị trấn nhỏ Loken ở Đức, đang trong thời gian chuẩn bị!”

“Gi! Đi nước Đức, lại muốn hưởng tuần trăng mật lần nữa hả? Thật không tệ! Anh hai đối với chị thật tốt.” Quan Chi Quất chưa xót nói, trong lòng mất thăng bằng, lại ngây ngô nghĩ không biết kiếp trước chị dâu nhỏ tu được cái gì, có thể khiến anh hai phúc hắc đối với cô quyết một lòng, nghĩ đến lại nhìn trời thở dài.

“Không phải, tại gần đây ở nơi đó thăm dò được mỏ than nâu với trữ lượng lớn, chính phủ địa phương vì lợi ích kinh tế nên muốn khai thác, nhưng nằm trên mỏ than là khu mộ Nietzsche, mất thấy sắp không giữ được, vì vậy chị quyết định đi kháng nghị.”

Quan Chi Quất không nói gì nhìn chị dâu của mình, mấy năm như một ngày người không biết không sợ, hết sức vô lực hỏi: “Chị cảm thấy chị kháng nghị sẽ ảnh hưởng đến quyết định của chính phủ sao?”

“Trước kháng nghị sau nhìn lại phản ứng của đối phương, tùy cơ ứng biến, ồ! Đúng rồi, không chỉ kháng nghị chúng ta có thể ngồi im tuyệt thực.” Chúng ta? Giống như là có một tổ chức khổng lồ sau lưng.

“Có bao nhiêu người hưởng ứng lời kêu gọi của chị?”

“Tám người rưỡi”

“Rưỡi?”

“Ừm! Chồng chị cũng sẽ đi, nhưng mà anh nói anh không lộ diện, chỉ ủng hộ tinh thần cùng khinh tể cho chị, chị cần thận suy nghĩ một chút, thất bại thì anh nói không phải không có đạo lý, nếu như mà chị thật sự đối bất tỉnh, anh còn có thể giúp một tay lên lút cho chị ăn chút gì, nếu hai người cùng nhau đối bụng, cũng chỉ còn có con đường chết.....”

“Thật là trời sinh một đôi.....” Quan Chi Quất cười mỉa, Niên Nhược Nhược tiểu thư có thể càng ngày càng to gan, không thể không có công của người kia.

Cổ Thấm Đóa ngồi im lặng, mỉm cười nghe hai người họ nói chuyện, người ta nói Hào Môn sâu như biển, cô dâu Hào Môn không dễ làm, nhưng vị Quan phu nhân trước mắt này, rõ ràng là người phụ nữ đang được nòng đậm hạnh phúc bao quanh!

Hạnh phúc của cô không thể nghi ngờ là do chồng che chở cùng cưng chiều tạo thành, cho dù người kia nghèo khó hay phú quý, chỉ cần anh ta yêu bạn, thì nhất định sẽ cho bạn hạnh phúc.

Như vậy, hạnh phúc của mình đâu?

Cặp mắt trong suốt như nước hơi rũ xuống, rơi vào chiếc nhẫn cưới trên ngón tay nhỏ nhắn, chính giữa chỉ có một viên kim cương, nhìn có vẻ đặc biệt rất thanh nhã, cùng chiếc nhẫn trên tay Nguyên Thánh Thành là một cặp.

Cổ Thấm Đóa không khỏi nhìn về phía cửa sổ sát đất bên kia, tìm kiếm thân hình cao lớn.

Giống như là tâm linh tương thông, vốn cùng Quan Chi Nghiên, Nhiếp Minh Triết nói chuyện với nhau vui vẻ trong nháy mắt anh giương mắt lên, tầm mắt thâm thúy tương ngộ với cô, thật sâu nhìn cô chăm chú.

Quan Chi Nghiên nhìn thấy bộ dạng của Nguyên Thánh Thành. Không nhịn được bật cười.

“Tôi thấy là nên giải tán thôi.” Anh vỗ vỗ Nhiếp Minh Triết, kêu tên tiếng anh của Nguyên Thánh Thành, “Darren, anh vừa mới kết hôn, chúng tôi cũng không làm kỳ đà cản mũi.”

Nhiếp Minh triết nghe buồn cười. Lại không dám can rõ. Chỉ có thể ho khan hai tiếng che giấu.

Hôm nay Boss mang cô bé kia tới, rất trẻ tuổi, một mái tóc đen nhánh phân tán trên chỉnh tề đầu vai, gương mặt trái xoan xinh xắn, cho dù trang điểm cũng thấy được là có làn da đẹp, là một mỹ nữ đẹp tự nhiên hiếm thấy.

Đáng quý nhất là cô không chỉ có ngũ quan tinh xảo, phong cách cũng hết sức tươi sáng, đôi mắt thật to, tròn mắt đen như bóng đêm, luôn mang nụ cười nhẹ nhàng, môi anh đào bĩu một cái, là có thể thấy được mơ hồ hai lúng đồng tiền.

Hơn nữa lại kết hợp với dáng người, eo nhỏ chân dài tỷ lệ cực tốt, thể này vừa nhìn một cái cũng làm người ta không thể dời mắt được, khó trách có thể khiến cho Boss chưa bao giờ dễ dàng động tình cảm đầu vào, anh cũng không thể nhìn tiếp được nữa, bởi vì Boss đã đẳng đẳng sát khí trùng mình!

Theo đề nghị của Quan Chi Nghiên, mọi người giải tán về nhà của mình.

Nguyên Thánh Thành dẫn Cổ Thấm Đóa đi dạo trung tâm mua sắm, ăn cơm tối ở bên ngoài, về đến nhà, tắm rửa xong. Như thường lệ anh đi sang thư phòng đèn cạnh xử lý một số công việc sau mới trở về phòng.

Cô gái nhỏ nhìn có vẻ mệt mỏi, trở về liền ngã đầu xuống ngủ, anh nhìn thấy ánh đèn ngủ đầu giường chiếu lên chăn, trong lòng một mảnh mềm mại.

Ai ngờ, cô gái nhỏ ở trên giường luôn luôn nhu thuận, hôm nay có mùi kháng cự rõ ràng, như thế nào cũng không chịu phối hợp anh cầu hoan.

.....

“Nói cho anh biết, chuyện gì?” Anh nhỏ giọng hỏi, cô bé này từ nhà hàng về có vẻ không đúng, trên gương mặt nhỏ nhắn phờ phạc rũ rượi, không lẽ là bị bệnh? Sờ sờ cái trán, thấy lạnh lạnh.

.....

Cuối cùng hoàn toàn triệt để không chịu nổi, cô gái nhỏ mới dùng âm thanh nhỏ nhất dường như không thể nghe được hỏi: “Joanna.....Là ai.....”

Nguyên Thánh Thành ngẩn ngơ, không có trả lời cô, lại đột nhiên dùng sức ôm chặt cô, không đầu không đuôi hôn lại cái miệng nhỏ nhắn, nơi cổ họng không nhịn được bật cười.

Cố Thắm Đóa tức giận trong lòng, cũng sợ chọc giận anh không vui, liều mạng vung quả đấm nhỏ lên cánh tay đang ôm mình, nhưng đối với thân thể cường tráng của anh mà nói, lực công kích của cô căn bản không đáng nhắc tới, giống như gãi không đúng chỗ ngứa, nhìn cô giống như mèo nhỏ giương oai, anh càng vui vẻ.

Thật vất vả mới chờ đến khi anh kết thúc, Cố Thắm Đóa mềm mại nằm lỳ ở trên giường, giống như bị rút sạch xương, hơi sức giờ cánh tay lên cũng không có, vẫn còn đang khóc.

“Có phải lúc nãy làm quá sức hay không? Cho anh nhìn xem, có sưng lên không.....” Anh vội vàng ôm cô lên muốn xem xét, cô không thuận theo, uốn éo người tránh anh.

Nguyên Thánh Thành giữ chặt cô, kiên nhẫn hỏi: “Ngoan, rốt cuộc như thế nào?”

Cô gái nhỏ ủy khuất nhìn anh chằm chằm: “Anh còn chưa có.....”

“Chưa có gì?”

“Chưa có trả lời em.....” Cô khẽ hấp cái mũi, nức nở nói: “Joanna là ai?”

“Cô ta?” Anh cảm thấy buồn cười, trong lòng cảm giác rất phong phú trước nay chưa từng có, anh thân mật tựa vào cái trán của cô, ở cái chóp mũi thanh tú hôn một cái, nghiêm nghị nói: “Người không liên quan mà thôi.”

“Thật.....Có thật không?” Cô vợ nhỏ trong ngực còn đang ghen ngào.

“Anh làm sao có thể gạt em?” Anh cười, nhìn chăm chú thật lâu vào con thỏ nhỏ có đôi mắt hồng hồng, “Tin tưởng anh, anh vĩnh viễn sẽ không gạt em.”

6. Chương 6

Đáng tiếc cũng không lâu lắm, Cố Thắm Đóa đã biết, không phải là cô không biết Joanna, mà trái lại mình đã gặp cô ta nhiều lần.

Cô ta là thư ký của Nguyên Thánh Thành, mỹ lệ đoan trang, luôn duy trì nụ cười trên môi cử chỉ ưu nhã, tiến lùi có độ mà xuất hiện ở phòng Tổng giám đốc.

Kể từ mấy năm trước khi Nguyên Thánh Thành bị điều sang chi nhánh công ty bên Hồng Kông, tiếp đó là chuyện Quan Chi Hà ngoài ý muốn bỏ mình, sau lại cùng anh trở về ngân hàng Anh Hoa, thân phận của người phụ nữ này chưa từng thay đổi, vẫn luôn đảm nhiệm chức thư ký của Nguyên Thánh Thành.

Tên tiếng Trung là Ôn Hân Dư Joanna, thật ra cô không chỉ là một thư ký, còn cùng nhà họ Quan có chút quan hệ, nhà họ Quan giao thiệp rộng, Thẩm, Lục, Dư, Vệ là mấy nhà phía đối tác là liên minh nhưng cũng cần đề phòng; Nam, Vu, Phương, Âu Dương còn lại là người thân, là thế giao, cũng có buồn bán tới lui.

Còn Ôn Hân Dư nằm trong топ đông đảo người thân, thông gia của nhà họ Phương.

Quan Lão gia trừ ba người con trong nhà ra, còn có hai cháu ruột Quan Thiên Tứ, Quan Thiên Hữu, bởi vì ba mẹ mất sớm, từ nhỏ đã đi theo Quan Lão gia giống như con trai ruột, nhà họ Phương có một con gái là Phương Thục Quân, do Phương Thục Quân gả cho Quan Thiên Tứ, nên con trai lớn Quan Văn Bác cùng Ôn Hân Dư vừa đúng là anh em họ, tình cảm rất tốt, cho nên lúc Ôn Hân Dư tốt nghiệp về nước, dựa vào tầng quan hệ thuận nước đẩy thuyền vào công ty nhà họ Quan làm việc.

Joanna không chỉ đẹp, trình độ học vấn cao, tốt nghiệp đại học kinh tế tài chính California, năng lực làm việc vô cùng mạnh, là một mỹ nhân tài mạo song toàn, lại cam tâm làm thư ký ở ngân hàng Anh Hoa, còn làm tốt rất nhiều năm.

Quan Chi Quất từng nhiệt tình, phân tích cặn kẽ cho biết Cố Thắm Đóa các mối quan hệ thân thích ở nhà họ Quan, thấy cô không có cách nào hiểu, liền thẹn quá hóa giận, “Quên đi, chị cũng giống chị dâu nhỏ, thật không biết đàn ông tốt trên này, làm sao đều rơi vào tay của hai người.”

Cuối cùng, về mặt Quan Chi Quất giống như đang xem kịch vui, giọng điệu đùa giỡn nói với Cổ Thấm Đóa những điều một người bạn nên nói, Joanna có lòng Tư Mã Chiêu, người đi đường cũng biết!

Uông Hân Dư tâm tư như thế nào, Cổ Thấm Đóa không quan tâm, nhưng cô lại chợt ý thức được, không biết Nguyên Thánh Thành vì có gì? Coi trọng mình, bằng lòng giúp công ty đồ chơi, ngộ nhỡ ngày nào đó người ta nhìn cô chướng mắt, vậy công ty đồ chơi sẽ ra sao?

Cho nên một năm nay, Cổ Thấm Đóa một bên ngoan ngoãn ở bên cạnh Nguyên Thánh Thành, làm một người vợ an phận thủ thường, biết nghe lời, một bên theo bác Thường học quản lý công ty.

Dựa núi núi đổ, dựa vào người người lão, mọi việc chỉ có dựa vào mình, mới đảm bảo nhất.

Đêm đã khuya rồi, ánh trăng êm ái xuyên thấu qua rèm cửa sổ, chiếu trên bề cửa sổ, giống như một dải màu bạc.

“Một con dê. Hai con dê. Ba con dê.”

“Bốn con dê. Năm con dê. Sáu con dê.”

Vùi ở trong phòng ngủ có cộ thoải mái cực cao, trên chiếc giường lớn phong cách châu Âu có khả năng lặn lộn không kiêng kỵ, Cổ Thấm Đóa điểm cừ tới N lần, mặc dù từng cơn một mỗi đào núi lấp biển kéo tới, nhưng bởi vì kỳ sinh lý thân thể lại có tính hàn, tay chân cô làm thế nào cũng không ấm lên, khó mà có thể chìm vào giấc ngủ.

Nguyên Thánh Thành thật sự rất bận, cơm trưa còn chưa ăn, liền bị vị trưởng bối nào đó ở nhà họ Quan gọi điện triệu tập, vú Lâm thường đến vào buổi chiều, thời gian này còn dạy cho cô nhiều món sở trường, cho đến khi nhìn chằm chằm cô uống hết thuốc, ăn cơm tối xong mới trở về bên Cẩm Lan Uyển.

Cổ Thấm Đóa rảnh rỗi đến nhàm chán, xem tiết mục giải trí một lúc, ngón tay bấm điều khiển lung tung, trong lúc vô tình chuyển đến một chương trình âm nhạc. Bỗng nhiên nghe được bài hát mình thuộc nằm lòng. Giai điệu nhẹ nhàng, lời ca quen thuộc.....

“Ấm áp gió xuân chạm mặt thổi, hoa đào Đóa Đóa nở, đầu cành con chim thành đôi đứng, người tình tâm hoa nhi nở.”

Chuyện cũ trong quá khứ ủa về, giống như ánh đèn lúc bật lúc tắt, một loại thương cảm khó tả trong lòng bắt đầu dâng lên.

Nhịp điệu vui sướng trên chương trình còn đang phát, “Chính ta tại nơi này chờ người trở lại, chờ người trở lại nhìn hoa đào nở, chính ta tại nơi này chờ người trở lại, chờ người trở lại, đêm này Hoa nhi thái, chính ta tại nơi này chờ người trở lại, chờ người trở lại, cho người đem hoa mang, chính ta tại nơi này chờ người trở lại, ném thử một chút quê quán món ăn, đoàn viên vui mừng vui vẻ.”

“A Khai! Anh nghe! Anh Nghe! Trong bài hát này có tên hai chúng ta!”

“Ừ, nghe được, Đóa Đóa cùng a Khai.....Cho nên chỉ có anh mới nguyện ý lấy cô bé gốc như em!”

“Hừ. Anh đáng ghét!”

Ở quê hương ngàn dặm, nơi đó sẽ không bao giờ còn người mẹ hiền lành, thiếu niên chất phác, sẽ không bao giờ còn người chờ cô trở về nữa.

Cổ Thấm Đóa ngơ ngác nghe xong, càng cảm thấy cơn đau bụng tang lên, cả người bắt đầu không ngừng run rẩy.

Thật chết người mà! Đau đến cô không nhịn được hít cái mũi. Nước mắt thiếu chút nữa chảy ra.

Không dám nghe tiếp, bò lên giường, thân mình bắt đầu trần trọc trở mình, thật vất vả lắm chịu đựng đến nửa đêm, trong lúc mơ mơ màng màng, bỗng nhiên có cảm giác giường sau lưng lún xuống, có người lên giường.

“Anh về rồi.....” Trong ánh trăng朦胧 lung, Cổ Thấm Đóa giống như mê sảng thì thầm, không biết có phải người đàn ông cuồng công việc đã về hay không, hay là mình đang nằm mơ, thấy đối phương không có trả lời, chắc là mình nằm mơ.

“Ôi, cô nhẹ nhàng thở dài một hơi, thân thể duy trì tư thế co rúc như trẻ con, đang muốn tiến vào giấc mơ lần nữa, bất thành linh nghe được tiếng người đàn ông gọi tên cô.

“Đóa Đóa?”

“Dạ.....” Thì ra không phải là đang nằm mơ?

“Tối đây.” Người đàn ông nằm bên cạnh ra lệnh.

“A.....Được.....” Cô theo bản năng lẩn qua, dựa vào lòng ngực rắn chắc ấm áp của anh.

“Ôm cả người cô và chấn vào ngực, Nguyên Thánh Thành nương theo ánh đèn đầu giường nhìn cô gái nhỏ trong ngực, đỉnh lông mày nhíu lại, bàn tay ấm áp trực tiếp chui vào áo ngủ, xoa nhẹ bụng mềm mại, lòng bàn tay dọc theo bụng xoa nen81, dần dần mò xuống phía dưới.

“Đừng.....” Cổ Thấm Đóa cả kinh, còn không kịp ngăn cản, lại nghe anh ở bên tai nhẹ giọng hỏi: “Trên người sao lại lạnh như vậy? Bụng lại không thoải mái?”

Anh vừa hỏi, vừa dùng bàn tay ấm áp, sức lực vừa phải xoa nắn thân thể mềm mại, vừa chậm rãi liếm mát, môi mỏng, mí mắt đóng chặt, lỗ tay cùng chop mũi tinh tế của cô.

Cổ Thấm Đóa bị hơi thở nóng như lửa của phái nam bao quanh, khi anh dùng đầu lưỡi liếm mát vành tai nhạy cảm của cô thì giống như có một dòng điện chạy qua, làm cô không nhận được khe rên rỉ, khí lực toàn thân giống như bị rút đi giống như bị hòa tan hoàn toàn.

“Anh không có ở nhà.....Em khó chịu.....Ồ.....”

Kỳ thực nếu không có người quan tâm, Cổ Thấm Đóa tự tin là có thể nhịn xuống, nhưng âm thanh cùng hành động của Nguyên Thánh Thành, lại làm cho cô trong lúc này cực kỳ uất ức.

Đưa tay khe vuốt gương mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm đáng thương, lòng của anh bị lời nói của cô hóa thành một mảnh mềm mại, cúi đầu hôn gương mặt nhỏ nhắn của cô, ngón tay đẩy tóc trên trán của cô ra, nghiêng đầu lấy gò má dán lên gương mặt lạnh lạnh của cô, “Không sao, Không phải anh đã về rồi sao?”

Hơi thở của anh trước sau như một nhẹ nhàng khoan khoái dễ ngủ, nóng bỏng, lại dễ dàng làm cho người ta yên lòng, vẽ mặt khổ sở trên khuôn mặt tinh xảo của cô gái nhỏ rất nhanh biến mất, lông mày thanh tú giãn ra, lông mi dày dặn khe nhắm, gò má dán chặt vào nguồn nhiệt trước người, nũng nịu giống như mèo con thích làm nũng. Quán quít anh mang lại ấm áp cho mình.

“Đừng.....” Thân thể một khi đã ấm lên, đầu óc của cô gái nhỏ cũng bất động, long tham không đáy muốn hấp thu nhiều áp ấm hơn.

Đôi chân khéo léo không ngừng quán lấy đôi chân rắn chắc của phái nam, hai tay nhỏ bé cũng theo bản năng nắm lấy áo ngủ của anh, cả người hận không thể hòa vào thân thể của anh.

Vạt áo ngủ búp bê màu hồng nhạt đã sớm lộn xộn, áo ngủ nam đã cũng bị cô mở rộng, khi thân thể phụ nữ mềm nhũn, non mềm, đàn hồi vô cùng, cùng lòng ngực trần truồng của anh kề nhau làm cho Nguyên Thánh Thành thở dốc vì kinh ngạc, thân thể bỗng nhiên căng thẳng!

“Ngoan Ngoan ngủ. Không lộn xộn.” Bàn tay bóp chặt eo nhỏ nhắn. Giọng anh khàn khàn cảnh cáo.

Ôn hương nhuỷ ngọc, cô gái nhỏ ngọt ngào nhũn như nước trong ngực, lại chỉ có thể nhìn không thể ăn, không có gì khó chịu bằng! Ai ngờ vật nhỏ này lại không biết tốt xấu khiêu chiến ranh giới cuối cùng của anh.

Cổ Thấm Đóa mơ mơ màng màng, mệt mỏi cực kì, lưu luyến không chịu buông, dứt khoát gơ hai cánh tay mảnh khảnh lên cao, ôm chặt đôi vai rộng rãi của anh. Giống như con gấu Koala ăn vạ. Một lòng một dạ ôm thân cây to trước mắt.

“Ngoan, anh ở đây, em mau ngủ đi.....”

Lời nói của anh không làm cho Cổ Thấm Đóa buông tay, mà làm cho bầu ngực mềm mại, cùng bắp thịt cường tráng của anh không có một khe hở, thân thể nhỏ nhắn còn không ngừng vận vẹo, vô tâm cọ sát thân thể của anh, chỉ muốn vĩnh viễn đắm chìm trong cảm giác ấm áp.

Chuyện này đối với anh không thể nghi ngờ là một loại hành hạ, lửa nóng trong lòng chợt nổi dậy, môi mỏng áp tới bên tên cô, mang theo buồn bực nói: “Còn nháo?”

Không đợi Cố Thắm Đóa kịp phản ứng, bàn tay mang theo lửa nóng không nặng không nhẹ “Bốp” vỗ một cái trên cái mũi tròn ngạo nghễ.....

Này! Chuyện này.....Chuyện này thật là xấu!

Toàn thân Cố Thắm Đóa căng cứng, ở đại học quen với các bạn nữ trong đó cũng không ít hũ nữ từng trải, lúc nào cũng thích xem Boys Love, một số chuyện bị các cô gọi tên bí mật như “Phía sau”, “Cúc hoa”. Nhưng.....Nơi đó nhỏ như vậy. Tại sao có thể dùng làm chuyện đó? Suy nghĩ một chút đã thấy da đầu tê dại!

“Ông xã.....” Trong giọng nói của cô lộ ra chút run rẩy, cảm giác sau lưng cũng toát mồ hôi, “Em.....Em nhất định sẽ ngủ ngoan.....”

“Ừ, thật biết nghe lời.” Đầu lưỡi Nguyên tiên sinh di chuyển chậm rãi, hài lòng liếm qua gò má của cô nhắc nhở lần nữa: “Nhớ kỹ, trên người phụ nữ, không phải chỉ có một chỗ cho đàn ông đi vào, nếu như em muốn xem thử, anh nhất định sẽ toàn lực phối hợp.”

Đây là đe dọa trần trụi!

Cố Thắm Đóa giương mắt lên vừa giận, vừa bị hoảng sợ, hai má phồng lên, thở phì phò trừng mắt với gương mặt anh tuấn gần trong gang tấc.

Vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, nói năng nghiêm túc, sao có thể lấy vẻ mặt nghiêm trang mà nói lời xấu xa như vậy, đây mới là nội công thâm hậu!

Đôi mắt của người trong ngực phát ra mười phần lạnh lùng, trợn mắt nhìn anh chăm chăm, rõ ràng là đang tức giận, giữa lông mày lại ẩn chứa một cỗ khí chất thuần khiết, bộ dáng này ở trong mắt anh, chỉ cảm thấy là rất đáng yêu.

Cuối cùng cũng không nhịn được chế trụ cái ót đang cố sức né tránh, đôi môi nóng rực dễ dàng bắt được cánh môi xinh đẹp, bá đạo cạy ra hàm răng của cô, đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng nhỏ nhắn, trêu chọc bú mút cái lưỡi non nớt, không chút khách khí thưởng thức mùi vị đặc biệt của cô.

Hạnh phúc, kỳ thực không có hình dạng nhất định, chỉ cần cô có thể ở trong ngực của anh, chính là hạnh phúc của anh.....

Khi mặt trời lóa dạng, ánh sáng màu vàng kim khi có khi không chiếu qua khe cửa, ban đêm ánh sáng của những ngọn đèn chiếu sáng cả Đài Bắc, ánh sáng sớm nhìn có vẻ yên tĩnh hơn nhiều.

Giản dị trang nhã, phòng ngủ mang phong cách châu Âu thuần khiết, trên chiếc giường lớn xa xỉ hỗn độn, trong chiếc chăn mỏng lộn xộn, nam nữ quấn một chỗ đóng cảnh yên ương.

Người đàn ông nằm nghiêng, bất quá đã thức dậy rồi, người phụ nữ nằm trong khủy tay còn say giấc nồng, hồn nhiên ngủ say sưa.

Ngưng mắt nhìn gương mặt nhỏ bé trong ngực, mặt mũi đều phẳng phất hương vị ngọt ngào, làm cho Nguyên Thánh Thành không nhịn được đưa tay trêu chọc đôi mi dài như cánh chim.

Người trong ngực “Ừm” phát ra thanh âm dễ nghe, thân thể nhẹ nhàng khẽ động, chỉ lát nữa sẽ thức dậy.

Lông mi khẽ động, đôi mắt mang theo một chút mơ hồ chậm rãi mở ra, mang theo vài phần ngây thơ như trẻ con cùng thành thực hấp dẫn của phụ nữ.

Cho dù Nguyên Thánh Thành đã xem qua bộ dáng lưỡi biếng mới tỉnh ngủ này vô số lần, lại không thể nghĩ rằng mình vẫn bị cô làm cho bực phát dục vọng.

Áo ngủ nửa kín nửa hở của cô đêm qua bị xé rách rất nhanh, da thịt trắng như tuyết dần dần lộ ra.

Đôi con ngươi bởi vì dục vọng mà trở nên thâm trầm, so với những thiên kim của những gia tộc kia, thì ngực Cố Thắm Đóa cũng không được xem là lớn, nhưng hình dáng lại hết sức xinh đẹp, đôi ngực mềm mịn,

trắng nõn đầy đặn, trên chóp có hai quả anh đào, hết sức đáng yêu, mỗi khi anh xoa bóp đôi ngực kia đều mang tới cảm giác cực tốt, quả thật là làm cho người ta không muốn buông tay.

.....

Nguyễn Thánh Thành dừng lại động tác, nghi ngờ nhìn cô.

Cố Thắm Đóa đỏ mặt, thẹn thùng mà nói: “Phải xoa xoa nhiều mới lớn, trên Internet nói, có ngực lớn, thì sẽ không có tiểu tam.....”

Nguyễn Thánh Thành nghe vậy thiếu chút nữa phá hủy việc đang làm, động tác trong tay mạnh hơn, vừa bực mình vừa buồn cười trách mắng: “Xem những thứ linh tinh đó ở đâu?”

.....

Ai nha? Tối qua hù dọa cô còn chưa đủ, lúc này trời vẫn chưa sáng hoàn toàn, bầu trời còn đen kịt, vẫn chưa xong à, làm sao mà chưa có rời giường mà lại nổi cáo?

Thấy anh tắm xong từ phòng tắm ra ngoài, vào phòng để quần áo bên cạnh, Cố Thắm Đóa cũng không dám ngủ nướng nữa, đôi mắt buồn ngủ lơ mơ bò dậy chỉnh chu lại mình, vừa nhìn dáo dác vừa liếc nhìn trộm.

Khụ! Dáng người Nguyễn tiên sinh, thật tốt làm cho sắc nữ chảy nước miếng a! Không chỉ có chân dài, vai rộng hông hẹp, thắt lưng thẳng tắp, hơi hơi cong, lại có thêm cơ ngực nở nan, lồng ngực gợi cảm, cơ bụng bằng phẳng.....Nhìn thấy liền muốn sờ loạn một phen!

Cố Thắm Đóa mặt đỏ tới mang tai rình coi lửa nam đang cởi áo choàng tắm thay quần áo, tầm mắt không cẩn thận chạy tới thắt lưng rắn chắc của anh, xuống chút nữa.....Chắc chắc, cái đó của anh có kích cỡ quá chuẩn, có thể sánh ngang với các người mẫu nam trên tạp chí Âu Mỹ.

Cũng phải thôi, người ta có nửa dòng máu ngoại quốc mà, độ cương độ cứng của cái đó, chiều dài cùng kích cỡ, sau khi cưới tự cô thể nghiệm qua vô số lần.....

Khuôn mặt nhỏ nhắn chột đỏ dữ dội, Cố Thắm Đóa cảm giác bụng vừa kéo, chỗ tư mật phun ra một luồng nhiệt lưu, nếu như đi làm nũng chút, nói chút lời hữu ích, anh có thể từ bi mà bằng lòng tha thứ cho cô hay không?

Khụ, nhìn anh khó chịu như vậy, cùng lắm thì.....Cùng lắm thì sẽ giúp anh phát tiết một chút!

Cố Thắm Đóa bị ai phát hiện, kết hôn chỉ mới một năm, mình cùng từ người mới học nghề trở thành người thuần thục.....

Không nghĩ còn đỡ, vừa nghĩ, những hình ảnh thân mật ướt át của họ, trong nháy mắt tắt cả những hoang mang lộ ra ngoài, Cố Thắm Đóa khó mà kìm chế, hô hấp rối loạn, ngay cả lỗ tai cũng đỏ bừng.

Mặt hồng tim đập dồn dập, đầu óc suy nghĩ lung tung, còn không đợi cô gái nhỏ xuân tình nhộn nhạo chân chó nhào qua, chột nghe điện thoại di động của Nguyễn Thánh Thành để ở đầu giường sát phong cảnh reo lên.

Anh đã mặc xong áo sơ mi, vừa gài lại nút áo vừa xoay đầu lại, nhàn nhạt liếc cô một cái.

Cố Thắm Đóa lập tức hiểu ý của anh. Vội vàng xoay người chạy về phòng nhủ lấy điện thoại cho anh.

Trên màn hình di động hiện lên một tên tiếng Anh, Joanna.

Hình ảnh kiều diễm trong đầu nháy mắt mất sạch, Cố Thắm Đóa ngậm nhấp môi dưới, cầm điện thoại bước nhanh về phòng để quần áo, lặng lẽ đưa tới.

Nguyễn Thánh Thành đã ăn mặc chỉnh tề, đưa tay tiếp nhận điện thoại, con mắt thâm thúy nhìn chăm chú mặt cô lúc đỏ lúc trắng vài lần. Có chút kinh ngạc sắc mặt cô sao vô duyên vô cớ lạ lùng như vậy.

“Joanna, là tôi.” Anh hơi thu lại vẻ mặt anh tuấn. Hỏi thăm bên đầu kia điện thoại: “Chuyện gì?”

Cố Thắm Đóa đứng không được tự nhiên, thấy anh nhìn mình chăm chăm, nghĩ rằng anh không muốn cho mình nghe nội dung cuộc điện thoại, trong lòng cảm thấy không có ý nghĩa, quay người lại ra khỏi phòng để quần áo dự định đến phòng tắm chuẩn bị đánh răng rửa mặt.

Nguyễn Thánh Thành ngẩn ra, dừng một chút, đi theo sau lưng cô, bước chân chậm rãi đi ra ngoài, cầm điện thoại tiếp tục nói chuyện với đối phương.

“Là như thế này? Không sao, nói với Hội Đồng Quản trị là ý của tôi, kế hoạch hợp mua ING tạm dừng, toàn bộ kế hoạch sắp tới bắt đầu làm lại.....”

“Ừ, còn nữa, tìm thời gian giúp tôi hen người của Lục thị.....Đúng, ai phụ trách liên hệ người đó, những người không có liên quan tôi không muốn gặp.”

“Ok, có chuyện gì liên lạc sau, Bye.....”

A a, đối với cô thì lạnh lùng trừng mắt nhìn nhau, còn đối với người phụ nữ khác thì nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, Cố Thắm Đóa dùng sức đem kem đánh răng lên bàn chải đánh răng, vênh tai nghe âm thanh trầm thấp dễ nghe của anh từ phía sau truyền đến, cảm thấy bụng cô lại càng đau rồi, âm thầm rên rỉ một tiếng để kem đánh răng xuống lấy tay che bụng.

“Cơ thể còn chưa thoải mái sao?”

Kết thúc trò chuyện anh đi vào phòng tắm, đưa tay từ phía sau xoay Cố Thắm Đóa lại, ánh mắt sắc bén quan sát từ gương mặt nhỏ nhắn hơi trắng bệch rơi xuống cánh môi nhỏ màu hồng bị cắn, lại nhìn xuống cái tay đang che lại cái bụng, vẻ mặt ôn hòa biến mất không thấy, chỉ còn lại vẻ mặt đen kịt.

Cố Thắm Đóa không thể tránh khỏi bị thái độ của anh làm kích thích, phồng má, thở phì phò một tay giơ bàn chải đánh răng, tay kia dùng sức thoát khỏi kiềm chế của anh.

“Lập tức thay quần áo. Đi bệnh viện với anh.” Nguyễn Thánh Thành lui về phía sau một bước, chân mày lập tức nhíu lại.

Hừ! Sắc mặt biến sắc nhanh như lật sách, thật đúng là quá nhanh rồi đó!

Cố Thắm Đóa châm biếm trong lòng, gương mặt nhỏ nhắn quay sang một bên, cũng không nhìn anh, cứng rắn cự tuyệt nói: “Em không muốn đi bệnh viện.”

Nguyễn Thánh Thành ngẩn ra, vẻ mặt mù mịt nhìn cô thẳng tắp một hồi lâu, mới thỏa hiệp đề nghị: “Vậy thì gọi điện thoại, gọi vú Lâm qua đây ngay.”

Ai ngờ lại tiếp tục gặp phải kháng cự, “Không cần.....”

“Em ở đây quậy cái gì?” Nhìn cô gái nhỏ trước mắt không biết đang bạo phát tính khí quậy cái gì, anh cuối cùng cũng nổi giận, “Vậy thì em cảm thấy bản thân mình tùy hứng là có đạo lý?”

Cố Thắm Đóa không lên tiếng, cúi đầu nhìn xuống đất, nếu không phải là sàn nhà thật dày thì sợ rằng đã sớm bị cô nhìn ra hai cái lỗ.

“Nói chuyện!” Âm thanh lạnh lùng chọt truyền tới bên tai.

Thật ra thì Cố Thắm Đóa không biết, Nguyễn Thánh Thành muốn thấy ở trên người cô nhất, chính là bộ dáng giờ phút này, giống như trở lại lúc vừa mới kết hôn, biến thành con kia cả ngày hoảng loạn, vừa nghe gió thổi cỏ lay sẽ vênh đôi tai dài như con thỏ nhỏ, cảnh giác mọi chuyện nhỏ nhặt, cho dù trong lòng có nhiều nghi vấn, cũng kiên quyết không trao đổi với người.

Bất quá con thỏ này so với trước kia hiển nhiên tiến bộ hơn nhiều, cơ thể không chỉ nhiều thịt, lá gan cũng bị anh nuôi lớn hơn, chỉ thấy cái miệng nhỏ hồng hồng bị cô nói: “Cơ thể là của em, mắc mớ gì tới anh? Cho dù em có đau chết, cũng không dám phiền Nguyễn tiên sinh quan tâm!”

Cũng là giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại, nhưng từng câu từng chữ đâm thẳng vào lòng người.

Ngực của anh vừa kéo, gương mặt tuấn tú tỉnh táo trong phúc chốc trở nên khó coi, ánh mắt anh tối tăm, không nói một câu nhìn cô chăm chú.

Trong phòng ngủ rất yên tĩnh, yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của phái nam, hô hấp của Cố Thắm Đóa cũng theo đó mà đứng lại.

Cô biết anh đang cự lực khắc chế tâm tình của mình.

Nguyên Thánh Thành này tuyệt đối là một cực phẩm, trầm ổn cẩn thận, thấy biển không sợ hãi đã đến trình độ cao nhất, vẫn chưa tới ba mươi tuổi, cũng đã quản lý ngân hàng tư nhân có sức ảnh hưởng lớn nhất toàn châu Á nhiều năm, nếu đổi người khác, tóc bạc cả đầu, nhưng anh lại tính trước từ đầu đến cuối, bình tĩnh giải quyết nhiều sự kiện khủng hoảng, cô chưa bao giờ thấy anh lo âu, có thể thấy rằng anh có khả năng áp chế cực cao.

Cô làm sao lại dám chọc giận anh đây?

7. Chương 7

Sau khi Cố Thấm Đóa hồi tưởng lại, thấy mình đại khái là bị dìm cả tập kích làm cho đầu óc mê muội, nghĩ lắm là mình nuốt vài viên hùng tâm bảo tử đảm (chắc là gan gấu) chứ?

Bởi vì vậy trong phúc chốc, trong lòng cô thậm chí còn phỏng đoán, mình chọc giận vị nhìn qua khó mà suy đoán lòng dạ sâu rộng này không biết sẽ dẫn tới hậu quả gì?

Lại nói tiếp, một năm qua, bọn họ vẫn luôn sống yên ổn với nhau.

Sau khi kết hôn hàng ngày Nguyên Thánh Thành vừa xử lý công việc ở ngân hàng Anh Hoa, vừa bắt tay vào dọn dẹp cục diện rối rắm của công ty đồ chơi, bận tới mảy mòi mắt, cô thì vội vàng học tiếp chương trình học, có lúc thậm chí trong lúc cô đang ngủ, thì người đàn ông cuồng công việc đi sớm về trễ mới về nhà.

Sống chung lâu ngày, tình cảm vợ chồng trở nên thân mật một cách tự nhiên, nhất là cô, dựa vào thông minh tài trí của mình, ở trước mặt anh biểu hiện rất tốt, cô nhớ anh đối với mình hẳn là tương đối hài lòng, bất kể biểu hiện của cô có giả dối hay không.

Diễn trò ai mà không biết? Cho dù vừa mới bắt đầu không có dày công tu luyện, vai diễn lúc nào cũng bị người bên cạnh khinh bỉ chê cười, nhưng có quan hệ gì? Chỉ cần người chủ nợ là anh vui vẻ là được.

Không ngờ tới chính là, buột miệng nói ra câu nói kia, ở phía sau im lặng thật lâu, Cố Thấm Đóa bắt đầu khẩn trương, hốt hoảng, gương mặt như đưa đám.....Một loạt cảm xúc không giải thích được bao vây cô, sau đó, cô hối hận.

Nguyên Thánh Thành có thể phát áo bỏ đi hay không? Trút giận lên công ty đồ chơi, để cho cô thấy công ty đóng cửa lần nữa, thăm trạng một cây chẳng chóng vãng nhà.

Hay là sẽ âm thầm làm cho công ty sụp đổ, nhằm trả thù công vong ân bội nghĩa? Để cho cô hoàn toàn nhận ra, anh Nguyên tổng giám đốc không phải là nhân vật có thể tùy tiện nghe lời người khác?

Phải biết rằng, phá hủy một công ty đồ chơi nho nhỏ, đối với Nguyên tiên sinh mà nói, không khác như là bóp chết một con kiến.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong lòng bàn tay nắm chặt tất cả đều là mồ hôi lạnh, Cố Thấm Đóa thủy chung không nghe thấy Nguyên Thánh Thành mở miệng nói chuyện.

Chiều theo tính tình cùng cách thức xử sự của anh, nhìn thấy càng bình tĩnh không sóng gió. Càng biểu thị sự việc này trọng đại.

Lúc này. Sợ rằng chỉ có một con đường chết rồi.....

Cả người Cố Thấm Đóa như chết rơi vào trong yên lặng, bị đau khổ dày vò hết lần này đến lần khác, hết sức hối hận, lại nghe thấy chuông điện thoại di động vang lên.

Là người khốn đản nào, bộ chết hay sao mà gọi tới vào lúc này?

Cố Thấm Đóa ngẩng đầu lên thật nhanh nhìn Nguyên Thánh Thành.

Chỉ thấy anh bắt máy. Đồng thời giọng nói không tốt hỏi: “Chuyện gì nói nhanh một chút, bớt nói nhảm.”

Rõ ràng bên kia đầu điện thoại truyền đến âm thanh của Nhiếp Minh Triết, đường đường tốt nghiệp cao học ở đại học Harvard University, cũng không phải là người thiếu đầu óc, vừa nghe giọng điệu cũng biết tâm tình đại boss không tốt, lời ít ý nhiều mà báo cáo xong một case, liền muốn cúp điện thoại.

Ai ngờ Nguyên Thánh Thành lại phun ra một câu, “Đợi chút.....Còn có chuyện cần làm ngay lập tức.”

Hồngбет! Đây là muốn hạ lệnh xử trí công ty đồ chơi sao?

Con thỏ nhỏ đang bị ảo não cùng hồi hận lắng trĩ, giờ lên lỗ tai dài thật cao, khẩn trương nghe anh nói một câu lạnh như băng “Chuẩn bị kế hoạch hợp mua ING lần nữa, buổi chiều giao cho tôi.”

Đầu kia vang lên tiếng kêu gào khoa trương của Nhiếp Minh Triết, “Oh my god! Không phải đâu? Boss! Hôm nay là chủ nhật, buổi chiều giao cho anh? Vậy chẳng phải là muốn toàn bộ nhân viên công ty làm thêm giờ.....Người khác không thành vấn đề, nhưng tôi nào dám gọi Quan Chi Quất tiểu thư đến làm thêm giờ?”

“Tôi mặc kệ mấy người có làm thêm giờ hay không, tôi chỉ muốn bản kế hoạch chiều nay nằm trên bàn làm việc của tôi, nếu như làm không được, mấy người chuẩn bị hành trang xuống chi nhánh ở Đài Trung đi!”

Không đếm xỉa chút nào tới Nhiếp Minh Triết hô to gọi nhỏ cầu cạnh, anh cúp điện thoại, nhìn cũng không nhìn Cố Thấm Đóa một cái, không nói một lời đi ra khỏi phòng ngủ.

Nghe tiếng bước chân anh càng lúc càng xa, Cố Thấm Đóa thở ra.

A di đà Phật, cũng may, cũng may, không có hạ lệnh công kích công ty đồ chơi, công ty còn có thể tiếp tục sống.

Vấn đề là, chỉ là nói chuyện điện thoại với Nhiếp Minh Triết. Tại sao lại cố ý bật loa ngoài. Rõ ràng là cố tình để cô thấy.

Vậy anh nói chuyện với Joanna tại sao lại không bật loa. Rõ ràng là hai tiêu chuẩn khác nhau.

Một tia lửa vô danh từ lòng vọt lên, lập tức đốt rụi cảm xúc vừa rồi Cố Thấm Đóa vừa mới trải qua, mới cảm thấy toàn thân bỗng nhiên như nhũn ra.

Người xem duy nhất cũng đi rồi, bản lĩnh diễn viên nhỏ cũng không diễn nổi nữa, nhũn như con chi chi nằm lại giường lớn lần nữa.

Cố Thấm Đóa từng xem chuyên gia phân tích mối quan hệ vợ chồng trên tạp chí, chuyên gia nói, đối với vợ mà nói, người chồng vô cùng xuất sắc sẽ đối mặt với nhiều cám dỗ bên ngoài, đây tuyệt đối là ác mộng của các cô, nếu như không có tự tin tài trí hơn người, ắt phải sẽ lo sợ bất an sống một ngày bằng một năm.

Loại quan hệ hôn nhân này, phải xây dựng trên cơ sở bình thường, nhưng cô và Nguyên Thánh Thành, có thể đạt đến cấp độ cao này sao? Coi như cô nguyện ý, Nguyên tiên sinh người ta còn chưa chắc bằng lòng!

Lại nói anh không phải còn có Joanna sao?

Cô bực mình mà lật người, ôm lấy gối lông vũ bù xù, ý định muốn vùi mặt mình vào trong gối nằm mềm mại.

Vị Ưông thư ký kia có ý với Nguyên Thánh Thành, là không thể nghi ngờ.

Vốn là Cố Thấm Đóa cũng không phát hiện, chỉ cảm thấy vị thư ký kia ở phòng tổng giám đốc rất lễ phép lại thân thiết, thỉnh thoảng hai người gặp nhau ở phòng làm việc của Nguyên Thánh Thành, cô ta chủ động nói cười bắt chuyện, gương mặt hữu nghị.

Cố Thấm Đóa thật vui mừng, cho rằng cô ta sẽ giống như Quan Chi Quất độc miệng lại dễ mềm lòng. Nguyên ý kết bạn cùng cô.

Cho đến sinh nhật cô tháng trước, cô mới phát hiện, thì ra có một số việc, chỉ có một mình cô đơn phương thôi.

Đoạn thời gian đó, Nguyên Thánh Thành đặc biệt bận rộn, một ngày có tất cả N cái hội nghị lớn nhỏ, vẫn còn bận tâm giúp công ty của cô một tay, vừa lên xe liền hỏi cô muốn ăn gì, cô suy nghĩ một chút đề nghị đi ăn lẩu.

Cố Thắm Đóa thích ăn cay, thích cảm giác hoa tiêu tê tê trên đầu lưỡi, nhưng cô không ngờ Nguyên tiên sinh vì ăn lẩu quá cay mà đau dạ dày.

Có lẽ sợ cô lo lắng, anh không nói gì, về nhà cũng giả bộ điềm nhiên không có việc gì, sau đó là Quan Chi Quất gọi điện tới, nghi ngờ hỏi: “Này, chị dâu nhỏ, anh họ em làm sao lại ngã bệnh? Nghe nói cũng nghiêm trọng phải đi bệnh viện truyền nước biển.”

Cô thế mới biết. Khó tránh khỏi hốt hoảng. Vội vàng gọi điện thoại cho anh. Ai ngờ là Ưông hân Dư nhận.

Ưông thư ký bên đầu bên kia điện thoại, vẫn duy trì thái độ trang trọng trước sau như một, âm thanh dễ nghe nói cho Cố Thắm Đóa, Nguyên tiên sinh đang họp, còn hỏi cô có chuyện gì.

Cố Thắm Đóa không muốn nghĩ nhiều, liền hỏi cô ta về chuyện Nguyên Thánh Thành bị bệnh, hai người thường xuyên đi lại với nhau, Ưông Hân Dư vừa nghĩ đã hiểu cô là đầu sỏ làm cho Nguyên Thánh Thành bị bệnh, chỉ nghe cô ta nhàn nhạt nói một câu: “Cố tiểu thư, bao tử Nguyên tiên sinh không tốt, không thể ăn cay, cô không biết sao? Cho dù cô không thể chăm sóc tốt cho anh ta, cũng xin cô đừng hại anh ta.”

Tiếng tâm Ưông Hân Dư tràn đầy giới thượng lưu cảm giác ưu việt bẩm sinh, lời nói hàm xúc không cần nói cũng biết.

Ngày đó hết giờ làm, Cố Thắm Đóa lặng lẽ đứng bên ngoài cửa lớn ngân hàng Anh Hoa, xa xa nhìn Nguyên Thánh Thành che dạ dày, Nhiếp Minh Triết đang muốn vào bên trong xe, phía sau, Ưông Hân Dư một đường chạy chậm tới, trong tay giơ lên cặp công văn cùng áo khoác của anh, cô ta đứng trước mặt anh, nét mặt hiện lên vẻ ân cần, đáy mắt ẩn chứa tình ý ai cũng thấy rõ ràng.

Cố Thắm Đóa nghĩ. Hóa ra là như vậy.

Thật đúng là ngu quá, làm sao lại không nhìn ra trong nụ cười thần thiết tràn đầy cảm giác xa lánh, cùng Quan Chi Quất tùy tiện dứt khoát bất đồng.

Có lẽ, người ta chỉ thích ở trước mặt Nguyên Thánh Thành biểu hiện hào phóng đúng mực, nhưng cô lại hiểu lầm.

Về sau Cố Thắm Đóa không muốn đến ngân hàng Anh Hoa nữa, có đôi khi anh muốn tìm cô, cô có thể từ chối thì cũng từ chối. Muốn gặp thì cũng hẹn anh ở nơi khác.

Một năm hôn nhân, nếu nói có người quấy nhiễu, thì chính là Joanna vị Ưông thư ký kia! Mà phải nói hai người chân chính chạm mặt, đối mặt, nhiều nhất cũng có một lần!

Bởi vì dì cả cùng chưa thỏa mãn dục vọng dẫn đến việc vợ chồng bất hòa, cả ngày, Nguyên Thánh Thành nghiêm mặt không để ý tới cô, cầm chìa khóa xe liền đi ra ngoài, Cố Thắm Đóa mơ mơ màng màng ngủ một giấc, tỉnh lại đã là buổi trưa, cũng không thấy anh trở về, có lẽ anh còn chưa hết giận.

Không dám gọi điện thoại cho Nguyên Thánh Thành, không thể làm gì khác hơn là gọi cho Nhiếp Minh Triết, ở bên kia đầu điện thoại anh luôn miệng kêu khổ nói cho cô biết, boss hiện tại đang làm việc trong phòng làm việc, cấp trên làm việc chăm chỉ, cấp dưới bị gọi làm việc người nào dám oán trách? Chỉ có thể xóc lại tinh thần vui đầu mà làm.

Cô nghe xong, nhỏ giọng hỏi: “VẬY.....Anh ấy ăn cơm chưa?”

“Oh, đừng lo lắng, Ưông thư ký cũng ở đây, cô ấy sẽ an bài.”

Nhiếp Minh Triết trả lời làm cho Cố Thắm Đóa không muốn nói nhiều thêm nữa câu. Cúp điện thoại rất nhanh.

Mấy ngày tiếp theo, một người bận rộn nghiên cứu hợp đồng, một người làm bài tập, hai người tuy ở chung cùng một mái hiên nhưng rất khó gặp nhau, thường là Cố Thắm Đóa ngủ rồi Nguyên Thánh Thành mới về, đến lúc cô tỉnh thì người đã đi từ sớm.

Tình hình như vậy kéo dài suốt một tuần sau đó, Cổ Thấm Đóa nhận được điện thoại của Quan Chi Quất, hiển nhiên gần đây đại tiểu thư bị anh họ chinh cho đầu óc mơ hồ, cuối cùng cũng tìm ra được đầu sở gây nên.

Ý vào mình sinh trước Cổ Thấm Đóa mấy tháng, tiếp đó Quan Chi Quất trực tiếp nói với chị dâu có tiếng không có miếng, hoàn toàn không có chút dịu dàng rụt rè nào của con gái nhà quyền quý.

“Cổ Thấm Đóa! Tôi đối với cô quá thất vọng!” Ở bên kia điện thoại lông mày Quan Chi Quất dựng đứng, mặt cũng đỏ lên vì tức.

Lúc này Cổ Thấm Đóa mới chợt nhớ lại, ngày đó Nguyên Thánh Thành nói với Nhiếp Minh Triết là có ý gì, chuyện này.....Không lẽ vị thiên kim này của nhà của nhà họ quan cũng tham gia dự án thu mua!

Nghe giọng nói cực kỳ tức giận của Quan Chi Quất, Cổ Thấm Đóa liền đoán được phó tổng Nguyên có nhiều thủ đoạn hung ác chinh người.

“Anh họ đi công tác, tôi sợ cô quá tịch mịch, mới có hảo ý tới ở cùng cô, cô không cảm ơn, còn bán đứng tôi!” Quan Chi Quất vừa thông suốt liền oán trách, “Lần này tốt rồi! Làm hại tôi tăng ca một tuần, ngay cả thời gian thở lấy hơi cũng không có, còn bắt tôi hàng ngày xem sắc mặt của chồng cô! Tôi cũng buồn bực, nghĩ thầm tôi đâu có thiếu tiền anh ta, tại sao anh ta lại nhìn tôi không vừa mắt?”

“Cái đó, tôi cũng xem sắc mặt anh ta.....” Cổ Thấm Đóa sinh lòng hổ thẹn, chột dạ vội vàng thanh minh, cô cũng bị đối xử gần giống với cô ấy.

“Vậy coi là cái gì?” Quan Chi Quất cười lạnh một tiếng, tiếp tục nghiêng rằng mà kể tội cấp trên, “Thảm nhất chính là tối hôm nay tôi còn phải thức trắng đêm vẽ bản thiết kế, tôi đã làm ba ngày rồi, trời ạ! Chồng cô làm việc thật là cực kỳ tàn nhẫn! Cô chờ xem, mắt tôi ngày mai khẳng định sẽ có quầng thâm giống như gấu trúc!”

“Không có không có, cô là người có phúc khí, mắt làm sao có thể có quầng thâm?” Cổ Thấm Đóa chân chó mà an ủi đại tiểu thư cuồng bạo, “Tôi đối với cô rất có lòng tin, bất kỳ khó khăn nào cũng không làm khó được cô.....cô nhất định sẽ gặp yêu giết yêu, gặp phạt giết phạt!”

“Giết cái quỷ! Tôi không muốn bị trục xuất tới Đài Trung mới liều mạng như vậy.” Quan Chi Quất oán hận chỉ trích cô nói: “Cô cũng vậy, biết rõ thân thể của mình, còn ăn uống lung tung, hơn nữa, ăn thì ăn, cô chết cũng không nhận không phải tốt sao, tại sao lại sợ anh ta như vậy? Anh ta vừa hỏi liền khai ra toàn bộ? Tôi bị cô hại thê thảm! Sống chết chưa biết, cũng không biết ngày mai có vượt qua kiểm tra hay không.....”

Thôi đi, nói đi nói lại, còn không phải là sợ bị đưa tới Đài Trung?

Cổ Thấm Đóa bĩu môi, thiên kim tiểu thư chi thứ hai củ nhà họ Quan, sung sướng từ lúc ở trong bụng mẹ đến lúc ra ngoài, bao nhiêu người nâng niu! Muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, muốn cái gì mà không có? Làm gì liều mạng như vậy, cần gì phải tới công ty làm một chút nhỏ nhỏ? Ngoan ngoan ngồi ở nhà chờ rảnh thì lấy về nhà không phải là tốt hơn sao?

Mặc dù thảm mắng trong lòng một hồi, nhưng ngoài mặt vẫn phải dễ dàng.

“Thật xinh lỗi nha, tôi cũng chẳng còn cánh nào khác, tôi trước kia cũng không biết anh họ cô phát động tính khí, cũng thật đáng sợ, tôi về sau cũng không dám tùy tiện chọc giận anh ấy.....”

“Cô tạm thời đừng đến đây, anh họ mà phát giận với cô? Anh ta sẽ chinh bọn binh tôm tướng cá này?” Quan Chi Quất thở dài, “Cô thật là tốt! Tôi vốn cho rằng cô giống với chị dâu nhỏ, bị anh hai của tôi ăn gấu gao. Hiện tại mới phát hiện không phải như vậy. Cô là giả heo ăn cỏ? Ngoài mặt biểu hiện nghe lời, thật ra thì đặc biệt có thể làm chuyện tức chết anh họ?”

“Đâu có đâu có, tôi còn hao tâm tổn trí, nghĩ cách làm cho anh ta hết giận đó.”

Cười theo, nhận lỗi, nói một đồng lớn lời hữu ích, Cổ Thấm Đóa cuối cùng cũng có thể trấn an được đại tiểu thư ở đầu bên kia điện thoại, ai ngờ Quan Chi Quất vừa mới bạo phát tính khí xong, trước khi cúp điện thoại mới thông báo, nói Cổ Thấm Đóa tối nay cùng mình đi đến khách sạn tham gia một bữa tiệc của nhà nào đó.

Cố Thắm Đóa thấy thẹn trong lòng với chị Quan, lập tức một lời đồng ý.

Ngồi lên xe của Quan Chi Quất phái tới, Cố Thắm Đóa bị đưa đến cửa hàng tốt nhất chọn lễ phục, sau đó lại đến nơi có thợ trang điểm danh tiếng để they đổi tạo hình.

Trải qua trang điểm, sau đó stylist thay phiên nhau ra trận, bậc thầy trang điểm mà trong giới diễn viên người mẫu chạm tay có thể bỗng hai mắt tỏa hào quang sáng rực rỡ.

Một bộ lễ phục Dior hở ngực màu trắng kiểu mới nhất, ôm trọn vòng một nhìn tương đối đầy đặn của cô, trên cần cổ trần trụi trắng nõn đeo sợi dây chuyền bằng ngọc trong suốt làm nổi bật lên da thịt của cô, dung mạo đáng yêu xinh đẹp.

“Tiểu thư xinh đẹp, có hứng thú gia nhập làng giải trí không? Tôi bảo đảm cô nhất định sẽ nổi tiếng!” nhà tạo mẫu hưng phấn đề nghị.

Cố Thắm Đóa cười lắc đầu.

Năm trước, người đại diện công ty nghệ thuật nổi tiếng nhìn thấy cô ở trạm xe điện ngầm, liền một lòng thuyết phục cô gia nhập làng giải trí, còn rất thành ý trao danh thiếp, hẹn cô gặp mặt nói chuyện.

Cô nghĩ, Nguyên tiên sinh cũng sẽ không nguyện ý nhìn thấy Nguyên phu nhân, gia nhập vào làng giải trí phức tạp?

Không chút do dự mà cự tuyệt đối phương, ai ngờ không đến mấy ngày, Nguyên Thánh Thành không biết từ nơi nào biết chuyện này, không nhìn ra vui buồn thuận miệng hỏi cô có hứng thú với làng giải trí không.

Bỗng nhiên Cố Thắm Đóa rất muốn biết, nếu như mình nói có hứng thú, anh sẽ có phản ứng gì? Vì vậy cô gật đầu một cái, khéo léo trưng cầu ý kiến của anh.

Anh nghe xong khẽ mỉm cười, nói với cô: “Em thích làm cái gì thì làm cái đó, đây là tự do của em, anh không phải là người chồng chuyên chế độc tài, sẽ không can thiệp vào chuyện của em”

Cô nhìn anh một lúc lâu, dường như muốn từ trên mặt anh phân biệt những lời này là thật hay giả, sau lại thật sự là không nhìn ra đầu mối, mới thành thật mà nói mình không có hứng thú với làng giải trí.

Anh cũng nhìn cô chăm chú, đánh giá, nhận định độ chân thật trong lời nói, nhưng rất nhanh anh liền gật đầu, nói: “Vậy thì tốt, đối với người hoặc chuyện không có hứng thú, không cần thiết lãng phí thời gian.”

Đối với người hoặc chuyện không có hứng thú, chưa bao giờ lãng phí một chút xíu thời gian.....Đây là lời chỉ dạy của Nguyên tiên sinh.

Như vậy, Cố Thắm Đóa không khỏi suy nghĩ, hứng thú của anh đối với cô, sẽ kéo dài bao lâu?

Dưới màn đêm buông xuống, đèn đuốc rực rỡ, khách mời bữa tiệc tập trung ở đại sảnh, đèn thủy tinh to lớn xa hoa sáng chói, khó mà có thể kể hết các loại hoa cỏ quý báu, nơi đây tiệc có một ban nhạc đang trình diễn một ca khúc ưu nhã, không gian to lớn được chiếu rọi bởi ánh sáng rực rỡ đầy màu sắc.

Người phục vụ mặc đồng phục thống nhất, ân cần bày ra một bàn rượu ngon, thường xuyên tới lui ở hội trường, dày công trang điểm, cử chỉ ưu nhã mà phục vụ khách quý.

Ở tại đại sảnh, có một cánh cửa Baroque khổng lồ mang phong cách cửa sổ sát đất (ThanhThanh: chả biết là cái gì?), khó mà thấy được một mỹ nhân trang phục lộng lẫy mát mẻ, đang bưng đĩa ăn như hổ đói.

Nửa tiếng trước, cô đi đến nơi tổ chức bữa tiệc đèn đuốc rực rỡ thì chậm chạp phát hiện không thấy bóng dáng của Quan Chi Quất.

“Chị đến rồi sao? Tôi còn trong công ty rất bận bịu! Như vậy đi, chị cảm thiệp mời đi vào trước tiên lấp đầy bụng, nhớ nhất định phải chờ tôi, ngàn vạn lần đừng lén lút chuồn đi nha!”

Trong điện thoại, trong giọng nói của Quan Chi Quất lộ ra một cỗ uy hiếp, thành công ngăn lại Cố Thắm Đóa tính toán chuẩn bị nhấc chân đi.

Trước kia cô không thích tham gia các loại xã giao trên thương trường, về phần sau khi kết hôn, cho đến bây giờ cô chưa từng cùng Nguyên Thánh Thành xuất hiện công khai.

Không biết từ nguyên nhân gì, Nguyên tiên sinh chưa từng mang cô công khai thân phận, chỉ có cùng người quan hệ rất thân với anh vợ chồng Nhị thiếu gia của chi thứ hai nhà họ Quan ăn bữa cơm, còn có thêm một chỗ nữa là người nghe tiếng đến ăn tiệc Quan Chi Quất.....Cả nhà họ Quan, hình như cô chỉ gặp qua mấy người này.

Vì vậy, bất luận là nhà chồng hay là nhân viên ngân hàng Anh Hoa, người biết Cố Thắm Đóa là “Nguyên phu nhân” tồn tại không thể giả được, cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mấy người, ngay cả Uông Hân Dư, chỉ sợ là cũng không biết nội tình.

Quan Chi Quất sợ cô cảm thấy uất ức, liền thay anh họ mình giải thích, nói Nguyên Thánh Thành từ trước đến nay làm việc có chừng mực, làm như vậy nhất định là có lý do của mình, về phần những thân thích nhà họ Quan kia, Quan Chi Quất cười hì hì nói với cô nhà họ Quan nơi đó, đối với tiểu bạch thỏ như cô chính là “Rơi vào rừng sâu”, nhìn thấy chị dâu nhỏ chưa? Nếu không có anh hai tôi ở đó, đã sớm xương cốt không còn.

Cố Thắm Đóa nghe xong, trong lòng thầm nói bốn chữ “Phóng đại” ()

Thật ra thì Quan Chi Quất nào biết, Cố Thắm Đóa đối với tình trạng hiện tại nửa điểm oán trách cũng không có, những thứ khác không nói, những đám chó săn của các tạp chí bát quái kia có thể so với cục tình báo của nước Mỹ, chỗ nào cũng nhúng tay vào, ngộ nhỡ ngày nào đó biết quan hệ của cô và Nguyên Thánh Thành, tuyệt đối sẽ phân tích sâu sắc bí mật cuộc hôn nhân này, không làm được còn có thể đào mười tám đời tổ tông nhà họ Cố ra thảo luận, suy nghĩ thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, vẫn là khiêm tốn là tốt nhất!

Bước vào tiệc rượu ở phía sau, Cố Thắm Đóa thấy an tâm rất nhanh, công ty đồ chơi nho nhỏ bất luận là giao thiệp, hay quan hệ xã giao với đối tác, cũng không có thể đánh đồng bằng với cấp bậc buôn bán với nhà họ Quan, cho nên, khách mời toàn trường nhìn một người quen mặt cũng không có.

Các tân khách đi lại ở bữa tiệc, không phải là thiên kim nhà giàu danh tiếng, thì cũng chính là công tử tinh anh trong xã hội, mọi người đều một thân hoa lệ cao quý, bưng ly cao cổ tinh tế, tư thế tao nhã trong đám người qua lại không ngớt, cạn ly chậm chậm uống, trò chuyện với nhau thật vui vẻ, chỉ có Cố Thắm Đóa, khuôn mặt tinh xảo, xa lạ, tướng ăn phóng khoáng hiem thấy, rất nhanh hấp dẫn sự chú ý của mấy đôi nam nữ đang nói chuyện phía sau.

“Steven. Mau nhìn. Cô gái đó là ai?”

“Không biết, KiKi còn cô?”

“Giống như chưa từng gặp qua cũng.....Trời ạ, cô ấy khẩu vị thật tốt!”

“Ah? Bộ lễ phục đó không tệ, Thi Thi, có phải kiểu mới nhất của Milan hay không?”

“A, chính là nó! Tháng trước tôi cùng mẹ tham gia buổi diễn thời trang của Milan, liếc mắt một cái nhìn trúng bộ này, tôi rất thích, ai ngờ sớm bị người khác mua rồi, muốn có lại cướp không được.....Các người nói cô ấy có phải thiên kim tiểu thư nhà nào hay không?”

“Theo tôi thấy: Đại khái chắc là tiểu tình nhân của vị thiếu gia nào mang tới.....mới vừa rat ay, chịu khó vung tiền như rác, Hừ! Trường hợp này, cứ nhiên có thể mang theo loại phụ nữ này, thật là chán!”

“KiKi, làm gì mà nói khó nghe như vậy? Tôi thấy đáng người cô ta không tệ, chính là không biết gia cảnh như thế nào.....”

“Michael, anh phải cẩn thận, có một số người mẫu, diễn viên nhỏ không biết xấu hổ, trời sinh ra đã là tiểu tam, thấy người có tiền liền bám không buông, lên được giường thì tự cho mình là vợ lớn, anh muốn thoát thân cũng khó.”

“Được rồi được rồi, các người nhỏ giọng một chút, coi chừng bị người ta nghe thấy.”

“Sợ cái gì, cô ta chắc chắn nghe thấy, ngay cả đầu cũng không quay lại, các người không thấy chỉ có bóng lưng tôi sao?”

Đang lúc mọi người đang mong chờ soi mói, Cố Thấm Đóa hết sức phối hợp quay mặt lại, trong miệng chắt đầy bánh ngọt phình lên, cô duỗi tay vuốt cổ khó khan nuốt vào, hàm răng trắng như tuyết cắn nĩa bạc, bộ dạng hung dữ nhìn về phía mọi người, nhìn hết sức buồn cười.

Hết cách rồi, âm thanh mấy người này nói quá lớn. Lớn đến cô muốn không nghe cũng không được.

Nhìn thấy Cố Thấm Đóa quay đầu lại. Người từ trước đến nay luôn cho mình là xuất sắc cũng không khỏi sững sờ.

Hiện nay thẩm mỹ viện phát triển từng ngày, phụ nữ xinh đẹp nhiều vô số kể.....Mọi người đều có gương mặt gần giống như nhau, sản sinh ra gương mặt trái xoan, bởi vì chỉnh sửa quá nhiều lần càng ngày càng mất tự nhiên, mặt cứng ngắt giống như cương thi, mặt như một khuôn đúc ra.

Mượn mấy cô gái bên cạnh mà nói, người nào mà không đi cắt mắt, gọt mặt? Người nào mà chưa từng chỉnh sửa?

Nhưng gương mặt trước mắt, khuôn mặt trái xoan tinh xảo đến mức cho người đổ kỵ, hai lông mày tự nhiên thanh tú, chỉ trang điểm nhàn nhạt, không có khoa trương mang lông mi giả, làm cho người ta nhìn không buông là đôi mắt xinh đẹp, cái mũi thẳng tắp, đôi môi đầy đặn tuyệt đẹp, thoa chút son bóng màu hồng đơn giản.

Không thể nghi ngờ chút nào. Đây tuyệt đối không phải là chỉnh sửa mà là mỹ nữ.

Xung quanh an tĩnh lại rất nhanh, bởi vì trên mặt đám đàn ông tràn ngập kinh diễm cùng than thở, rất nhanh trong lòng không còn cảm giác muốn dẫn bạn gái ra cửa.

Cố Thấm Đóa hài lòng bưng ly nước cam chuẩn bị uống một hớp, đã bị người phía sau vỗ mạnh một cái phun ra.

Quay đầu nhìn lại. Chính là tiểu thư Quan Chi Quất.

“Cô đến rồi à, tôi ăn no rồi, cô muốn ăn gì? Tôi giúp cô đi lấy!” Thấy người quen cuối cùng cũng tới, Cố Thấm Đóa vui sướng nói.

“Thôi, tôi không còn hơi sức nói với chị, hôm nay mệt chết đi được.....” Quan Chi Quất phát ra tiếng thở dài, bắt bẻ nhìn miếng phô mai trên tay Cố Thấm Đóa, tất nhiên là không thích, đi đến chỗ để thức ăn, vừa lấy thức ăn vừa nhìn xung quanh.

“Cô muốn tìm người sao?” Cố Thấm Đóa cũng đi theo quan sát, “Oh, đúng rồi, cô gọi tôi đến nơi này làm gì? Tôi không quen người nhà họ Lục.....”

“Hừ. Muốn chị đến đây nhận thức” Quan Chi Quất liếc cô một cái, ánh mắt cô ta nhìn đến đội nam nữ vừa đến, tinh thần lập tức chấn động, “Thấm Đóa! Tôi muốn chị nhìn bên phải.....” Ngón tay thon dài chỉ chỉ, “Bên kia!”

Cố Thấm Đóa nhìn theo về phía mục tiêu, ngây ngẩn cả người.

8. Chương 8

Khi Nguyên Thánh Thành xuất hiện ở đại sảnh bữa tiệc, trong phúc chốc giống như có vô số ánh đèn chiếu lên người anh, khách mời cả phòng nhưng trong mắt Cố Thấm Đóa chỉ chú ý tới anh.

Từ nơi này nhìn sang, hôm nay anh mặc một vớ trang phục mà xám bạc, phối hợp với cà vạt màu xanh lá cây, bất luận là chất liệu hay nguyên liệu đều là thứ tốt nhất, kết hợp với vóc người thon dài cao lớn hết sức phù hợp, làm nổi bật lên đôi vai thẳng tắp và thân hình cao lớn của anh.

Khi anh bắt tay cùng khách quen, bưng lên ly rượu, ưu nhã nhưng không mất lễ độ, viên đá quý Taffany trên khay áo thấp thoáng lóe ra ánh sáng mê người.

Khí thế là khí thế! Có một số người là có bẩm sinh, ví dụ như Nguyên tiên sinh.

Cổ Thấm Đóa thoáng dời tầm mắt, nhìn về phía người phụ nữ bên cạnh anh.

Một thân lễ phục màu đen đơn giản, hào phóng, cầm một cái túi dự tiệc màu vàng, cử chỉ đứng đắn, không ai khác là Uông Hân Dư.

Tận chức tận trách Uông thư ký thủy chung nhắm mắt theo đuôi đi theo bên cạnh anh, rõ ràng là sinh ra là tiểu thư danh giá, lại luôn có chừng mực, giữ lễ phép, đi theo bên cạnh anh, hào phóng lộ ra nụ cười dịu dàng trước mặt khách mời. Cả người đều làm cho người thấy là một người phụ nữ thông minh.

“Này” Qua Chi Quất ở bên cạnh nhìn thấy, người phụ nữ đang vui mừng vì nhìn thấy chồng mình, chẳng biết tại sao đôi mắt bỗng nhiên lại ảm đạm, trong lòng cười trộm, lấy cùi chỏ đung đung cô.

Cổ Thấm Đóa quay đầu, gặp gương mặt hả hê của Quan Chi Quất “Chuyện gì?”

“Có nhìn thấy không? Giống phu xướng phụ tùy hay không, tôi chính là giúp chị gỡ chuông báo động, chị nhất định phải giám sát chặt chẽ đó!”

Cổ Thấm Đóa không lên tiếng.

“Mau đi thôi, anh họ gặp được chị nhất định sẽ vui mừng.....” Quan Chi Quất vỗ vỗ vai của cô, thấy cảnh cáo của mình đã đạt được mục đích, bắt đầu tính toán rút lui, “Tôi phải đi trước một bước, về nhà ngủ bù để tối nay làm việc.”

“Vậy còn tôi?” Ai ngờ Cổ Thấm Đóa kéo cô lại. “Tôi có thể về cùng cô không?”

“Làm sao chị có thể về?” Quan Chi Quất vẻ mặt ngạc nhiên hỏi. “Chị phải đi tìm anh họ đó?”

“Tôi chính là.....Không đi.” Cổ Thấm Đóa lắc đầu một cái, “Anh ấy có thể còn giận tôi đó.....”

Thấy dáng vẻ cúi đầu ủ rũ của cô, Quan Chi Quất nổi giận, “Chẳng lẽ chị muốn để cho anh ấy tiếp tục tức giận? Làm cho người phụ nữ khác có cơ hội nhào vô?”

Cổ Thấm Đóa không lên tiếng, tầm mắt vẫn nhìn về nơi đôi nam nữ kia đứng.

“Lần này nghe tôi. Tôi có cái đề nghị này.”

Cổ Thấm Đóa dời tầm mắt nhìn về Quan Chi Quất “Đề nghị gì?”

“Sắc dụ!”

Cổ Thấm Đóa nhún nhún vai, xin thứ lỗi cho kẻ bất tài, vốn không thể trông cậy vào đề nghị của Quan Chi Quất, Nguyên tiên sinh ở trên giường luôn như sói như hổ, cô bình thường cũng có chút chui không nổi, làm sao còn dám không biết sống chết mà khiêu khích anh?

“Thử một chút đi, không phải người xưa có câu “đầu giường cãi nhau, cuối giường hòa’ sao? Giữa vợ chồng phải có tình thú, không bằng chị thử một chút.”

Cổ Thấm Đóa đỏ mặt lên, “Anh họ cô giống như người có tình thú? Gương mặt khối bang, cô còn không phải cũng bị anh ấy dọa sợ sao?”

“Thôi đi! Gương mặt khối bang đều là nhằm vào chúng tôi, chị không phát hiện chồng chị vừa thấy chị, đôi mắt liền bốc lửa, giống như sói bị bỏ đói thật lâu đó?”

“Anh ấy là con lai, màu mắt không giống người bình thường!” Cổ Thấm Đóa đỏ mặt, thấp giọng la hét phản bác.

Quan Chi Quất phát ra tiếng cười nham nhở.

Bữa tiệc tối nay, là nhà họ Lục ăn mừng đại thọ tám mươi của Lục lão gia, mở tiệc ở khách sạn.

Báo mấy ngày trước mới viết, người nắm quyền Lục thị bởi vì trúng gió toàn thân bất toại, hai người con Lục Minh Na cùng Lục Duy Khiêm vì tranh đoạt quyền lợi không để ý mặt mũi, huyền não làm cả Lục thị náo loạn, cũng chỉ chờ Lục lão gia tắt thở rồi tuyên bố di chúc.

Không có người được chúc thọ. Còn tổ chức going trống khua chiêng như vậy. Cố Thấm Đóa cảm thấy ngạc nhiên vô cùng.

Quan Chi Quất rất không có nghĩa khí bỏ cô mà đi về, Cố Thấm Đóa vốn định uống xong ly nước trái cây rồi chuẩn bị, ai ngờ một thanh âm khinh ngạc của phụ nữ bất thành linh vang lên sau lưng cô.....

“Thục Quân, cô mau nhìn xem có phải người kia của Darren hay không?”

Tiếp theo là một thanh âm của phụ nữ khác vang lên, chứa đầy khinh thường cùng cay nghiệt, “Không sai! Cô, không phải là người phụ nữ bị Darren bao nuôi sao? Làm sao lại chạy đến nơi này?”

Một miệng lớn nước trái cây còn chưa được nuốt xuống. Cố Thấm Đóa bất hạnh vô cùng bị sặc.

Cô che miệng xoay người, nhếch nhác một bên ho khan một bên nhìn về phía hai người phụ nữ.

Một người thường xuyên xuất hiện trên tạp chí thời trang, là nhị tiểu thư của Quan lão gia, dì của Nguyên Thánh Thành, Quan Thiên Lệ, còn người khác là cháu dâu của Quan lão gia Phương Thục Quân, là chị họ của Uông Hân Dư, nghe Quan Chi Quất nói, cô ta trong giới thượng lưu là người thành lập tổ chức từ thiện.

Cố Thấm Đóa và Uông Hân dư đều không thích đối phương, bởi vì các cô không cùng một loại người, nên hai vị phu nhân trước mắt cũng không phải.

Nhưng cô lúc nào lại trở thành người phụ nữ được Nguyên Thánh Thành bao nuôi?

Ở nơi này cộc hôn nhân giống như giao dịch, cô không giải thích được trở thành Nguyên phu nhân, giống như hai bàn tay trắng không có gì cả, cùng đường lắm, mới mang mình đi bán, đổi lấy chủ nợ rat ay cứu vớt công ty của ba.

Vậy mà người bên cạnh nhìn cô với ánh mắt, giống như xem hề, cô không phải là nhân vật nữ chính. Chỉ là một diễn viên nhỏ.....Nhân vật nhỏ nhỏ ở trong hài kịch được gọi là vai phụ.

Ở đại sảnh chứa đầy khách mời, tràn ngập tiếng cười nói mời rượu, không ai chú ý đến một góc, Cố Thấm Đóa im lặng không lên tiếng, thẳng tắp nhìn đèn thủy tinh khổng lồ treo trên trần nhà đến mất hồn.

Thật đẹp, mỗi viên đều phát ra ánh sáng lấp lánh, óng ánh trong suốt, sáng chói như kim cương, làm cho người ta không dám nhìn gần.....Đại khái là nhìn hơi lâu, Cố Thấm Đóa cảm thấy con mắt như có cái gì đụng vào, ề ề ẩm ướt.

Hai người phụ nữ đứng ở trước mặt, bốn cánh môi đỏ lúc đóng lúc mở, phun ra lời nói hết sức cay nghiệt.

Một nỗi giận nói: “Xem cô còn nhỏ tuổi, không nhìn ra là có lá gan rất lớn, cũng không nhìn lại chút mình là thân phận gì, mà nơi này cũng dám chạy tới, Darren biết cô tới không?”

Một người khác đồ kị nhìn cô nói, “Đúng nha, một tình nhân nhỏ như cô, làm sao có thể quang minh chính đại, xuất hiện ở chỗ này? Có phải muốn đám chó săn đến đưa tin, làm tức chết lão gia nhà chúng tôi?”

“Tôi thấy cô là hồ ly tinh không hiểu chuyện làm người ta tức giận. Thừa lúc không có ai thấy. Cô đi nhanh lên đi!” Quan Chi Lệ chán ghét lắc đầu thờ dãi, “Thật không biết, Darren nghĩ như thế nào, vui đùa một chút mà thôi, lại làm cho người ta quan tâm mà tìm đến như vậy.....”

Đại khái là nửa điểm cũng xem thường Cố Thấm Đóa, Quan Chi Lệ nói xong lười phải dạy dỗ, uốn éo thân hình nghênh ngang đạp giày cao gót rời đi.

Phương Thục Quân không có đi, khinh miệt nhìn Cố Thấm Đóa “Khuyên cô một câu, ngàn vạn lần không được cho rằng mình có cơ hội bay lên cành cao làm phương hoàng.....Nhà họ Quan nhất định sẽ không cho loại phụ nữ như cô gần cửa.”

Cô ta cao ngạo ngẩng đầu, ý bảo Cố Thấm Đóa nhìn về đôi nam nữ làm người ta chú ý trong hội trường, “Cô nhìn hai người bọn họ một chút, trời sinh một đôi, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ ở cùng nhau, mà loại nười như cô, cũng chình là trời sinh là ăn trộm, đặc biệt trộm tình yêu của người khác.”

Tình yêu, là món đồ xa xỉ cỡ nào!

Có lẽ nó ở trong tủ kính cửa hàng châu báu ở Paris, độc nhất vô nhị, lóa mắt mê người, thế nhưng giá trên trời lập tức làm cho người ta tỉnh táo lại, giống như phù dung sớm nở tối tàn. Nếu có mai mắn, cả đời người sẽ gặp một lần.

Hai mươi một năm trong cuộc đời, Cố Thấm Đóa thường thức được cuộc sống trăm vị khác nhau, phát hiện tình yêu, không chỉ ngọt, mà còn có cay đắng, nó đem đến cho cô trăm vị, khắc cốt ghi tâm.

Khi cô rời khỏi sảnh bữa tiệc, quay đầu nhìn lại nơi có ánh đèn rực rỡ, không ai nhận thấy được sự tồn tại của cô, quan tâm cô có đến hay không.....

Cô xoay người dọc theo đường phố đi từ từ.

Khoảng thời gian qua thật vui vẻ, đảo mắt một cái hết một năm, phố lớn ngõ nhỏ tràn ngập hơi thở ngày lễ, tủ kính đối diện đường cái trưng bày nhiều loại đèn hết sức xinh đẹp.

Một đám thanh niên ăn mặc tươi trẻ, tùm năm tùm ba đi qua bên người cô, có mấy người quay đầu về phía cô huyết giác, nháy mắt ra hiệu hô: “Cô gái xinh đẹp!”

Đôi tình nhân trẻ tuổi ôm nhau đứng ở ven đường, nữ sinh cầm một cái bánh Hamburg, cùng nam xinh, anh một miếng em một miếng ăn vui vẻ, nhìn ánh mắt của đối phương, tươi cười rạng rỡ, giống như toàn bộ thế giới, chỉ tồn tại đối phương.

Bước chân bỗng nhiên dừng lại, Cố Thấm Đóa cô đơn đứng nơi đó, trong lúc nhất thời không biết mình phải đi nơi nào.

Giống như là như đường thật xa, cô đột nhiên cảm thấy mệt chết đi được, cuối cùng chân mỏi mà ngồi nghỉ ngơi ở ghế dài ven đường.

Lời nói của hai người phụ nữ nhà họ Quan vẫn còn quanh quẩn bên tai không dứt.

Không phải là Cố Thấm Đóa không nghiêm túc nghĩ tới, tại sao Nguyên Thánh Thành lấy cô, cô hai mươi một tuổi, dáng dấp không kém, tài sản duy nhất là công ty đồ chơi sắp đóng cửa.....

Cái này có thể làm cho một người đàn ông ưu tú, tự nguyện đi vào hôn nhân sao?

Chớ nói đùa!

Nhưng là, anh thật sự làm như vậy!

Anh ấy đối với cô tốt vô cùng.

Cô nấu ăn, anh chưa bao giờ oán trách nói khó ăn, anh sẽ vì mỗi lần đi cả của cô tới đều khó chịu, mà đặc biệt mời bác sĩ trung y đã về hưu, chỉ vì để cho nhân gia người ta khám bệnh cho cô, anh sẽ lặng lẽ giúp cô thay nước cho chậu hoa nhỏ, giống như cô mong mỗi chúng nó lớn lên.....

Nguyên Thánh Thành đối với cô tốt như vậy, tốt đến mức làm cho cô thỉnh thoảng len lén nghĩ, anh có thể hay không, có chút thích cô?

Cái ý nghĩ này từng làm cho Cố Thấm Đóa lo lắng không yên, khẩn trương, bất an, vậy mà theo thời gian trôi qua, khi loại ý nghĩ này càng ngày càng thường xuyên xuất hiện trong lòng thì cô cảm thấy tâm mình lặng lẽ phát sinh biến hóa, trở nên có chút vui sướng cùng một chút mong đợi.

Cô chưa từng nghĩ lại, tại sao lại có biến hóa như thế, cũng chưa từng nhìn thẳng vấn đề, tại sao mỗi lần đề cập đến Uông Hân Dư, cũng sẽ làm cho lòng ngực cô cảm thấy như thiếu cái gì.

Nhưng tối nay, khi cô thấy anh cùng xuất hiện một chỗ với Uông Hân Dư, lòng của cô đau đớn kịch liệt, giống như bị người ta bóp trong tay đau đớn từng cơn.

Thì ra là, thì ra là, trong lúc vô tình cô đã yêu người đàn ông kia!

Đột nhiên, hiểu rõ, Cố Thấm Đóa bỗng nhiên ngây người, dường như không muốn tin đây là sự thật, cuối cùng cô bỗng dung vui mặt ở trên đồi. Giống như một đứa bé. Yêu ới không có người giúp đỡ khóc không thành tiếng.

Không biết đến từ lúc nào, một chiếc xe đen sang trọng nổi tiếng, im hơi lặng tiếng dừng ở cách đó không xa, bên trong buồng xe vô cùng yên tĩnh, người đàn ông ngồi ở ghế sau không nói một lời nhìn thấy cảnh này, sâu trong con mắt giống như phát ra thứ gì, cảm thấy máu dồn ở thái dương, trong đầu giống như bị vật gì đè nặng, sắp nổ tung.

Nguyễn Thánh Thành không ngờ sẽ thấy một màn này.

Bữa tiệc vừa rồi làm cho người ta có chút mệt mỏi, anh xã giao một chút, liền viện cớ xin cáo từ trước, sai bước rời khỏi nơi tổ chức bữa tiệc, lên xe, thuận tiện nghỉ ngơi một chút.

Tài xế ở phía trước cẩn thận lái xe, âm thanh du dương phát ra từ máy phát nhạc, lúc này càng giống như bài hát ru con.

Một phát không bao lâu, trong buồng xe yên tĩnh thoải mái liền vang lên tiếng nhạc chuông điện thoại.

“Alo? Ừ.....Tôi đã sớm đi rồi.....Hiện tại? Đương nhiên là đi về nhà.....” Anh trợn mắt, tay trái cầm điện thoại di động, tay phải giơ lên, khớp xương rõ ràng trên ngón tay thon dài nổi lủng cổ áo, ngay sau đó đề cửa kính xe xuống.

Ngữ điệu Nguyễn Thánh Thành bình thản, trả lời qua loa cho xong. Trong lòng lại nhớ cô vợ nhỏ của anh.

Bận rộn một tuần lễ, đi sớm về trễ, mỗi ngày trôi qua giống như là ra chiến trường, một ngày ngủ không tới năm tiếng, cũng không có thời gian ở lại nhà, hôm nay đã là cực hạn của anh, anh nhất định phải về sớm một chút, bởi cô gái nhỏ dễ nhận thấy rõ ràng là còn giận mình.

Một mình cô, lúc này ở nhà sẽ làm cái gì?

Ừm, cô thích ở trong nhà kính, cầm xẻng nhỏ loay hoay chăm sóc những thứ hoa cỏ hết sức tươi tốt kia, cô cũng thích mang tạp dề ở phòng bếp, tay chân vụng về làm ra những thức ăn khác nhau, không nhìn ra được nguyên liệu nấu.

Cô còn thích đeo tai nghe ngâm mình trong bồn tắm, trong miệng ngâm nga hát theo, hoặc là lặng lẽ núp ở trong thư phòng, sử dụng máy vi tính trên bàn làm việc của anh xem “Spongebob Squarepant”, vừa xem vừa không có chút hình tượng nào mà nằm ở trên bàn cười to.

Cố Thắm Đóa cho là anh không biết, thật ra thì, anh biết tất cả.

Mấy buổi tối, chỉ cần anh không có về nhà, trên tủ đầu giường ở phòng ngủ nhất định sẽ có một chiếc đèn mở chờ anh, trong một năm nay, cô đã dưỡng thành thói quen, cho dù là bọn họ đang chiến tranh lạnh, cô cũng sẽ không quên.

Trong phòng ngủ yên tĩnh, ánh đèn ảm áp, gương mặt ngọt ngào hồn nhiên ngủ say không biết trời đất trên giường lớn, cũng sẽ làm cho nội tâm anh mềm mại đến rối tinh rối mù.

Cô không biết, mỗi một tiếng nói, từng cử động của cô, tất cả đều làm cho anh thích cỡ nào.

Không có sai, anh có tham muốn giữ lấy rất mạnh, anh yêu cái cô gái nhỏ này, cho nên liền muốn vững vàng cột cô vào bên mình, để cho mình có thể tùy lúc nhìn thấy cô, yêu cô.

Nhưng tham muốn giữ lấy không phải không có khống chế, ở sâu trong nội tâm, thật ra thì Nguyễn Thánh Thành vô cùng hi vọng cô có thể làm chuyện mình thích, mà không phải là nói gì nghe đó, cuộc sống không có chút tự do.

Một năm hôn nhân, Nguyễn Thánh Thành còn tưởng rằng Cố Thắm Đóa đang bắt đầu dần dần mở lòng, đón nhận mình, bởi vì cô cười càng ngày càng nhiều, ở trước mặt mình cô sẽ không khúm núm, cẩn thận, mà sẽ để tâm nho nhỏ, sẽ phát giận với anh, sẽ dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ anh, thậm chí lần này bọn họ còn chiến tranh lạnh, xoay người lại, anh chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, cảm thấy cho dù là như vậy, cũng đỡ hơn cô đóng chặt lòng, cự tuyệt mình ở ngoài ngàn dặm.

Anh vẫn cho là cô đã quên đi quá khứ, anh vẫn cho là mình có bản lĩnh chữa khỏi vết thương lòng cho cô nhanh hơn một chút.

Nhưng là bây giờ, trong lúc anh vô tình thoáng nhìn qua cửa sổ, nhìn thấy gì?

Đang lúc mùa đông, ở trên đường phố phồn hoa kẻ đến người đi, thêm đêm dần tối. Trở nên quạnh quẽ.

Không khí vừa ướt vừa lạnh, người đi đường bắt đầu thưa thớt, có một cô gái nhỏ vẫn ngồi ở trên ghế dài ven đường gần người.

Phần son trên mặt bị nước mắt làm cho lem luot, áo khoác bông thật dày mặc bên ngoài lễ phục, một thân trang phục không hợp hoàn cảnh, khiến cho người đi đường sau lưng cô thỉnh thoảng phoáng ánh mắt tò mò, cô lại hoàn toàn không quan tâm mà đắm chìm trong cảm xúc tê lương của lòng mình.

Thì ra là, cô vẫn không thể quên được quá khứ, anh đánh giá mình quá cao.

Đúng vậy nha, anh có thể cùng cạnh tranh với bất kỳ người nào, nhưng làm sao có thể thắng nổi một người đã chết?

Từ đầu đến cuối, Nguyên Thánh Thành đều không có lên tiếng, con mắt nhìn chằm chằm một màn ngoài cửa sổ, trong lòng nổi lên cảm giác vô lực.

Thật lâu sau, “Bác Khương.” Anh thu hồi tầm mắt, nhắm mắt lại, “Về công ty.”

“Dạ, Nguyên tiên sinh.”

Xe vừa mới chạy đi không tới nửa phút, rồi lại đột nhiên dừng lại, lão Khương tài xế quay đầu lại, ghen hòng trăn trối nhìn hành động kinh người của boss mình.

Lúc này vừa mới đạp chân ga, ai ngờ liền nghe được lời nói của Nguyên tiên sinh ở phía sau “Đợi chút, dừng xe!”

Lão Khương không biết xảy ra chuyện gì, cuống quýt thắng xe gấp một cái, tắt máy, quay đầu lại chỉ thấy Nguyên tiên sinh đã nhanh chóng mở cửa xuống xe, cũng không để ý tới xe xô tới lui, ba chân bốn cẳng đi tới hàng rào bảo vệ trên đường, chân dài bước nhanh, thân thủ lưu loát nhảy lên đường dành cho người đi bộ, tiếp theo từ phía sau lưng nghe được tiếng thắng xe cùng với các loại tiếng chửi bới.

Lão Khương bị một màn nguy hiểm vừa xảy ra dọa sợ làm cho mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không biết boss bị cái gì kích thích, làm ra hành động như vậy.

Ánh mắt Nguyên Thánh Thành thâm thúy, từ trên cao nhìn xuống người đang lảng lảng cúi đầu trước mặt, cánh tay mảnh khảnh đang ôm lấy cơ thể.

Cổ Thấm Đóa hiện tại, giống như đứa bé bị thương mà không được cứu chữa, cô như vậy, anh làm sao mà nhẫn tâm bỏ lại?

Anh căn bản không làm được!

Lặng lẽ than thở một tiếng, bàn tay thon dài có lực yêu thương xoa nhẹ đầu nhỏ của cô, “Nguyên phu nhân, nếu em còn tiếp tục ngồi ở chỗ này, sẽ xuất hiện một kết quả.”

Cả người Cổ Thấm Đóa giống như là bị đánh một gậy, toàn thân cô cứng đờ, từ từ, từ từ ngẩng đầu lên, con mắt sưng đỏ khó có thể tin nhìn anh.

“Biết là kết quả gì không?” Anh hỏi, thân hình cao lớn ngồi xổm trước mặt cô, hai mắt không chớp nhìn thẳng cô.

Cô vừa rồi không có gật đầu cũng không có lắc đầu, một mực nhìn anh chăm chú, trằm mặt không nói, hốc mắt mắt lại đỏ lên, phảng phất có một tầng sương mù trong suốt che lại con người.

“Thứ nhất, em sẽ bởi vì cảm lạnh mà dẫn đến bị cảm, sáng sớm ngày mai có thể ngay cả giường cũng không bò dậy nổi.” Nguyên Thánh Thành chậm rãi nói xong, giọng nói trầm thấp dễ nghe, tràn đầy từ tính, “Thứ hai, em sẽ bởi vì một thân trang phục này mà bị cảnh sát chú ý, sau đó tới đây tra hỏi, cho nên.....” Anh dừng một chút, vươn tay, dịu dàng lau nước mắt ẩm ướt trên gương mặt cô, “Nguyên phu nhân, anh đề nghị hay là chúng ta về nhà trước, em cảm thấy thế nào?”

Cổ Thấm Đóa hít mũi một cái, cắn môi dưới, một hồi lâu, trên mặt mới một ra vẻ mặt quật cường, dường như khêu khích nâng cao cảm nói “Em, không, nghĩ, sẽ, trở về, nhà!”

“Vậy là muốn tiếp tục ngồi ở chỗ này? Được.” Anh gật đầu một cái, đứng dậy, không để ý chút nào mà ngồi bên cạnh cô trên ghế dài, cười nhạt mà nói: “Anh ngồi cùng em.”

Cảnh đêm Đài Bắc thủy chung luôn náo nhiệt, cho dù là đến mùa đông, cũng không bị giá lạnh ảnh hưởng một chút nào, đèn nê ông nhiều màu sắc cùng những ánh sao trên bầu trời đêm hòa quyện vào nhau.

Sương trắng ở dưới ánh đèn ấm áp, chiếu ra quãng sáng mờ mờ, từng vòng chiếu vào hai người cánh vai ngồi trên ghế.

Cố Thắm Đóa nghiêng đầu, liếc mắt. Tức giận nhìn về người đàn ông vừa lòng tự đắc bên cạnh.

Mặt Nguyên Thánh hơi nghiêng về phía trước, lộ ra ánh mắt âm u, tư thế ngồi thoải mái lười biếng, sống lưng hơi dựa về phía sau, chân dài đan chéo, một tay khoác lên tay vịn, một tay kia lấy dáng vẻ bảo vệ đặt ở vị trí sau lưng cô, ánh đèn nhu hòa khắc họa lên các đường nét, làm cho anh giảm đi vài phần nghiêm túc, nhưng cho dù là như vậy, người đàn ông này ngồi chỗ người đến người đi trên đường phố, nhìn qua một lần cũng biết, là tổng giám đốc cao cao tại thượng.

Anh phát hiện cô đang nhìn mình, rất nhanh nghiêng gương mặt tuần tú, ngưng mắt nhìn cô, đáy mắt lóe ra nụ cười thần nhiên.

Hai người mắt ta trừng mắt nhỏ mà nhìn nhau một hồi, chợt nghe Cố Thắm Đóa hỏi: “Có phải mặc kệ em muốn gì, anh cũng sẽ nghe em?”

Nguyên Thánh Thành cười như không cười nhướn mày, trầm thấp nói: “Trên căn bản là như vậy.”

Đây là lời nói thật, sau khi kết hôn, anh đối với cô xin gì được nấy, ngực Cố Thắm Đóa bỗng nhiên phập phồng, ủy khuất cứ như vậy chui lên cổ họng, làm như quyết định mà vỗ má, bật thốt lên: “Vậy em muốn cùng anh ly hôn!”

Đêm nay thật sự là làm cho cô quá thương tâm

Cô là một cô gái trong sạch, không giải thích được mà gả cho anh, tại sao còn lại bị những thân nhân cao cao tại thượng của anh lăng nhục? Dựa vào cái gì cô phải chịu những uất ức này?

Không phải là họ thấy cô không xứng với anh sao? Đúng vậy nha, có thể xứng với anh, là Ưông thư ký hào phóng đoan trang.....Mỗi khi cô nghĩ tới những chuyện này, thì sẽ đau đớn giống như có hàng vạn co sâu nhỏ, đang từng miếng từng miếng gặm cắn lồng ngực của cô.

Nhưng mà, khi Cố Thắm Đóa nói xong câu đó, khi cô thấy người đàn ông trước mặt luôn trầm tĩnh cho tới bây giờ vui buồn không rõ, trong đôi mắt đột nhiên phun ra tia lửa, đôi môi rung rung mấy cái, giống như bị gió lạnh thổi qua, nửa ngày không nói ra một câu thì cô bỗng nhiên có chút hối hận.

“Ly hôn?” Chỉ anh anh gắt gao nhìn cô chăm chú, bắp thịt gò má buộc lại góc cạnh rõ ràng, hồi lâu, giống như giận quá hóa cười, sau đó mặt bình tĩnh nói: “Được. Chúng ta về nhà bàn lại.”

9. Chương 9

Nguyên Thánh Thành không mang Cố Thắm Đóa về nhà, mà trở lại Cẩm Lan Uyển, có lẽ nghĩ là cô bé này đã có ý niệm ly hôn, khó đảm bảo sẽ không lén lút trốn đi, trong Cẩm lan Uyển có nhiều người giúp việc, ít nhất có thể giúp đỡ coi chừng cô!

Buổi tối, thiếu gia đột nhiên dẫn thiếu phu nhân trở về, có thể nghĩ làm cho tất cả toàn nhà này chấn động, quản gia Hoa cùng vú Lâm mang theo người làm, vẻ mặt không kìm được vui mừng hoan nghênh bọn họ đến.

Bị ép buộc ăn xong bữa khuya phong phú, thêm một chén lớn canh gừng, cho đến khi bị anh đè xuống giường tìm mọi cách đoạt lấy, Cố Thắm Đóa mới cực kỳ hối hận, tại sao lại tin tưởng lời anh nói, ngoan ngoãn theo anh trở về?

Có từng thấy con sói nào bỏ qua cho con thỏ bị đưa tới miệng sao?

Không có!

Muốn ly hôn?

Ngay cả cửa sổ cũng không có đâu!

Nguyễn Thánh Thành cúi đầu hung hăng hôn cô, đầu lưỡi nhét đầy cái miệng nhỏ của cô, miệng lưỡi dây dưa, phát ra tiếng chặc chặc.

“Anh buông em ra!” Chỉ tồn một chút công phu, Cổ Thấm Đóa liền không thương nổi, gương mặt sung huyết đỏ bừng, đôi tay bị anh khống chế, chỉ có đôi chân là có thể nhúc nhích, cô dùng sức kháng cự một lúc, liền mệt mỏi thở hồng hộc.

Anh không có lên tiếng, hai cổ thân thể như cũ dán thật chặt một chỗ, cô rõ ràng cảm thấy được cự vật giữa hai chân anh, càng thêm cứng rắn đến mức nổi gân xanh, chống đỡ ở bụng của mình.

Không, không được! Cô không thể để cho anh tiếp tục muốn làm gì thì làm, mỗi lần bị anh vây ở trong ngực nóng bỏng, đến cuối cùng, cô đều sẽ dần dần mất đi năng lực suy nghĩ, như vậy quá tệ.....

Cổ Thấm Đóa đột nhiên ngưng động tác kháng cự, mắt to chảy ra nước mắt tuyệt vọng, lẳng lặng nhìn người đàn ông ở phía trên, ánh mắt cô làm cho trong lòng anh cứng lại, bỗng nhiên phát ra đau lòng vô cùng.

Nội tâm vang lên thật lâu, thở dài một hơi, bộ dáng của cô làm cho anh không đành lòng, buông tay ra, cho phép cô mở miệng thật to thở hổn hển, lại nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực.

Bàn tay chế trụ cầm dưới, Nguyễn Thánh Thành nâng mặt cô lên, con mắt thâm thúy nhìn cô chằm chằm.

“Xảy ra chuyện gì? Có phải em đến bữa tiệc của nhà họ Lục không?”

Cô không trả lời, hơi thở chột rối loạn.

“Có phải có người nói cái gì hay không? Hay là.....Có người khi dễ em?” Anh suy đoán.

“Người ta nói cái gì, liên quan gì tới anh!” Cô giống như con mèo nhỏ bị đâm đúng chỗ đau, uất ức trong lòng tích tụ lâu dài, lúc này lập tức bộc phát toàn bộ.

“Người khác khi dễ em, còn không phải nguyên nhân là bởi vì anh! Nếu không phải vì anh không giải thích được nguyên nhân vì sao lấy em, thì sao em có thể gặp những chuyện này? Tại sao anh lại muốn xông vào cuộc sống của em, có phải như vậy chơi rất vui không? Hay là nói những người có tiền như các anh chỉ thích lấy người khác ra chơi đùa như vậy? Khi dễ em không phải là người khác, mà chính là anh.....” Cô khóc thương tâm chỉ trích, nước mắt tuôn rơi, giống như mưa làm sao cũng không hết.

Anh mạnh mẽ xông vào cuộc sống của cô, quây đến lòng cô rối loạn, để cho cô nếm được mùi vị mà từ trước đến nay chưa từng thưởng thức, thỉnh thoảng có thể ngọt ngào như kẹo, đôi khi lại là nước mắt chua xót, cô cuối cùng cũng không nhận được hận mà nghĩ, anh rốt cuộc muốn thế nào đây?

Tối nay Cổ Thấm Đóa đặc biệt nhiều nước mắt, Nguyễn Thánh Thành không nói lời nào mặc cho cô phát tiết, để cho cô goings như đứa bé bị ủy khuất, thống khoái ở trong lòng anh khóc lớn một trận.

Đợi đến khi tiếng khóc cô dần dần chuyển nhẹ, biến thành tiếng khóc thút thít, bàn tay vẫn vỗ nhẹ sau lưng cô từ phía trên đi xuống, khẽ vuốt ve sống lưng mảnh khảnh, thẳng đến cơ thể cô từ từ bình ổn lại.

Lại qua một lúc, nhìn cô gái nhỏ trong ngực khóc đến ngủ, Nguyễn Thánh Thành lặng lẽ đứng dậy, lấy chăn giúp cô đắp kín, xuống giường.

Anh nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ lại, giơ tay lấy điện thoại di động, đi đến chỗ khác nói chuyện điện thoại ngắn gọn: “Minh Triết, giúp tôi điều tra camera theo dõi bữa tiệc tối nay”

“Đúng, tìm Lục Duy Khiêm, nói là tôi muốn.”

“Sớm báo cáo cho tôi, ừ, cứ như vậy.”

Nhiếp Minh Triết làm việc hiệu suất cao, nửa tiếng sau, Nguyên Thánh Thành đã biết bữa tiệc ở nhà họ Lục tối nay, tốt cùng là xảy ra chuyện gì.

Trong màn hình theo dõi, Quan Chi Lệ cùng Phương Thực Quân mỗi một chữ nói với Cố Thấm Đóa cũng truyền tới tay anh rõ ràng, tức giận trong nháy mắt giống như thủy triều mãnh liệt đánh thẳng vào tim anh.

Thì ra là như vậy, anh hít một hơi thật sâu, mới cố đè xuống lửa giận ở trong ngực, đóng máy vi tính, anh lần nữa trở lại phòng ngủ, cởi giày lên giường, nằm nghiêng ở bên cạnh cô.

Cố Thấm Đóa vốn là đã ngủ, nhưng thật ra cũng không ngủ sâu, cảm thấy hơi thở của anh, lại từ từ mở mắt.

“Đóa Đóa.....” Nguyên Thánh Thành nhìn cô chăm chú, đưa tay vuốt mái tóc, tới đôi mắt sưng đỏ của cô, “Xin lỗi, anh thật xin lỗi.”

Cố Thấm Đóa nói không ra lời, lại không kích động giống như vừa rồi, thật ra thì lúc này cô kích động khóc lớn.

Bị anh nhẹ nhàng an ủi, có thể cảm nhận hơi thở ấm áp của anh bao lấy mình, nhịp tim anh vững vàng mà có lực, động tác dịu dàng, giống như có một loại ma lực, có thể xóa sạch tất cả bi thương cùng tức giận một cách nhanh chóng.

Điều này cũng làm cô thương tâm phát hiện, cô quyến luyến người đàn ông này, anh có lực ảnh hưởng lớn đối với cô, lớn đến nỗi khó có thể tưởng tượng được.

“Thật ra thì.....” Anh chống cái trán lên trán cô, “Anh vẫn không dám nói cho em biết một chuyện”

“Là.....Chuyện gì?”

Ánh mắt Nguyên Thánh Thành thâm trầm, “Anh lấy em, không có ý tưởng phức tạp gì, cũng không phải vì chơi đùa thật vui, anh đã từng nói với em, chuyện gì hoặc người mà không có hứng thú, căn bản không cần phải lãng phí thời gian, cho nên anh kết hôn với em nguyên nhân rất đơn giản, em biết là gì không?”

Giống như có cái gì nổ rộ trong lòng, hai người chung sống với nhau một thời gian, làm cho Cố Thấm Đóa bắt được trong đầu một chút manh mối, nhưng cô lại hoàn toàn không thể xác định, cô suy nghĩ thật lâu mới dùng âm thanh cực nhỏ hỏi “Là bởi vì.....Anh có một chút thích em sao?”

Anh lắc đầu, “Không phải chỉ có một chút.”

“Vậy là.....Có rất nhiều sao?” Có không? Có không? Anh sẽ thích cô!

“Ừ.....Cũng không phải là thích.” Anh thấy sắc mặt người trong ngực dần dần trắng bệch con mắt mất đi hi vọng, cứng chiều cười, “Là yêu, Đóa Đóa, anh yêu em.....Vô cùng yêu.”

Anh dịu dàng hôn cô gái còn đắm chìm trong khiếp sợ, thân thể quẩn một chỗ, dục vọng vọt lên một cách kinh người giống như chưa bao giờ suy giảm, vừa động một cái, tất cả kích thích cùng khát vọng lần nữa sôi sục.

“Anh yêu em.....” Nguyên Thánh Thành mỗi lần hôn môi cô một cái, sẽ kiên định nói một lần, anh yêu cô.

Nhìn ánh mắt anh tràn đầy mong đợi, cảm thụ anh hôn tràn đầy tình yêu, Cố Thấm Đóa rơi lệ lã chã.

Đúng nha, anh yêu cô, cô làm sao dần như vậy, lâu như vậy mới phát hiện? Rất nhiều chuyện, chỉ có dùng tâm mới có thể thấy rõ, bề ngoài anh nghiêm túc lạnh lùng, thật ra thì cất giấu rất nhiều yêu thương cùng tình ý.

“Ô.....Ông xã.....Em cũng yêu anh” Cô không bao giờ để cho anh tiếp tục chờ đợi nữa, nhu thuận hưởng ứng anh, đưa tay ôm lấy anh thật chặt! Lớn mật bày tỏ tình yêu.

“Vậy còn muốn ly hôn không?” Anh hỏi.

“Không muốn! Không muốn!” Cô đỏ mặt, yêu kiều la hét, điên cuồng mà dùng sức hôn anh.

.....

Trong phòng ngủ yên tĩnh, người trên giường ôm lấy chân tơ tằm mềm mại, ngủ say, bên cửa phòng ngủ, Nguyên Thánh Thành một tay nhận lấy cháo tổ yến trên tay người giúp việc, một tay kia đóng cửa phòng lại.

Tối qua dày vò cô vợ nhỏ cả đêm, tất nhiên làm cho cô mệt muốn chết rồi, cái này không được, cũng gần buổi trưa rồi, làm vợ dụ dỗ cô vợ nhỏ không chịu rời giường đây.

Ôm lấy Cổ Thấm đóa, nhìn cô gái nhỏ uể oải trong ngực, hôn một cái, dụ dỗ nói: “Đóa Đóa, ăn một chút rồi ngủ tiếp?”

Cổ Thấm Đóa không nhúc nhích nằm trong ngực anh tròng mắt, nhắm mắt lại, lông mi thật dài phác họa đường nét lên gương mặt.

Thìa dừng lại trên không trung một chút, lại dừng lại bên miệng mình, Nguyên Thánh Thành tiếp cận cái miệng nhỏ nhắn của cô, dùng đầu lưỡi đẩy ra cánh môi mềm mại của cô, dùng lưỡi đẩy cháo qua miệng cô, nhìn cô không hề ý thức mà ngoan ngoãn nuốt xuống.

“Thật biết nghe lời, ăn thêm một chút.” Hôn môi cô một cái, anh lại tiếp tục lập lại động tác mớm cho cô.

Cho đến lúc ăn hết miếng cuối cùng, Cổ Thấm Đóa mới mơ màng mở mắt, đập vào mắt là người đàn ông chỉ mặt áo ngủ, thân thể cường tráng không có chút thịt dư nào, trên cơ ngực mơ hồ có thể thấy được vài vết cào màu đỏ.....

Đó là cô cào tối qua.....Cổ Thấm Đóa đỏ mặt, lần nữa đem gương mặt vùi sâu vào lòng ngực ấm áp của Nguyên Thánh Thành, lắng nghe tiếng tim anh đập vững vàng.

Đùng.....Đùng.....Đùng.....Giống như đang nói với cô, anh yêu em.

Ứng với câu nói của Quan Chi Quất “Đầu giường ấm ỉ, cuối giường hòa”, đối với đôi vợ chồng vừa mới bày tỏ tình cảm, sau khi thỏa mãn niềm vui tình dục, sau đó lại hòa hảo như lúc ban đầu.

Chỉ là Cổ Thấm Đóa không ngờ tới, hình ảnh đêm đó cô và Nguyên Thánh Thành sánh vai ngồi ở ghế dài ven đường, bị người ta chụp lén, qua hai ngày, liền ùn ùn đăng trên các trang báo nổi tiếng, lập tức khiến cho người ta chấn động.

Có hai bức hình, bức thứ nhất, người đàn ông tuấn tú thành thực, người có địa vị cao hàng đầu ngồi xổm xuống trước mặt cô gái nhỏ có địa vị thấp, bởi vì khoảng cách khá xa, không thấy rõ vẻ mặt, nhưng ngôn ngữ tay chân này cho thấy, rõ ràng là tràn đầy cưng chiều cùng yêu thương.

Cô gái còn lại là khê cú đầu, toàn thân mang phong cách ăn mặc cổ quái, lại có thể thấy được một đầu tóc đen bóng chấm ngang vai, lộ ra gương mặt trái xoan bé nhỏ, đường nét tương đối xinh đẹp.

Bức thứ hai, là người đàn ông dắt cô gái qua đường, đi đến chiếc xe nổi tiếng dừng ở đối diện, một cao lớn anh tuấn, một nhỏ nhắn mảnh khảnh, đi cùng một chỗ hết sức xứng đôi, bóng lưng hoàn mỹ giống như tranh vẽ.

Nguyên Thánh Thành từ tay Nhiếp Minh Triết lấy tờ báo có hai tấm hình, ngược lại có chút thích thú nhìn một lúc lâu.

Ừm, anh và Cổ Thấm Đóa sau khi kết hôn còn không có chụp hình cưới, đây cũng là tấm ảnh hai người chụp chung hiếm thấy.

Nhiếp Minh Triết nghi ngờ nhìn boss, bị chụp lén lên báo như vậy cũng không nổi giận?

Còn cười đến sung sướng, hiển nhiên là được vợ phục vụ tâm tình vui vẻ, tuần lễ trước, trong công ty bọn họ lấy Quan tiểu thư cầm đầu một nhóm người bị chính gần chết.

Cám ơn trời đất, xem ra bão giạt cấp bốn mươi bảy đã qua, ánh nắng mùa xuân sắp tới! Anh phải kiểm Quan Chi Quất tiểu thư báo tin, tránh khỏi cả ngày cô ta than trời trách đất.

Nguyên Thánh Thành ở nhà họ Quan sống gần hai mươi năm, anh thấy rõ ràng việc xấu bên trong cái nhà kia, có một đám người vĩnh viễn luôn như thế.

Một nhóm là có trách nhiệm tìm phiền toái, một nhóm gây họa, một nhóm đứng xem, một nhóm là bỏ đá xuống giếng, còn dư lại rất ít, là phụ trách dọn dẹp tàn cuộc.

Lúc này một nhóm người ngồi ở Cẩm Lan Uyển, không thể nghi ngờ là toàn bộ có mặt đầy đủ.

Phụ trách tìm phiền toái, từ trước đến giờ ngang ngược kiêu ngạo Quan Thiên Lệ phu nhân, kể từ lúc bà bốn lần hôn nhân thất bại, quanh năm ở trong giới phu nhân quyền quý giết thời gian, nghe nói ở ngoài nuôi tiểu bạch kiếm làm thú vui, nhờ vào đó an ủi tâm hồn cô đơn.

Phụ trách gây chuyện, là vợ của cháu trai nhà họ Quan Phương Thục Quân, nghe nói chính là cô ta lấy một tờ báo, đặc biệt phân phó người làm nhà họ Quan giao cho Quan lão gia, sau đó nghe lão gia trong điện thoại nói một câu: “Các anh chị đi hỏi một chút, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.” Lập tức liền dẫn một đội nhân mã, giong trống khua chiêng hạ cố đến Cẩm Lan Uyển, có ý hưng sư vấn tội.

Dĩ nhiên, không thể thiếu phụ trách vây xem, đều là đông đảo các thân thích nhà họ Quan, thật ra trong lòng mấy người này không nhiều cũng ít không phục Nguyên Thánh Thành.

10. Chương 10

Dù họ hàng xa gần thế nào cũng đều mang họ Quan, mặc dù Nguyên Thánh Thành là cháu ngoại ruột thịt duy nhất của lão gia, xét cho cùng cũng là người khác họ, tại sao lại có quyền quản lý ngân hàng Anh Hoa?

Trước mắt nghe thấy tin tức bùng nổ này, sao những người này có thể dễ dàng đồng ý mà không tới xem náo nhiệt?

Về phần khác. Nguyên Thánh Thành rất bình tĩnh nhú mày, liếc nhìn người vẫn yên tĩnh ngồi ở một bên trên ghế salon, cũng không nói chuyện với người khác, rõ ràng không giống một người trẻ tuổi.

Đó là đại tiểu thư đích tôn của Quan gia, Quan Chi Mạt cũng là em gái duy nhất của Quan Chi Đường.

Không biết vị tiểu thư này tới xem hay phụ trách bỏ đá xuống giếng đây?

Đầu tiên Phương Thục Quân nhảy ra làm khó dễ, gần đây ông xã Quan Văn Bác phàn nàn với cô, không biết chuyện gì xảy ra, thủ hạ của mình phải thanh toán một số tiền, muốn đến ngân hàng Anh Hoa để vay, ai ngờ so với những nơi không quen biết lại khó khăn hơn, giống như rõ ràng cố ý gây khó khăn cho anh, còn hỏi cô có phải đắc tội chỗ nào với Darren không?

Ngược lại Phương Thục Quân lại nhớ về buổi tiệc hôm đó, trong lòng cô ta vẫn tính toán chuyện hôn nhân của Nguyên Thánh Thành và em họ của mình.

Từ lúc em họ Uông Huân Dư đi du học trở về, vừa nhìn thấy đã yêu Darren, thà làm một thư ký nhỏ cũng kiên trì ở bên cạnh anh ta, bởi vì chức vụ đó mà lão gia phải đích thân đi an bài.

Hơn nữa em gái lại tận tâm tận lực, vì vậy Darren cũng không tiện điều động chức vị của cô, dần dần tất cả mọi người đã thành thói quen, nhìn bọn họ như một đôi, nhất là ở nhà họ Phương, mỗi người đều lặng lẽ gắn vị trí ‘thiếu phu nhân’ và ‘phu nhân phó tổng giám đốc’ trên đầu cô.

Thế nhưng phía Darren không hề bày tỏ gì với em gái, lại rõ ràng với người phụ nữ họ Cố kia, Phương Thục Quân nhìn không vừa mắt, khó tránh khỏi gắp gáp.

“Dar—ren, chị được lão gia dặn dò, nên đặc biệt tới xem một chút, muốn hỏi cuối cùng chuyện gì đã xảy ra, còn bị đăng trên báo. Em biết, lão gia vẫn còn đó, ông ấy rất thương em, em có lời gì muốn nói để chị giúp một tay chuyển lời cho lão gia không?”

Phương Thục Quân biết, Nguyên Thánh Thành chưa bao giờ coi trọng những người này, vì vậy mở miệng một tiếng “Lão gia”, làm sao Nguyên Thánh Thành không biết dụng ý của cô.

Những người vây quanh xem, lập tức rối rít phụ họa nói: “Đúng vậy, người nào không biết lão gia thương nhất là thiếu gia Kỳ với biểu thiếu gia?”

“Dar—ren à, lão gia đã lớn tuổi, em không nên khiến lão gia lo lắng!”

Nguyên Thánh Thành khoan thai ngồi, thoải mái mặc một bộ quần áo ở nhà, cánh tay đặt trên chân dài, ngón tay thon dài cầm điện thoại di động vuốt ve, khẽ nhếch khóe môi nửa cười nửa không, giữa hai hàng lông mày để lộ ra một vẻ ung dung.

Nghe thấy những lời đó, trong lòng anh cười lạnh, ngoài mặt vẫn tĩnh rụi.

Phương Thục Quân thấy Nguyên Thánh Thành không trả lời, cũng không tức giận, tiếp tục nói: “Chị chỉ ngầm thăm dò ý cho lão gia thôi, hình như tuổi tác của Darren cũng không còn nhỏ, nếu có thể, nhanh chóng đính hôn, tránh để người khác làm âm ỉ trên báo, đến lúc đó đối với nhà họ Quan chúng ta cũng không có lợi.”

Nguyên Thánh Thành vẫn không để ý đến cô, ngược lại Quan Chi Mạt ngồi ở một bên chợt hé miệng cười cười, “Không nghĩ tới, xem ra tôi vẫn xem thường chị Thục Quân, thì ra chị dâu rất am hiểu cầm lông gà làm tên bắn[*].”

[*] Cầm lông gà làm tên bắn, câu tục ngữ này miêu tả một người dựa vào cấp trên hoặc (người nào đó) mà ra chỉ thị này, chỉ thị nọ, dùng giọng điệu kiêu ngạo sai việc này việc kia. Giống như có phần hơi lạm quyền, lừa trên gạt dưới, dẫn đến sự căng thẳng trong mối quan hệ của những người làm việc chung.

Phương Thục Quân nghe lời này giận đến mặt trắng bệch rồi đỏ bừng, nhưng lại không tức giận được.

Vị đại tiểu thư nhà họ Quan trước mắt này được mệnh danh là ‘đệ nhất mỹ nhân’ trong giới xã hội thượng lưu, mái tóc màu đen kiểu quăn lộn nhỏ, khoác một chiếc áo giả da màu khói trên người, cơ thể chuẩn còn đeo thêm thắt lưng thiết kế những nụ hoa, vốn dĩ ngày thường đã xinh đẹp giờ lại còn tôn thêm vẻ quyền rũ.

Nhiều phụ nữ nhà họ Quan cao, lùn, đầy đà, mảnh khảnh, cái gì cần đều có, dáng dấp cũng xinh đẹp như hoa nhưng người phụ nữ trước mắt này, từ đầu đến chân chỉ có duy nhất nhan sắc xinh đẹp, dường như chỉ cần đôi môi đỏ mọng tuyệt đẹp xinh xắn kia vẫn có thể cứng rắn so với toàn bộ những người phụ nữ đang ở đây! Thật là tức chết đi được!

Nếu đổi thành người khác, chắc chắn Phương Thục Quân cũng không tức giận, quyết định sẽ nuốt xuống khẩu khí này, nhưng việc này lại khác.

Em gái bảo bối của thiếu gia Đường, ai dám chọc?

Vì vậy Phương Thục Quân cười to, “Thật ra thì chuyện trước đó cũng không có gì, chẳng qua nhà họ Quan chúng ta có uy tín danh dự, loại phụ nữ không rõ lai lịch như thế làm gì có tư cách...” Đột nhiên cô im bặt, không dám tiếp tục nói nữa.

Vừa rồi Nguyên Thánh Thành vẫn còn im lặng đột nhiên càng căng thẳng, hai mắt híp lại, lạnh lùng liếc cô, ném một ánh mắt sắc bén, đằng đằng sát khí, giống như đang cảnh cáo cô ta đừng nên nói cái gì không hay, dọa cho cô ta sợ đến mức sắp nói xong đành phải nuốt hết tất cả vào trong bụng.

Đúng rồi đúng rồi! Cô làm sao dám quên, ông nội của vị thiếu gia này lại là người đứng đầu hắc bang giết người không chớp mắt tiếng tăm lừng lẫy ở Nam Mỹ.

Mặc dù Nguyên Thánh Thành lớn lên ở Đài Loan, nhưng trong dòng máu đang chảy không ít thì nhiều cũng có sự tàn khốc vô tình chứ?

Phương Thục Quân bị thất thế, kinh ngạc, từ lúc vào Cẩm Lan Uyển, Quan Thiên Lệ đã bắt đầu không vui, sắc mặt không tốt nói Quan Chi Mạt: “Hôm nay cô tới để nói chuyện đằng hoàng với anh họ con, một đứa con nít chưa lập gia đình chen miệng vào làm gì? Trong mắt còn có trường bối sao?”

Quan Chi Mạt bị khiển trách cũng không giận, chỉ cười nhạt rồi nói: “Cô nói đúng lắm, nếu trường bối đang ngồi, những văn bối như chúng ta sao dám vượt quá?”

Cô và Phương Thục Quân xem như ngang hàng, vừa nói lời này ra, giống như nhẹ nhàng tát một cái vào mặt người ta.

Quan Thiên Lệ cũng không tranh cãi với cô bé này, quay đầu hỏi Nguyên Thánh Thành, “Dar—ren, con tính lúc nào thì kết hôn? Joan—na chờ con cũng nhiều năm rồi, con còn muốn kéo dài tới khi nào?”

Nguyên Thánh Thành nhướn mày lên, thân thể nhàn nhã ngồi dậy, lần này mọi người đều hiểu rõ, trừ Quan Thiên Lệ anh còn muốn trả lời, còn lại những người khác, anh căn bản không để vào mắt, thậm chí ngay cả đôi mắt cũng lười phải liếc mắt nhìn, chỉ nghe anh lạnh nhạt nói: “Dì, con không rõ ý của dì, con có kết hôn hay không có liên quan gì đến Joanna?”

“Con. . . .” Quan Thiên Lệ nghẹn lời, chưa kịp bắt đầu thao thao bất tuyệt thì lại nghe thấy cháu mình ném ra một câu rõ ràng, “Nói đúng hơn là 1 năm trước con đã đăng ký kết hôn, bây giờ chỉ còn thiếu một lễ cưới, dì cứ yên tâm.”

11. Chương 11

Những lời này giống như vụ nổ lớn ập đến, bức xạ nhiệt và mảnh vỡ bom văng ra, ầm lên khiến những người ở đây nghe xong không khỏi đờ người, Quan Thiên Lệ hoài nghi mình nghe lầm, không khỏi lập tức đứng lên, vẻ mặt kích động, “Con nói cái gì? Con lặp lại lần nữa?”

“Dì, dì không có nghe lầm, năm ngoái con đã kết hôn rồi.”

“Con! Con giỏi lắm! Lại dám tự chủ trương! Cưới người nào? Tại sao không cho ta biết?” Quan Thiên Lệ thiếu chút nữa tức giận sôi sục, bà ý mình thân là dì của Nguyên Thánh Thành, đã ngầm ước định với nhà họ Phương, muốn thúc đẩy việc hôn nhân, ai ngờ sẽ như vậy!

Lúc này, quần gia Hoa vẫn đứng sau lưng Nguyên Thánh Thành tiến lên, vẻ mặt cung kính lễ độ, khuyên giải: “Phu nhân à, xin ngàn vạn lần không nên tức giận, sẽ ảnh hưởng cơ thể.”

Quan Thiên Lệ biết vị này là quần gia Hoa, người này ở Cẩm Lan Uyển hơn 30 năm, rất trung thành với nhà họ Nguyên, địa vị cũng không tầm thường, ngay cả Nguyên Thánh Thành cũng chưa bao giờ xem ông là người làm, vì vậy thấy ông đứng ra khuyên giải, lập tức trút ra nỗi khổ tâm, “Quần gia! Ông nhìn coi! Ông nhìn coi! Có phải nó quá to gan lớn mật không? Tự mình kết hôn, không nói một tiếng với dì nó, thật quá đáng! Trong mắt nó có còn trưởng bối trong nhà không?”

“Dạ dạ, người bớt giận, uống một ly trà, trước xin bớt giận.” Quần gia Hoa khuyên Quan Thiên Lệ ngồi xuống, đột nhiên giống như nhớ tới chuyện gì, một mực cung kính nói: “Kính thưa phu nhân, tuần trước tòa nhà này chuẩn bị thay rèm cửa sổ, người thiết kế đề nghị một loại, nghe nói là vận chuyển từ Pháp tới đây, rèm cửa sổ cao cấp nhất thế giới, hoa văn rất đẹp, tất cả đều là hàng thủ công, tôi đã tính toán sơ, nếu như mỗi thước giá cả 3000, bày biện xong cả tòa nhà, có thể sẽ tốn hơn 300 vạn.”

Không chỉ là Quan Thiên Lệ mà Phương Thục Quân và tất cả mọi người giống như khách khứa đang tham quan, nhìn quần gia Hoa nghiêm túc báo cáo sổ sách, không biết sao quần gia lại đột nhiên nói lảm nhảm về những thứ này?

Quần gia tiếp tục ung dung nói: “Ngoài ra, người cảm thấy thẩm nên mua của Ấn Độ hay Iran? Thật ra thẩm lông dê New Zealand tinh khiết cũng rất tốt, chuyện hao tâm tổn trí nhất còn là chất liệu với hoa văn...Người cảm thấy có đúng không?”

“Hôm nay trong ngôi nhà này phòng ngủ chính cộng thêm phòng khách, phòng khách, thư phòng, rạp chiếu phim gia đình, phòng khách, phòng Golf, Gym, phòng tập thể thao, tổng cộng có 27 phòng, nếu đổi hết tất cả rèm cửa sổ thì cũng là một chuyện lớn...”

Quan Thiên Lệ nghe được quả thật tức giận không kèm được, quần gia Hoa này lảm nhảm suốt, cái gì với cái gì chứ? Chẳng lẽ ông ta hồ đồ rồi?

Ai ngờ quản gia Hoa giống như lão tăng niệm kinh, còn tiếp tục thao thao bất tuyệt xin ý kiến, “Ngoài ra phòng bếp và nhà tắm. . . .”

“Được rồi!” Quan Thiên Lệ nổi trợn lồi đình vỗ bàn một cái, “Đây là chuyện nhà của mấy người, có quan hệ gì với tôi, nói với tôi làm gì?”

“A! Thì ra là phu nhân cũng biết rõ.” Quản gia Hoa lòng vòng quanh co hồi lâu, nghe được câu nói sau cùng dường như rất hài lòng.

“Biết cái gì?” Quan Thiên Lệ hiển nhiên đã bị lão già này hoàn toàn xoay vòng đến hồ đồ.

Chỉ thấy quản gia Hoa rất dè dặt cười một tiếng, hỏi ngược lại: “Thiếu gia nhà tôi muốn đính hôn với người nào, muốn kết hôn với người nào, đó cũng là chuyện của nhà họ Nguyễn chúng tôi, có liên quan gì tới phu nhân chứ?”

Nghe xong lời này, đầu tiên Quan Thiên Lệ sững sờ, sau đó thẹn quá thành giận, im lặng bình tĩnh đứng thành một hàng với vú Lâm và người hầu, mỗi một người đều cắn chặt răng, liều mạng nhịn cười đến nghẹn, những người khác cũng không dám cười, chỉ có Quan Chi Mạt rất không coi trọng bật cười ‘phốc’ một tiếng.

“Tốt! Tốt! Rất tốt! Quả nhiên là chủ nào tớ nấy! Chuyện nhà họ Nguyễn mấy người, tôi không bao giờ...xía vô nữa!” Lửa giận đã bốc khốc trên đầu phu nhân Quan, lập tức đứng dậy giơ tay cầm túi lên, nổi giận ùng ùng sải bước rời khỏi đại sảnh.

Phương Thục Quân thấy trưởng bối duy nhất có thể nói chuyện trước mặt Nguyên Thánh Thành cũng bị chặn lại không nói nên lời, cũng chỉ có thể cười nói mấy câu khách sáo, chán nản cùng những người vây xem đứng dậy rời đi.

Nguyên Thánh Thành nhìn giờ giấc trên điện thoại, buổi chiều Cổ Thắm Đóa ra ngoài nói muốn tới trường học, lúc này vừa đúng lúc anh có thể đến đón cô về.

Anh quay đầu, hỏi Quan Chi Mạt vẫn ngồi yên, “Chi Mạt, em không đi sao?”

“Anh họ, làm gì đã đuổi người rồi! Thật ra thì hôm nay em đến, đặc biệt tặng quà đó.” Quan Chi Mạt nhẹ nhàng cười nói, “Coi như đây là quà đính hôn trẻ của em đi! Mặc dù hơi muộn chút nhưng tâm ý sẽ không thay đổi!”

Trong hộp gỗ tử đàn có một đôi chim uyên ương bằng sứ màu đỏ thắm, sắc màu tươi, rực rỡ nhưng không mất vẻ lộng lẫy, phong thái quý giá, nhưng cũng giản dị, cảm giác được sự đầy đủ, có thể nói đồ sứ chính là vật quý báu.

“Cám ơn em, Chi Mạt.” Nguyên Thánh Thành thật sự thâm cảm ơn, ý bảo quản gia Hoa sau lưng nhận lấy.

“Khách khí cái gì?” Quan Chi Mạt thản nhiên cười, “Ở nhà họ Quan, có mấy người rất tốt với em, anh họ, anh cũng là một người trong đó.”

Người nhà họ Quan dù là huyết mạch tương thông cũng chưa bao giờ thiếu tính toán, huống chi là cô?

Họ Quan, có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được câu “Hợp tác cùng có lợi, tranh đấu chỉ có thiệt hại”.

12. Chương 12

Buổi chiều mùa đông, ẩm áp dễ chịu, mấy ngày liên tục Cổ Thắm Đóa đến trường học, mới vừa ra khỏi cổng trường, hiển nhiên đã thấy một người phụ nữ đặc biệt chờ mình.

Nhan sắc hoàn mỹ, vóc người đẹp, dù là bề ngoài, gia thế hay trên năng lực làm việc, Ôn Hân Dư cũng tuyệt đối là đối tượng đàn ông ưu tiên chọn làm bạn đời.

Tất cả mọi người đều cho là như thế, cho nên Ôn Hân Dư cũng tự cho mình như thế, mặc dù nhà họ Ôn lại hơi kém nhà dì dưỡng, nhưng cũng là dòng dõi trí thức, ba là giáo sư đại học nổi tiếng, mẹ cũng là con

cháu xuất thân danh môn. . . . Như vậy có đủ điều kiện xứng với vị biểu thiếu gia nhà họ Quan kia không?

Không đủ.

Chị họ âm thầm nói cho cô biết, có bao nhiêu thiên kim tiểu thư âm thầm ái mộ Nguyên Thánh Thành, miễn bàn việc anh là cháu ngoại duy nhất của lão gia, một mình anh sở hữu Cẩm Lan Uyển cũng là ước mơ của biết bao cô gái rồi?

Cho nên Ưông Hân Dư quyết định, tương lai không chỉ muốn làm phu nhân của anh còn phải trở thành trợ thủ đắc lực nhất của anh trong công việc.

Cô vận dụng quan hệ nhà họ Phương, vào công ty nhà họ Quan, đi theo anh đến Hồng Kông, bởi vì Quan Chi Hà bất ngờ qua đời nên tạm trông nom công ty, sau lại cùng anh trở về ngân hàng Anh Hoa.

Thân là thế hệ sau của hào môn, cô tin tưởng Nguyên Thánh Thành tuyệt đối là hiếm thấy, trong cuộc sống riêng tư tương đối hạn chế tiếp xúc người khác giới, mặc dù nghe nói trước kia anh ở nước ngoài đã từng có mấy người bạn gái, nhưng từ lúc trở về từ Đức, đến Đài Loan đến Hongkong lại trở lại Đài Loan, anh chưa bao giờ có tin đồn với minh tinh nào, cô thậm chí chưa từng thấy anh mập mờ với người phụ nữ nào.

Như vậy, người xuất hiện thường xuyên bên cạnh anh nhất, cũng chỉ có mình.

Ưông Hân Dư khó tránh khỏi ảo tưởng tự cho là vị trí phu nhân kia, một ngày nào đó sẽ là của cô.

Vì vậy nhà họ Quan, nhà họ Phương, nhà họ Ưông cũng rất ăn ý tác hợp hai người thành một đôi, chỉ là bọn họ quên mất, người kia không giống những người khác mà là trư lão gia, không ai có thể lay động được Nguyên Thánh Thành.

Cho nên, khi cô nghe chị mình khó khăn tự nói với mình, một năm trước anh đã âm thầm kết hôn, điều này đối với cô ta mà nói, đơn giản giống như sấm sét giữa trời quang.

Đúng, nhất định là cô gái họ Cố kia, khi cô gái đó xuất hiện trong phòng làm việc, cô đã có cảm giác phòng bị.

Chẳng qua cô ta không hiểu, cô bé kia trừ trẻ tuổi một chút, cũng xinh đẹp nhưng chỗ nào có thể so sánh được với mình chứ?

Nguyên Thánh Thành lại cười cô ấy!

Dù thế nào Ưông Hân Dư cũng không cam lòng, vì vậy vẽ đoan trang tri thức từ trước đến nay, đã trở thành âm thầm đứng trước mặt Cố Thắm Đóa.

“Tiểu thư.” Cô ta mở miệng nói: “Nói chuyện với cô một chút, có được không?”

“Được.” Thấy Cố Thắm Đóa hơi kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu, “Khúc cua bên kia có một quán cà phê, đến đó ngồi chút đi.”

Hai người một trước một sau đi tới quán cà phê, đẩy cửa, không gian bày trí thoải mái dễ chịu, hương cà phê tràn ngập cả phòng, âm nhạc du dương chảy xuôi trong quán.

Họ lựa chọn ngồi ở vị trí gần cửa sổ, hai ly cà phê được phục vụ bưng đến trước mặt, Cố Thắm Đóa dùng muỗng khuấy từ từ, nhẹ nhàng khuấy động lớp bọt sữa, lại cúi đầu nhẹ nhàng ngửi mùi thơm mê người trong ly.

Mà Ưông Hân Dư không có bất kỳ động tác nào, hai tay ngón tay bởi vì dùng sức nắm chặt thân ly, mà hiện ra màu sắc trắng bệch.

“Cô và Nguyên Thánh Thành. . . . Đã kết hôn rồi?”

“Anh ấy chưa bao giờ nói qua.”

“Ừ, trong ngân hàng Anh Hoa, có lẽ chỉ có Minh Triết biết.”

Ưông Hân Dư khẽ run rẩy, mở to mắt, “Cô thấy mình xứng với Nguyên Thánh Thành sao?”

Cố Thắm đóa cười cười, “Trong hôn nhân, không tồn tại xứng hay không, chỉ có thích hợp hay không.”

“Có phải cô thấy rất hả hê?” Ông Hân Dư nhìn cô bé đối diện, cười rộ lên giống như bột trong ly Cappuccino, ngọt ngào mà mát mẻ, lại làm cô ta cảm thấy hết sức chói mắt. =lam.l3qujd0n=

Cố Thắm Đóa lắc đầu, khẽ nhấp một ngụm cà phê, cảm nhận như tơ lụa xẹt qua đầu lưỡi, thỏa mãn nói: “Tôi không có hả hê gì cả, chỉ cảm thấy cuộc sống hiện tại rất yên tâm, rất vui vẻ, vậy đủ rồi.”

“Tôi khuyên cô không nên vui mừng quá sớm, ” Ông Hân Dư cười lạnh nói: “Thật ra thì trong lòng Nguyên Thánh Thành, vẫn có người.”

Cố Thắm Đóa ‘ừ’ một tiếng, ánh mắt trong veo nhìn Ông Hân Dư.

“Cô không tin cứ xem ví tiền của anh ta, bên trong có một tấm hình, lần trước anh ta phải truyền nước biển nên tôi giúp anh ta làm thủ tục, tình cờ thấy được.”

Ông Hân Dư buông cái ly trong tay, đứng lên, “Có lẽ anh ấy cũng chỉ muốn tìm một người thể thân, có lẽ cô vĩnh viễn không phải người trong lòng anh ta, ai biết được?”

Cố Thắm Đóa nhìn bóng dáng cô ta rời đi, lại cầm ly uống một hớp, mặc dù có hơi đắng, nhưng ngay lúc đó thay vào một hương thơm và ngọt ngào, giống như một cổ nhiệt tràn vào toàn thân, cuối cùng sẽ hoàn toàn ấm lòng.

Giống như một người, khi anh ấy xuất hiện trong cuộc đời bạn, bạn sẽ không tự chủ được mà đến gần, đến gần anh ấy, cho đến không bao giờ...có thể tách ra nữa.

Đối với Cố Thắm Đóa mà nói, lời Ông Hân Dư nói, thật ra thì cũng không khiến cô quá chấn động, Nguyên Thánh Thành từng nói với cô, anh yêu cô, như vậy cô rất tin tưởng không nghi ngờ.

Nhưng là phụ nữ, luôn có chút tò mò trong lòng.

Đã từng có người nói, hình một người trong ví tiền phản ánh trong lòng người đó, đối với mọi người mà nói, nơi đó là nơi quan trọng nhất, dù đối với bạn hay đối với người thích bạn. d-d-l-q-d

Vì vậy cô rất muốn xem thử rốt cuộc trong ví tiền của Nguyên Thánh Thành cất giấu bí mật gì.

Đêm khuya yên tĩnh, những ánh sao lấp lánh, ánh trăng lơ mơ soi sáng khắp nơi.

13. Chương 13

Cố Thắm Đóa được cánh tay cường tráng ôm lấy mười phần mang về chiếm hữu, cô rất tự nhiên dựa vào lồng ngực rộng rãi của anh, giống như tìm được nơi an toàn, ấm áp nhất.

Nguyên Thánh Thành ngủ rất ngon, phát ra tiếng hít thở đều đều, trên trán rũ vài sợi tóc nhìn bộ dạng vô cùng hấp dẫn.

Mở mắt ra, Cố Thắm Đóa nhìn chăm chú người trước mặt, càng nhìn càng cảm thấy ông xã rất đẹp trai, không nhịn được đến gần, hôn nhẹ lên mặt anh.

Lặng lẽ lấy cánh tay anh bên hông ra, lấy gối nhét vào trong ngực anh, anh phát ra mấy tiếng mê sảng không rõ, ôm gối tiếp tục ngủ.

Rón rén xuống giường, Cố Thắm Đóa cầm ví tiền đối diện giường lớn màu trắng, đi tới phòng tắm, nhẹ nhàng mở ra.

Trong ví tiền quả nhiên có một tấm hình nhưng mà...sao lại chỉ có một bóng lưng chứ?

Ánh đèn dịu dàng trong phòng tắm chiếu lên tấm hình, giống như xa xa cảm máy ảnh chụp vội bức ảnh kỳ lạ này. d/d/l/q/d

Hình như là giữa trưa hè, ánh mặt trời chiếu xuyên qua tầng mây dày đặc, một đường nhỏ ở nông thôn, hai bên bờ ruộng những cây lúa nở rộ, hoa dại màu đỏ chập chờn theo gió.

Trên con đường nhỏ có một cô bé đội nón, nhìn qua khoảng chừng 13, 14 tuổi, đang đưa lưng về phía ống kính vui vẻ đạp xe.

Áo sơ mi tay ngắn trắng tinh, quần xanh da trời, xăng-đan màu đỏ, mỗi khi gió nhẹ thổi qua, màu tóc đen sẽ cùng với màu quần áo cùng nhau lảng lảng bay lượn, một cảnh tượng sinh động mà tràn đầy thoải mái, đáng yêu.

Vào giờ khắc này, ‘tách’ một tiếng, lưu giữ hình ảnh giờ phút này mãi mãi vào bên trong bức ảnh.

Cô gái nhỏ không rõ diện mạo này, chẳng lẽ chính là người con gái trong lòng Nguyên Thánh Thành?

Trời ạ! Cố Thắm Đóa nhìn chằm chằm tấm hình, nhưng mà...không đúng! Có điều gì không đúng! +d^d&l*q(d)+

Trong hình mũ của cô gái này, cô có; quần áo trên người, cô có; ngay cả đôi xăng đan. Cô cũng có!

Rõ ràng...rõ ràng là lúc cô 14 tuổi! Sao anh lại có hình hồi nhỏ của cô?

Lòng Cố Thắm Đóa tràn đầy nghi ngờ, rút hình từ ví tiền ra, lao ra từ phòng tắm, mở đèn đầu giường, nhanh chóng leo lên giường, “Ông xã! Mau tỉnh lại!”

Nguyên Thánh Thành bị đánh thức từ trong giấc mộng, mở mắt nhìn cô vợ nhỏ đang ngồi xếp chân lại, bộ mặt nghiêm túc trong tay cầm một tấm hình.

Anh nhìn thấy tấm hình kia, ngũ quan anh tuấn như pho tượng Hy Lạp kia như thấy điều gì vui vẻ, đôi mắt thần bí thâm thúy, dường như bên trong có cái gì đang thiêu đốt.

“Anh mau nói cho em biết, sao anh có hình của em?” Cố Thắm Đóa vội vàng nói, muốn biết đáp án.

Anh ngồi dậy, tựa vào đầu giường, lại kéo cô vào trong ngực, hơi thở nam tính quen thuộc lập tức vây lấy cô.

“Làm sao em biết là em?”

“Đương nhiên là em! Em biết hết, con đường này ở vùng quê Cao Hùng!” Cố Thắm Đóa kiên định nói: “Người này nhất định là em, có đúng không?”

“Vậy bà xã, em có biết...” Anh thấp giọng vui vẻ cười, “Em có biết lúc đang đạp xe là hình ảnh đẹp nhất không...”

Hai mươi tuổi là thời điểm tốt nhất để hưởng thụ tuổi thanh xuân, nhiệt tình yêu đương, khát vọng du lịch nơi xa, làm tất cả những việc sau này không có can đảm nữa.

Nhưng, lại không bao gồm Nguyên Thánh Thành hai mươi tuổi.

Cha của anh xuất thân từ gia tộc Rhys là thế lực hắc đạo Nam Mỹ, mẹ lại là thiên kim tiểu thư hào môn thế gia nhất Đài Loan, một lần tình cờ gặp nhau, hai người yêu nhau.

Nhưng quy củ đại gia tộc nghiêm khắc, hôn nhân của con gái đều do người lớn làm chủ, ai dám làm trái?

Nhưng yêu chính là yêu, không bao giờ nữa muốn tách ra với người kia, mẹ anh dịu dàng ít nói, lại làm ra chuyện không ai ngờ tới, bà dứt khoát bỏ trốn cùng người yêu. =lam.l3qujd0n=

Sau đó mẹ anh mang thai, nhưng vào lúc này gia tộc Rhys vì phản đồ mà bị thiệt hại nghiêm trọng, cha anh vì sự an toàn của mẹ nên lặng lẽ đưa bà về Đài Loan.

Mẹ anh trở về Đài Loan không trở lại nhà họ Quan, mà ẩn danh tính đi tới vùng quê Cao Hùng, sinh anh ra.

14. Chương 14

Thân là một thành viên trong gia tộc Rhys, Nguyên Thánh Thành Thành cũng tuyệt đối không tốt, hay được lớn lên hạnh phúc trong hoàn cảnh.

Ông nội của anh là ông trùm hắc bang tiếng tăm lừng lẫy thống trị tổ chức hắc bang lớn nhất cả Nam Mĩ. =lam.l3qujd0n=

Anh chỉ nhớ trên má trái của ông có một vết sẹo dài chừng 10cm khiến gương mặt có chút vắn vẹo.

Dường như tuổi thơ của anh tràn đầy cảnh chém giết, máu tanh và ám sát, cứ được một thời gian, anh sẽ đi theo mẹ tới một nơi xa lạ, cho đến năm 7 tuổi, cha mẹ anh phải đưa ra một quyết định khó khăn, đưa anh đến nhà họ Quan ở Đài Loan, ở lại bên người ông ngoại.

Thời gian ở nhà họ Quan quả thật nhàn nhã hơn rất nhiều.

Đại khái bởi vì anh là người lai, trước 7 tuổi luôn sống ở nước ngoài so với anh em họ hàng cùng lứa, anh được ông ngoại dạy dỗ nhiều hơn.

Khi còn bé Nguyên Thánh Thành thường đợi ở thư phòng ông ngoại, nơi đó trù tử sách cao lớn bằng gỗ tử đàn, sắp xếp ngăn nắp các loại sách còn có đầy đủ bộ trà cụ, còn được trang trí thêm tranh chữ và tượng Phật, khắp nơi hiện lên vẻ Phương Đông thú vị.

Bên trong thư phòng có treo một bức tranh trên đó viết ‘không vì lợi, không dung túng, không lạm quyền, không vì tình thế mà xoay chuyển.’ +d^d&l*q(d)+

Ông ngoại nói những câu này là những việc một người quân tử nên làm.

Sau này, Nguyên Thánh Thành nào ngờ, mình không thể làm quân tử, bởi vì gặp cô, mà mình muốn dung túng, anh chỉ muốn trói chặt cô bên người, không để cô đi, tất nhiên việc này để sau hẵng nói.

Biến cố xảy ra trong lúc anh đến nước Đức học đại học, một năm nghỉ đông, anh mới trở lại Đài Loan, bên Nam Mĩ truyền đến tin tức.

Cả người anh dường như bị tin dữ kia đánh ngã, trong đầu ‘ầm’ một tiếng, giống như toàn thân bị nổ tung, chết lặng, trong lồng ngực có một ngọn lửa thiêu đốt, muốn khóc cũng khóc không nổi.

Anh không thể nói cho bất kỳ ai, đặc biệt là ông ngoại không cho phép cúi đầu, chỉ có thể đè nén đau khổ, người thân ra đi, thế giới của anh như chao đảo, cuối cùng nghĩ tới nơi mẹ anh đã từng ở...nơi anh sinh ra.

Vùng quê Cao Hùng không khí mát mẻ, lơ đãng, đến cả mùi cỏ xanh nhàn nhạt, mùi bùn đất cũng có thể ngửi thấy. Mỗi khi đi đến đồng ruộng, anh sẽ không tự chủ được mà hít mạnh, để cho không khí mới mẻ làm dịu đi trong lòng anh.

Anh ở trong một nhà dân nhỏ, rất ít nói chuyện với họ, chỗ này thường có khách phương xa đến nên đối với khuôn mặt và vẻ kỳ lạ của anh cũng không tò mò.

Không biết từ hôm nào, Nguyên Thánh Thành Thành đã bắt đầu chú ý tới một cô gái nhỏ, vui vẻ, linh hoạt chạy xe đạp. +d^d&l*q(d)+

“Thím à, hôm nay con hái được rất nhiều hoa đẹp, đưa cho những vị khách nha!”

“Abbo, mẹ con nói con giúp mẹ rang hạt để cho chú ăn, vừa mới ra lò, vừa ngọt vừa thơm đây!”

“Bà bà, mấy ngày nay thời tiết rất nóng, nhưng bà cũng đừng vì vậy mà mặc ít quần áo nha!”

Giọng nói của cô lạnh lạnh mềm mại, giống như chim tước nhỏ lú lú, nói mãi không ngừng.

Thời gian đó, Nguyên Thánh Thành luôn lười biếng dựa vào hàng rào, thờ ơ nhìn dãy núi phía xa, trong tai lại nghe giọng nói hồn nhiên của cô.

Không ý thức được những câu chữ kia lại ám lòng như vậy, từ từ thấm vào đáy lòng, lạ lùng thay lại có khả năng trấn an lòng người.

Anh không có nói chuyện với cô nhưng nghe giọng cô vui vẻ, nhìn hình ảnh cô đi xa, dường như đã thành chuyện bắt buộc mỗi ngày.

Ở vùng quê chất phác này lại làm cho người ta nhẹ nhõm, anh cũng từ từ phần chấn lại. $+d^d&l^*q(d)+$

Ngày ấy rời đi, thấy cô chạy xe đạp ngang qua, không hiểu sao anh cảm điện thoại di động ‘tách’ một tiếng, thu lại bóng lưng xinh đẹp xa dần trong ống kính.

Sau này, Nguyên Thánh Thành lại trở về nước Đức tiếp tục việc học, không biết vô tình hay cố ý, luôn muốn tìm lại cô gái nhỏ đó, nghĩ về cuộc sống của cô có còn như cũ không.

Ba năm sau một trận thiên tai xảy ra, lũ lụt nghiêm trọng nhất trong vòng năm mươi năm ở Đài Loan, trong đó vùng quê Cao Hùng chìm trong tai ương, có ít nhất hơn 200 người tử vong, hơn 100 người mất tích, ước tính số nạn nhân hơn ngàn người.

Trong đó có cả người thân của cô.

Theo tài liệu của anh, anh thấy cô bé năm đó đã trưởng thành, trở mã xinh đẹp, một cái nhú mày một nụ cười cũng lộ ra vẻ lương thiện, trong sáng.

Một cô gái xinh đẹp như hoa, sao lại không có người thích?

Một cậu thiếu niên tên ‘A Khai’ giản dị lớn lên cùng cô, hai người là thanh mai trúc mã... -lamlam.lqd-

Nguyên Thánh Thành không biết tình cảm của bọn họ có mấy phần là tình yêu, cũng không biết cô gái nhỏ non nớt kia có hiểu cái gì gọi là tình yêu không...

Nhưng mà, không sao, anh nghĩ, khuôn mặt vui vẻ của cô quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

15. Chương 15

Cho đến khi trận thiên tai kia xảy ra, mẹ cô và A Khai cũng mất mạng, cô được cha mang về Đài Bắc, xa rời khỏi thôn nhỏ đau thương đó.

Nguyên Thánh Thành trở lại Đài Loan không bao lâu thì nhà họ Quan xảy ra chuyện, Quan Chi Hà qua đời vì tai nạn giao thông, anh được gọi đến Hồng Kông quản lý công ty, chờ anh đến Đài Bắc lại kinh ngạc nghe tin cha cô bệnh qua đời. -lamlam.lqd-

Cô mất đi người thân, người mình thương, bây giờ cả cha cô cũng mất, cô còn có thể dựa vào ai?

Trong đầu từng giây từng phút tưởng tượng thấy bộ dạng bi thương, bất lực của cô, luôn luôn kiên định nhưng lại giống như bị vật gì đó nặng nề nghiền nát, chợt nảy sinh cảm giác đau lòng không thôi, đột nhiên anh muốn đến gần cô, thương tiếc cô, thậm chí yêu cô.

Thì ra không biết từ lúc nào, cô gái nhỏ ngây thơ đã lặng lẽ chiếm một góc nhỏ trong tim anh, đợi đến khi tỉnh lại trong mộng, cô đã giống như một bông hoa dại nở rộ khắp núi đồi.

Đúng vậy, nếu không để ý, không thích sao anh có thể lặng lẽ quan tâm cô? Sao lại rửa tã hình kia ra bỏ vào trong ví tiền, lại còn rất nhiều năm?

Chuyện sau đó, thuận nước đẩy thuyền, Nguyên Thánh Thành dùng xưởng sản xuất uy hiếp cô gả cho mình, làm bà xã của mình, sau đó mỗi ngày lại yêu cô nhiều hơn, chỉ muốn bảo vệ cô cả đời, cưng chiều cô, cho cô hạnh phúc cả đời.

Anh chắc chắn mình làm được.

Trên lịch ghi rõ ngày hôm đó là tiết thanh minh, sau xuân phân 15 ngày, lúc tất cả vạn vật trong sạch, cảnh vật, tiết trời rõ ràng, tất cả vạn vật lộ ra, nên mới đặt tên như vậy.

Tiết thanh minh năm sau, Nguyên Thánh Thành và Cố Thắm Đóa đi đến vùng quê Cao Hùng, thăm mộ mẹ cô và A Khai, rồi đến nghĩa địa Đài Bắc thăm cha cô.

Sau đó cô được anh mang tới thủ đô Bueno Aires của Argentina, trong một khu quý tộc náo nhiệt nhất, khắp nơi đều là các ngôi nhà cao cấp mọc lên, quây rượu, cà phê sang trọng, sông bài...Nhưng mà bọn họ đến phía trong nơi được bức tường cao bọc quanh.

Bên trong bức tường là kiến trúc xa xỉ, nghĩa trang gia tộc cổ xưa.

Thoạt nhìn nghĩa trang giống như một thị trấn nhỏ, có đường phố, bồn hoa, băng ghế.

Xây dựng giống như gia viên.

Cho đến khi thấy bên trong hàng rào khắc hoa hé ra hình một người phụ nữ phương Đông trên bia mộ, Cố Thắm Đóa che miệng lại, nước mắt rơi lã chã.

Rốt cuộc cô cũng hiểu tại sao lúc Nguyên Thánh Thành nói lần đầu tiên gặp mặt...có cơ hội sẽ đưa cô đến gặp cha mẹ anh.

Bởi vì bọn họ nghỉ ngơi ở đây, khi anh mới vừa hai mươi tuổi, bọn họ đã vĩnh viễn rời khỏi anh.

Anh nói cho cô biết, bọn họ chết bởi một lần ám sát.

Thân là một thành viên trong gia tộc hắc bang, có rất ít người có thể hưởng thọ, cho nên lúc anh 7 tuổi cha mẹ đã đưa anh về nhà họ Quan, mãi mãi cách xa thế giới tàn khốc đầy máu tanh, chém giết.

Một đôi bàn tay đặt trên lưng dễ dàng kéo Cố Thắm Đóa vào trong ngực, để cho phần lưng mảnh khảnh của cô dán vào trước ngực mình, anh hôn lên những hàng nước mắt của cô, mặt dán trên gò má cô, mỉm cười nhìn lên hình cha mẹ trên bia mộ.

Anh và bà xã yêu quý của mình rất may mắn, bọn họ yêu nhau, trong tương lai không xa, còn có thể hưởng thụ cảm giác con cái chăm sóc quây quần, sau đó nương tựa vào nhau, cho đến lúc già đi.

Tựa như khi cô đặt trên bàn sách của anh hai chậu hoa nho nhỏ, dưới ánh sáng màu vàng rực rỡ, đóa hoa nhỏ tràn đầy sức sống nở rộ, người nhìn thấy trong lòng cũng vui vẻ nói không nên lời.

Thật tốt.

— Toàn văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-tinh-ao-rong-cua-thieu-gia>